

伊人難為

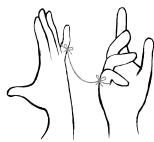
ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง
—(ภาคสอง)—

7

อินเซียนอวี 銀千羽 เทียน
อวี เปลา
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

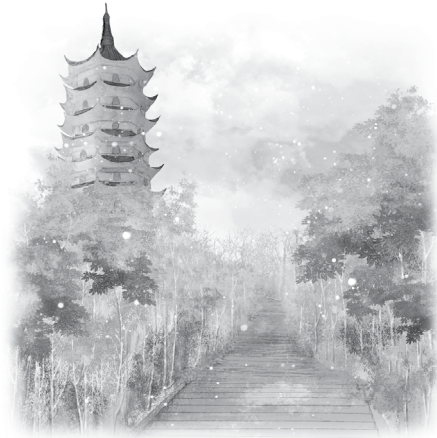

ในที่สุดเราก็ร่วมเดินทางผจญภัยกับพวกโมอีเฮรินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้วนะคะ ทว่าความวุ่นวายในดินแดนแรกนภาคกลับไม่ได้แผ่วลงเลย มีหน้าซ้ำยังดูเหมือนจะหนักหน่วงมากขึ้นด้วย เพราะตระกูลไปहींนั้นไม่ยอมลงจากวังวนฝั่งร้ายที่ทำให้ผู้คนและสัตว์วิเศษในดินแดนเดือดร้อนง่าย ๆ ยิ่งหยิ่งผยองและพยายามจะช่วงชิงทุกสิ่งทุกอย่างในดินแดนแห่งนี้ไปเป็นของตระกูลตน โดยเฉพาะในเล่มนี้ทำเรื่องใหญ่เรื่องโตเสียจนเดือดร้อนกันไปทั่วทุกหนแห่งเลยล่ะคะ

แต่อย่างไรก็ตามดินแดนแห่งนี้ยังมีโมอีเฮริน แคมี 'ยอดสตรี' ผู้นี้ก็พอจะคาดเดาได้บ้างแล้วว่าในท้ายที่สุดคงจะต้องมีหนทางคลี่คลายเรื่องราวร้าย ๆ เหล่านั้นไปอย่างแน่นอน ส่วนว่านางจะจัดการทุกอย่างอย่างไร จะมีใครร่วมในกระบวนการที่ยิ่งใหญ่นี้บ้าง แล้วเบื้องหลังของคนเหล่านั้นที่คอยออกมาก่อวุ่นมีอะไรแฝงอยู่หรือไม่ ต้องตามไปอ่านกันในเล่มแล้วล่ะ ที่สำคัญที่สุดเลยคือความรักของไปहींจึงหงกับโมอีเฮรินนั้น ในเล่มนี้จะเรียกได้ว่า 'สูงกอม' หรือยัง พลิกกระดาดหน้าต่อไปแล้วผจญภัยพร้อมทั้งติดตามความรักแสนหวานของทั้งคู่ไปด้วยกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"จึงหวัง ท่านเป็นอะไรไป" แม้ว่ากอดไว้จะไม่เป็นอะไร แต่กอดกะทันหัน ก็ทำให้นางตกใจอยู่เล็กน้อย

"ข้าไม่สามารถปกป้องเจ้าให้ดี" ไปหาลี้จิงหวังหลับตาลงพลางเอ่ย
ขณะเผชิญหน้าไปหาลี้จิงจยา เขาไม่สามารถปกป้องโมอีเหรินได้
ไม่สามารถเอาชนะฉ่ายตรงข้ามได้ ทำได้เพียงต่อสู้ไปกับนาง...เรื่องนี้ถือว่า
สอบตกโดยสิ้นเชิง

"ข้าไม่จำเป็นต้องให้ท่านปกป้องข้าเสียหน่อย ท่านไม่ต้องตำหนิตนเอง"
นางไม่เคยเป็นสตรีเปราะบางที่ต้องให้ผู้อื่นปกป้อง

ท่านทดสอบความสามารถให้นาง มิใช่เพื่อให้นางเรียนเป็นแล้ว
กลับวางทิ้งไว้ให้สิ้นสนิม!

"เรื่องนี้ร้ายแรงยิ่ง" ไปหาลี้จิงหวังน้ำเสียงเย็นชา หากแต่อากัปกริยา
ที่โอบกอดคนกลับมิได้ผ่อนคลายลงแม้แต่น้อย

"ร้ายแรงมากเลยหรือ" โมอีเหรินกะพริบตาเป็นความหมายว่าไม่เข้าใจ
"ไม่อาจปกป้องเจ้าให้ดีได้ก็ไม่อาจแต่งงานกับเจ้าได้"

•

แนะนำตัวละคร

- * โมอีเฮริน ประมุขหวง มีชื่อเสียงเลื่องลือในดินแดนเทพยุทธ์ และดินแดนแรกนภา มีความสามารถจนเป็นที่ยอมรับของคนส่วนใหญ่ ทั้งยังสามารถหลอมยาที่มีตัวยายาหายากได้ รักใคร่และปกป้องไปหาลี้จิงหง ด้วยหัวใจ

- * ไปหาลี้จิงหง ประมุขหน่วยย่อยหลงทงันท์ พุดน้อยกับสหนายทุกคนพร้อมติดตามและตามใจโมอีเฮรินเสมอไม่ว่าเรื่องใด ไม่เคยมองสตรีใดนอกจากนาง คอยอยู่เคียงข้างโมอีเฮรินไม่ยอมห่างไกล

- * เฟิงเซียนหมิง ประมุขเผ่าตระกูลเฟิงของดินแดนแรกนภา เห็นแก่ประโยชน์ของตระกูลมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว ชื่นชมในความสามารถของโมอีเฮรินมาก

- * เฟิงไหวเพย หงเอ้อร์ ผู้สืบทอดหน่วยของครักซ์แดงสองของตระกูลเฟิงดินแดนแรกนภา ทำหน้าที่อารักขาและปฏิบัติตามคำสั่งของประมุขหวงประมุขเฟิงของตระกูลเฟิงอย่างเคร่งครัด

- * เฟิงเซียนอิ่น ผู้อาวุโสรองตระกูลเฟิงของดินแดนแรกนภา เชื่อมั่นในตัวโมอีเฮริน ทั้งยังเปิดใจเคารพและเชื้อฟิงนางอย่างมาก

99

คนที่งกแผลดเสียงดังเกินไปแล้ว ทำเอาเขี้ยวเงินที่กำลังวงงนอนอยู่ใน
อ้อมแขนของโมอีเหรินตกใจจนสะดุ้งชนพวงขึ้นมา

"วู้! วู้!" มันส่งเสียงร้องอย่างโกรธเกรี้ยวสองที

แผลดเสียงอะไร! จะทำให้อีเหรินตกใจเอา!

น่าเสียดายที่เขี้ยวเงินลืมนำพวงขนาดตัวลง เสียงร้องก็เลิกลง
ตามไปด้วยแล้ว นี่เหมือนกับเป็นเสียงร้องของลูกสุนัขมีบ้าน ไม่มีพลังชู่วัญ
แม้แต่กระพิกเดียว

ทว่ายามนี้เหล่าประมุขเผ่าและผู้อาวุโสใหญ่เองก็ไม่มีเวลาจะมาถือสา
หาความกับเรื่องนี้

ประเดี๋ยวก่อน ประเดี๋ยวก่อนเถอะ ให้พวกเขาหายวิงเวียนสักนิดก่อน
ค่อยมาตริตรองในสภาพปกติ

ถูกโจมตีสารพัดรูปแบบในเวลาสั้นๆ เพียงหนึ่งวัน...ไม่ถูก ในเวลา

เพียงครึ่งวัน มิใช่ส่งผลกระทบต่อชีวิตก็สิ้นสะเทือนไปทั้งตระกูล ต่อให้พวกเขาหัวใจแข็งแรงก็ยังรับไม่ไหวอยู่เล็กน้อยจริงๆ

"ประมุขหวง...หลอมด้วยตนเอง?" ยังคงเป็นผู้อาวุโสรองที่ได้สติกลับมา ก่อนผู้ใด เนื่องจากเขาอยากรู้คำตอบมากเหลือเกิน

"อืม" ผลคือเมื่อเอืกรินพยักหน้าอีกครั้ง สีหน้าราบเรียบราวกับว่านั่นมีได้มืออะไรใหญ่โตแม้แต่เล็กน้อย มิใช่เรื่องที่น่าตกตะลึงอันใด

นี่ทำให้ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่มีความสุข...เป็นกระต่ายตื่นตูม ความสามารถที่ต่อให้เขาไท่ซานถล่มลงตรงหน้าสีหน้าก็ยังไม่เปลี่ยนของพวกเขา นั่นถูกเด็กสาวนางหนึ่งเอาชนะได้แล้ว...ผู้ใหญ่อายุมากทั้งหลาย หัวใจระตุกเล็กๆ รู้สึกว่าตนเองขายหน้าจนไม่อยากจะพบใครเลยที่เดียว!

มีเพียงผู้อาวุโสรองที่ถึงกับค่อยๆ มีรอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้า ที่เครื่องขีมิพินปีไม่เคยเปลี่ยนแปลง

"ดีเหลือเกิน..." *วิชาหลอมโอสถของตระกูลเพิ่งมีผู้สืบทอดในที่สุด* หากกล่าวถึงหนามตำใจสองชิ้นใหญ่ของหมอโอสถตระกูลเพิ่ง... หยาดน้ำตาเทพยุทธ์คือชิ้นแรก ยาลูกกลอนประสานพลังก็คือชิ้นที่สอง อยากหลอมยาสองชนิดนี้มิใช่แค่มีปัญหาเรื่องเชื้อไฟ แต่ยังมีปัญหาเรื่องพลังยุทธ์ ที่สำคัญที่สุดคือยังมีปัญหาเรื่องสมุนไพรรักษาด้วย!

หญ้าโลहितหงส์ ตระกูลเพิ่งสามารถหาได้ แม้ว่าจำนวนจะไม่มาก หากแต่ตัวยาลึกของยาลูกกลอนประสานพลังมีเพียงอาณาจักรสัตว์ที่มีอยู่!

มิหนำซ้ำถ้ามิใช่ราชาของอาณาจักรสัตว์ คนอื่นหรือสัตว์อื่นก็ล้วนเอามาไม่ได้โดยสิ้นเชิง!

หลังจากเผ่ามนุษย์บนดินแดนแรกนภาเริ่มพิพาทกัน ก็ได้ยินว่า

อาณาจักรสัตว์เปลี่ยนตัวราชา ทั้งอาณาจักรสัตว์ยังคงกลายเป็นลึกลับจนแทบ จะทำให้มนุษย์เข้าไม่ถึง

ภายใต้สถานการณ์พรรคนี้ ประมุขหวงสามารถเอาตัวยาหลัก มาหลอมเป็นยาลูกกลอนประสานพลังได้อย่างไร!

เวลานี้พวกประมุขเผ่ากับผู้อาวุโสใหญ่ก็ได้สติกลับมา ทั้งยังอารมณ์ สงบลงแล้วเช่นกัน

"ประมุขหวงกับอาณาจักรสัตว์...มีมิตรภาพต่อกัน?"

เฟิงเซียนหมิงนึกถึงสองข่าวที่สำคัญยิ่งได้ในที่สุด...เป็นข่าวที่เวลานั้น มิได้สืบค้นอย่างละเอียด

ข่าวแรกคือขณะที่ประมุขหวงหายตัวไป ดินแดนแรกนภาเคยมี งานชุมนุมเจ็ดกลุ่มอำนาจใหญ่ขึ้นหนหนึ่ง ยามนั้นตัวแทนอาณาจักรสัตว์ สำแดงพลังข่มมนุษย์จนระงับการประกาศศึกซึ่งหน้าของตระกูลไปหลี่และ ตระกูลเฟิงลงได้

ข่าวที่สองคือก่อนหน้านั้นงานชุมนุมใหญ่เจ็ดดารา ดินแดนตอนกลาง เคยเกิดความเคลื่อนไหวแปลกๆ อยู่คราวหนึ่ง เวลานั้นกลุ่มอำนาจใหญ่ ต่างๆ ล้วนนี้ว่ามีสมบัติปรากฏบนโลก ผลคือนั้นเป็นเพียงสัตว์วิเศษตัวหนึ่ง กำลังฝึกบำเพ็ญ ขณะนั้นประมุขหวงเองก็อยู่ด้วย จากนั้นก็ถูกไปหลี่จึงหน แห่งภาคีผู้ฝึกตนชิงตัวคนไป

บัดนี้นึกถึงขึ้นมา แม้ตัวแทนอาณาจักรสัตว์ตนนั้นจะมีได้พูดอะไรมาก มิได้เอนเฉียงช่วยเหลือตระกูลใดตระกูลหนึ่ง แต่อันที่จริงเรื่องนี้ก็ทำให้ ตระกูลเฟิงได้รับเคราะห์กำบังเป็นเวลาสองปีกว่า ทำให้ชื่อเสียงหือมหาญ ของเฟิงเซียนโมตาหลานสามคนแพร่สะพัดไปทั่วทั้งตระกูลไปหลี่

ส่วนสัตว์วิเศษที่ได้มีพันธสัญญากับมนุษย์ ยิ่งเป็นสัตว์วิเศษที่มี

สายเลือดบริสุทธิ์เท่าไรก็ยังไม่มีความอยู่ร่วมกับมนุษย์แต่โดยดี นับประสาอะไรกับเป็นพาหนะให้มนุษย์

ทว่าประมุขหวงของพวกเขากลับ...

สายตาของพวกเขามองไปยังหมาป่าบางตัวที่กำลังนอนหลับตาพร้อมสัตว์วิเศษมิเพียงยินดีเป็นพาหนะให้ประมุขหวง ยังถึงขนาดติดประมุขหวงแฉ!

"อืม...ไม่นับว่ามีมิตรภาพ..." ไม่อี่เหรินมีสีหน้ายุ่งยากใจ

ข้ากับไปอื่นมีมิตรภาพต่อกัน?

เช่นนั้นเป็น...มิตรภาพจากการสมคบคิด หรือจะเป็นมิตรภาพจากเรื่องอย่างไ่่กันเล่า

"ประมุขหวงเอาหญ้าวิญญานสัตว์มาได้หรือไม่ขอรับ" เฟิงเซียนอื่นไม่สนใจเรื่องมิตรภาพ สนใจเพียงสมุนไพร

ไม่อี่เหรินมองผู้อาวุโสรองที่ 'ทั้งสายตาทั้งหัวใจมีแต่โอสถ' ถึงเพียงนี้แล้วก็พลันพลิกมือ ยื่นกล่องหยกพิเศษใบหนึ่งให้เขา

ครั้งเฟิงเซียนอื่นเปิดออกดูก็มีสีหน้ายินดี "เป็นหญ้าวิญญานสัตว์จริงๆ!"

ประมุขเผ่าเองก็เขยิบมาเหลือบมองปราดหนึ่งเช่นกัน

"ข้าจะไปหลอมโอสถประเดี๋ยวนี!" เฟิงเซียนอื่นหมุนตัวพุ่งไปถึง

ปากประตู แล้วหันหน้ากลับมาอีกครั้ง "ประมุขหวง ขอเพียงมีบัญชาข้าเฟิงเซียนอื่นจะทุ่มเทพฏิบัติด้วยกำลังทั้งหมด!"

จากนั้นเขาก็พุ่งตัวกลับไปห้องยาของตนเอง

ไม่อี่เหรินอึ้งงัน "..."

นี่นับว่าล่อลวงเอาความจริงรักภักดีของหมอลโอสถอันดับหนึ่งของตระกูลเฟิงมาได้โดยสมบูรณ์แล้ว?

ในใจไม้อีเหรินรู้สึกหนักอึ้งไปเล็กน้อย

หากภรรยาข้าแข็งบางลูกรู้ว่านางเปลอลล่ดวงผู้อื่นเข้า...คงจะไม่ค่อยพอใจนัก นางเห็่ตอกทันใด

"มียาลูกกลอนประสานพลังแล้ว เป็นเรื่องดี" เฟิ่งเซี่ยนหมิงเห็นท่าทางลำบากใจของประมุขหวงก็มิได้ซักไซ้ต่อ เปลี่ยนไปคิดว่าควรจะใช้ยาลูกกลอนประสานพลังอย่างไรดี

"แม้จะเป็นเรื่องดี แต่อาศัยแค่ยาลูกกลอนประสานพลังนั้นเอาชนะตระกูลไปหลิไม่ได้" ไม้อีเหรินรู้ว่าพวกเขาจะต้องคิดเรื่องนี้แน่นอน

"เพราะเหตุใดขอรับ"

"ใช้ยาลูกกลอนประสานพลังช่วยให้คนในตระกูลที่ติดอยู่ในชั้นจิตเทพช่วงปลายมาหลายปีเลื่อนขั้นถึงขั้นผ่านเคราะห์ภายในเวลาอันสั้นที่สุด เช่นนี้ตระกูลเฟิ่งก็จะมีกำลังรบขั้นผ่านเคราะห์เพิ่มขึ้นอีกมาก ต่อให้จำนวนคนไม่เพียงพอก็ยังสามารถใช้พลังยุทธ์มาเติมเต็มช่องว่างที่ห่างกับตระกูลไปหลิได้ การเอาชนะในศึกนี้ก็จะมิได้ยากเย็นปานนั้นแล้ว ประมุขเผ่าคิดเรื่องนี้ถูกต้องหรือไม่"

"ขอรับ" เฟิ่งเซี่ยนหมิงพยักหน้า

"เช่นนั้นประมุขเผ่าเคยคำนวณอย่างละเอียดหรือไม่ว่าตระกูลไปหลิ มีคนมากมายก่ายกอง ทั้งยังมีสัตว์พันธสัญญาอีกตั้งมาก ต่อให้ตระกูลเฟิ่งมีคนพันคนเลื่อนขั้นขึ้นผ่านเคราะห์ได้ แต่จะช่วยเหลือสถานการณ์ศึกทั้งหมดได้สักเท่าไร"

วิชาฝึกบำเพ็ญประจำตระกูลของห้าตระกูลใหญ่ล้วนเป็นการฝึกจิต แม้ผู้มีพรสวรรค์เป็นเลิศจะเลื่อนขั้นได้เร็วกว่า แต่หากกล่าวโดยทั่วไป ความเร็วในการเลื่อนขั้นของผู้ฝึกจิตนั้นแตกต่างกันไม่มาก ใช้เวลาฝึก

ห้าร้อยปีก็มีคนถึงแปดในสิบสามารถเลื่อนถึงชั้นจิตเทพได้

ชั้นจิตเทพแบ่งเป็นช่วงต้น กลาง และปลาย แม้ว่าพอเลื่อนถึงชั้นจิตเทพแล้วจะมีได้เลื่อนขั้นเร็วเท่าเดิมอีก แต่ขอเพียงฝึกบำเพ็ญไปตามลำดับ อย่างไรก็ตามก็เลื่อนถึงช่วงปลายได้ก่อนตายอย่างแน่นอน

ตำแหน่งประมุขเพิงขาดการสืบทอด ตระกูลเพิงไม่มีใครหลอมยาลูกกลอนประสานพลังได้ ส่วนที่เก็บสะสมไว้ก่อนหน้านั้นได้ใช้หมดไปนานแล้ว โมอิเหรินประเมินไว้อย่างต่ำๆ ว่ายาลูกกลอนประสานพลังน่าจะไม่มีปรากฏอย่างน้อยเกินพันปีแล้ว หรืออาจจะหลายพันเสียด้วยซ้ำไป

และหลายปีที่ผ่านมาจำนวนผู้ฝึกจิตที่ค้างเติ่งอยู่ที่ชั้นจิตเทพช่วงปลายย่อมจะเป็นอันดับหนึ่งจากในชั้นต่างๆ

ดวลกันตัวต่อตัว ชั้นจิตเทพช่วงปลายไม่สามารถสู้ชั้นผ่านเคราะห์ได้ แต่ถ้าสู้กันสองต่อหนึ่งหรือพวงสัตว์พันธสัญญามาเสริมทัพด้วยเล่า ชั้นผ่านเคราะห์ก็ยังคงวังแต่จะเป็นฝ่ายถูกอัดและสถานเดียวกระมัง

หากคำนวณแค่เรื่องจำนวนคน ตระกูลไปหลี่มีคนมากกว่าตระกูลเพิงอย่างน้อยก็เท่าตัว

เมื่อรวมกับสัตว์พันธสัญญา อีกทั้งตระกูลเสียนหมิงที่มีจำนวนมากดุจเดียวกัน...

โมอิเหรินไม่คิดว่าการมีผู้ฝึกจิตชั้นผ่านเคราะห์เพิ่มมาพันคนจะสามารถพลิกสถานการณ์นี้ได้จริงๆ

เพิงเขียนหมิงเองก็คิดได้แล้ว สีหน้าที่เดิมที่เปล่งประกายขึ้นมาจึงห่อเหี่ยวลงอีกครั้ง

"เป็นข้าคิดตื่นเกินไปแล้ว"

ทว่านอกเหนือจากนี้ เพิงเขียนหมิงก็คิดวิธีอื่นที่จะปกป้องตระกูลเพิง

เอาไว้ได้ไม่ออกแล้ว

สี่ฝ่ายรบกัน การเป็นพันธมิตรกับภาคีผู้ฝึกตนอันที่จริงได้ช่วยลดความกดดันของตระกูลเฟิงลงไปเกินครึ่งแล้ว

เนื่องจากตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ ภาคีผู้ฝึกตนจึงต้องปะทะกับตระกูลไป่หลี่และตระกูลเสวียนหมิงโดยตรง

แม้ว่ากำลังรบหลักของตระกูลไป่หลี่จะนำมาลงกับการบุกเข้าตีตระกูลเฟิง แต่เผชิญหน้ากับภาคีผู้ฝึกตนที่มีชายแดนติดกัน ถึงตระกูลไป่หลี่จะไม่บุกโจมตี ก็ยังจำต้องแบ่งกำลังมารักษาเมือง

ทว่าตั้งแต่เริ่มรบกันมาถึงปัจจุบัน แม้ภาคีผู้ฝึกตนจะมีได้คู่เป็นต่ออย่างชัดเจน แต่การรับมือกับสองตระกูลกลับรุกรับได้อย่างออกรสออกชาติ วาดลวดลายได้อย่างชำนาญชาญ

ครั้นย้อนมาดูตระกูลเฟิง กลับเสียเมืองชายแดนที่เชื่อมต่อกับดินแดนตอนกลางไปแล้ว

"สิ่งที่ประมุขเผ่าคิดหาได้ผิดไม่ ยาลูกกลอนประสานพลังยังต้องใช้ตามที่สมควร เพียงแต่การยกระดับอย่างรวดเร็วนั้นมิได้มีส่วนช่วยต่อสถานการณ์ศึกมากเท่าไรเท่านั้นเอง" กล่าวถึงตรงนี้ โมอีเหรินก็เอ่ยถามอย่างติดจะสงสัย "พอผู้ฝึกจิตเลื่อนขั้นถึงขั้นจิตเทพช่วงปลายแล้ว จะกินยาลูกกลอนประสานพลังเมื่อไร"

"ขอเพียงเลื่อนขั้นถึงขั้นจิตเทพช่วงปลายและทำสมาธิให้คงที่เรียบร้อยแล้ว ก็สามารถกินได้ทันที" ผู้อาวุโสใหญ่ตอบ

ปิดด่านกักตัวฝึกบำเพ็ญในขณะที่กิน สามารถเลื่อนขั้นในรวดเดียวปราศจากผลข้างเคียงใดๆ

"เช่นนั้นการกินยาลูกกลอนประสานพลังเพื่อเลื่อนขั้นทันทีที่สมาธิ

พลังยุทธ์คงที่กับการหยุดที่ขึ้นจิตเทพช่วงปลายแล้วฝึกบำเพ็ญอย่างต่อเนื่อง จนกว่าร่างกายจะไม่อาจเพิ่มพูนพลังได้อีก แล้วค่อยกินยาลูกกลอน ประสานพลังลงไปเพื่อเลื่อนขั้น พลังแก่นแท้ของสองอย่างนี้มีความแตกต่างกันหรือไม่"

ประมุขเผ่ากับผู้อาวุโสใหญ่คิดด้วยความลังเลอยู่ชั่วครู่ถึงได้พยักหน้า

"...มีขอรับ"

"เช่นนั้น...ยาลูกกลอนประสานพลังก็อาจจะควรใช้โดยพิจารณาตามสถานการณ์"

"ความหมายของประมุขหวงคือ..." ผู้อาวุโสใหญ่พลันเข้าใจเจตนาที่นางถามเช่นนั้นแล้ว

ไม่เอ่ให้รีบเรียบเรียงความคิดในสมองเล็กน้อยแล้วถึงค่อยๆ อ่อยอธิบาย

"แม้ข้าจะมีไซ้ผู้ฝึกจิต แต่เนื้อแท้ของการฝึกน่าจะไม่ได้แตกต่างกัน เนื่องจากเคล็ดวิชาไม่เหมือนกัน คำว่าเลื่อนขั้นหมายถึงพลังที่สะสมอยู่ในกายเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งไม่อาจรองรับได้อีก เพื่อที่จะรองรับพลังได้มากขึ้น จึงต้องผ่านการหล่อหลอมและการกระหน่ำเคาะตี ทะลวงขีดจำกัดของตนเอง แล้วขยายระดับการรองรับต่อพลังของร่างกาย

สำหรับผู้ฝึกบำเพ็ญ แต่ละขั้นของการฝึกบำเพ็ญล้วนมีจุดวิกฤตอยู่จุดหนึ่ง เมื่อพลังยุทธ์ของผู้ฝึกบำเพ็ญบรรลุถึงจุดนั้นก็ค่อยเพิ่มระดับการฝึกบำเพ็ญทะลวงจุดวิกฤต จากนั้นก็จะได้เลื่อนขั้น

ขณะหลอมยาลูกกลอนประสานพลัง ข้าค้นพบว่าไอเคาะที่แผงอยู่ในยาลูกกลอนอย่างเต็มเปี่ยมเพียงพอจะทำให้ร่างดวงจิตเป็นรูปเป็นร่างได้ ขอเพียงร่างดวงจิตสามารถปรากฏตัวด้วยร่างที่จับต้องได้ พร้อมทั้งเคลื่อนไหวต่อสู้ได้เอง ผู้ฝึกจิตก็นับว่าก้าวเข้าสู่ขั้นผ่านเคราะห์แล้ว

ต่อมาข้าเคยได้ประสบคู่ต่อสู้ที่เป็นผู้ฝึกจิตหลายคน ล้วนอยู่
ชั้นผ่านเคราะห์เหมือนกันทั้งสิ้น แต่พลังแก่นแท้กลับแตกต่างกันมาก
ข้าร่างดวงจิตก็แข็งแกร่งและอ่อนแอต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเช่นกัน

ทว่าพลังยุทธ์ของผู้ฝึกจิตก่อนหน้าชั้นจิตเทพนั้นหาได้มีอะไรที่พิเศษไม่
เช่นนั้น...บางทียาลูกกลอนประสานพลังอาจจะเป็นกุญแจสำคัญ"

ประมุขเผ่ากับคนอื่นๆ ที่นั่งอยู่ในที่นั่งได้ยินแล้วก็ต่างเริ่มครุ่นคิดขึ้นมา
พร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

"ความแตกต่างของผู้ฝึกบำเพ็ญที่ฝึกบำเพ็ญอย่างต่อเนื่องจนได้
เลื่อนขั้นกับผู้ฝึกบำเพ็ญที่เลื่อนขั้นโดยอาศัยยาลูกกลอนอย่างต่อเนื่อง"
ฉูเซวียนฮ่องพลันเอ่ยปาก

"ระดับพลังยุทธ์มิได้แสดงถึงพลังแก่นแท้ มีเพียงคุมพลังไว้ในมือ
ตนเองได้ถึงจะนับเป็นพลังแก่นแท้" ฉูเซวียนฉีกก็กล่าวเช่นกัน

นี่มิใช่แค่สำหรับผู้ฝึกจิต แต่กับผู้ฝึกบำเพ็ญทั้งหมดด้วยเช่นกัน

ต่อให้เป็นผู้ฝึกจิตในระดับชั้นเดียวกัน พลังก็ยังมีที่แตกต่างกัน
จนเปี่ยมล้นและไม่เปี่ยมล้น

เมื่อต่อสู้กันเป็นเวลานาน ระดับความอึดแน่นของพลังจะเป็นปัจจัย
ตัดสินแพ้ชนะ

"ข้าเข้าใจแล้ว" หัวคิ้วของประมุขเผ่าคลายออกแล้ว และเขามีความคิด
อยากหัวเราะเป็นครั้งแรกในชีวิต

พวกเขา...เหล่า 'คนแก่' ที่ฝึกบำเพ็ญมาเป็นพันๆ ปีถึงกับลืม
ความตั้งใจเดิมในตอนเริ่มฝึกบำเพ็ญไปสิ้นแล้ว เป็นประมุขเผ่ามานานเกินไป
มีเรื่องให้ดูแลมากเกินไปจริงๆ สมองถึงได้ชักจะสับสนนิ่งงันแล้ว

"ไม่ว่ามีหรือไม่มีศัตรู หรือเป็นเวลาทำศึกอยู่หรือไม่ การฝึกบำเพ็ญ

ล้วนเป็นสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง ศีกสงครามเป็นเรื่องชั่วคราวช่วยยาม การฝึกบำเพ็ญ กลับเป็นเรื่องทั้งชีวิต" ผู้อาวุโสใหญ่เข้าใจแล้วเช่นกัน

พวกเขาสนใจแต่ผลแพ้ชนะจนมองข้ามเรื่องการฝึกบำเพ็ญไป

และสภาพแวดล้อมที่ราบรื่นตลอดมาก็ทำให้พวกเขาหลงลืม ความยากลำบากที่พึงต้องเผชิญในการฝึกบำเพ็ญไปเช่นกัน

การฝึกบำเพ็ญเป็นการฝึกต่อธรรมชาติ

เมื่อถึงยามสุดวิสัยจริงๆ จะใช้วิธีฝืนบังคับยกระดับพลังยุทธ์โดยไม่คิด เสียตายว่าจะส่งผลร้ายต่อร่างกายก็ยอมได้

แต่หากยังไม่ถึงเวลาที่คาบเกี่ยวกับความเป็นความตาย การฝึกบำเพ็ญ ยังคงต้องเป็นไปตามขั้นตอน มีอวัยวะเรื้อรด่วนได้

"ข้าคิดว่าถ้าจะยกระดับพลังยุทธ์ในยามนี้ ผู้ยกระดับความสามารถ ในการสู้รบจริงจะดีเสียกว่า ยามต่อกรกับศัตรูก็จะได้มีโอกาสชนะเพิ่มขึ้นด้วย" ไม้อีเหรินแนะนำ

"ขอรับประมุขหลวง" ประมุขเฝ้ารับบัญชาด้วยสีหน้ามุ่งมั่น

"..." นี่ก็คือความพิเศษของการมีฐานะสูงกระมัง พอนางเอ่ยปาก ไม่ว่า จะมีอายุแก่กว่านางมากหรือพลังยุทธ์สูงกว่านางมากหรือไม่ก็ล้วนต้อง เชื้อฟังคำสั่งทั้งสิ้น

ไม้อีเหรินที่ไม่เคยเป็นประมุขอะไรและไม่เคยคิดจะสั่งการให้ผู้อื่น ทำตามรู้สึกเพียงว่าความรู้สึกนี้ชวนอึดอัดอยู่เล็กน้อย...

ช่างเถอะ มองข้ามมันไปแล้วกัน

ท่านตากล่าวว่าฐานะ หากสลัดทิ้งไม่ได้ก็ต้องทำตัวให้คุ้นชิน

ข้าต้องพยายามทำความคุ้นชินกับการ...บัญชาผู้อื่น

ทำอย่างไรได้เล่า

"จริงสิ" นางเกือบจะลืมแล้วว่ายังถามเรื่องเฟิ่งเซียนเมย์ไม่จบ "ท่านตาเซียนลิ่ง เฟิ่งเซียนเมย์คบค้ากับคนซูดดำ คนซูดดำมิได้ต้องการให้นางจ่ายค่าตอบแทนใดๆ เลยหรือ"

สิ่งที่เรียกว่า 'การค้า' คือการที่ต่างฝ่ายต่างล้วนได้ประโยชน์กระมัง ความต้องการของคนซูดดำต้องไม่ใช่แค่ให้เฟิ่งเซียนเมย์วางยาพิษคนในตระกูล จากนั้นก็ช่วยนางควบคุมตระกูลเฟิ่งไว้โดยไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนกระมัง

"ต้องการแน่นอน นั่นก็คือ...ท่าน"

ขณะได้ยินคำพูดนี้ เฟิ่งเซียนลิ่งแทบอยากจะลงมือบีบคอเฟิ่งเซียนเมย์ให้ตายไปให้รู้แล้วรู้รอด

มิรู้หรือไม่ว่าโมอีเหรินเป็นแก้วตาดวงใจของพวกเขา ยังบังอาจคิดวางแผนสังเคศ ซ่างไม่รู้ที่เป็นที่ตาย ถึงขนาดไม่ว่าจะทำให้นางตายอย่างทุกข์ทรมานเพียงไรก็ยังไม่นับว่าสาสมเลยทีเดียว!

"ยังคงเพื่อแดนสมบัติแภกนภากระมัง"

"น่าจะใช่" เฟิ่งเซียนลิ่งพยักหน้า

"ข้าทราบแล้ว" โมอีเหรินอุ้มเขี้ยวเงินลุกขึ้นยืน

คู่เซวียนอั้ง คู่เซวียนฉี และเฟิ่งไหวเพยลุกขึ้นตามทันที

"พี่เล็ก ท่านช่วยนำสิ่งนี้ไปมอบให้ผู้อาวุโสเซียนอื่นแทนข้าด้วย"

โมอีเหรินหยิบขวดหยกที่มีฝาปิดใบหนึ่งออกมายื่นให้คู่เซวียนฉี

คู่เซวียนฉีรับขวดหยกมาก็มองในทันทีว่าเป็นอะไร "น้ำคั้นจากหญ้าไลहितหงส์"

"ถูกต้อง" โมอีเหรินยิ้มดาหยี "บอกผู้อาวุโสเซียนอื่นว่าขอให้พยายามหลอมยาแก้พิษให้ได้แล้วกันเจ้าคะ"

"ได้" ลูเซวียนฉีลูบศีรษะน้องสาว ก่อนจะไปส่งยาด้วยท่าทางแน่วแน่
ขอเพียงผู้อาวุโสรองสามารถหลอมยาแก้พิษได้ ไม่อ้อเหรินก็จะไม่ต้อง
ลำบากหลอมมันไม่หยุดไม่หย่อน เพราะฉะนั้น...ผู้อาวุโสรองจะต้องหลอม
ออกมาให้ได้!

"..." ไม่อ้อเหรินงงัน แคไปส่งน้ำคั้นจากสมุนไพรต้องทำท่าทางซึ่งข้ง
เพียงนี้?

ลูเซวียนฉีเองก็เดินมาทำอากัปกิริยาเดียวกับที่ลูเซวียนฉีทำเมื่อครู่นี้
ยกมือขึ้นลูบศีรษะน้องสาว ก่อนเอ่ยถามด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย "จะพักผ่อน
สักหน่อยหรือไม่"

"ข้าไม่เหนื่อย ข้า..." ไม่อ้อเหรินเพิ่งจะพูดถึงตรงนี้ องครักษ์เกราะแดง
ผู้หนึ่งก็ตะลึงตะลานเข้ามา

"ประมุขหวง ประมุขเผ่า ผู้อาวุโสใหญ่ เมื่อครู่นี้ได้รับข่าวจาก
เจ้าเมืองหนานอวี่ แจ้งว่า...ตระกูลไปประกาศว่าพวกเขาเข้าเป็นพันธมิตรกับ
ตระกูลไปหลิและตระกูลเสวียนหมิงแล้วขอรับ"

"อะไรนะ!" คนทั้งหมดหน้าเปลี่ยนสี

สี่กลุ่มอำนาจจากรำศึกกัน ตระกูลไปกับตระกูลหลงรักษาจุดยืนเป็นกลาง
เสมอมา คิดไม่ถึงว่าบัดนี้ตระกูลไปกลับเอนไปเข้ากับฝ่ายตระกูลไปหลิแล้ว

หากกล่าวโดยดูจากตำแหน่งที่ตั้งเขตแดน พื้นที่ครึ่งหนึ่งทาง
ฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของดินแดนแรกนภาได้ร่วมมือกันแล้ว

จากแต่เดิมที่สองต่อสองคู่ที่สู้กัน บัดนี้ได้กลายเป็นสามต่อสอง
ตระกูลไปหลิครองความได้เปรียบอย่างเบ็ดเสร็จ

"ตระกูลหลงเล่า" เฟิงเซวียนหมิงถามทันควัน

"ยังไม่มีข่าวขอรับ" องครักษ์สายศิระชะเอ่ย

เฟิงเขียนหมิงพยักหน้า ก่อนจะบอกให้เขาออกไปได้

"ประมุขหวง เพื่อรับมือกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ข้าเห็นควร
ที่ทั้งดินแดนทางใต้จะเตรียมตัวให้พร้อม ให้คนในตระกูลทั้งหมด
เพิ่มการฝึกให้เข้มข้นขึ้น แล้วส่งหน่วยของครักซ์เกราะแดงออกไปสองหน่วย
ให้ผู้อาวุโสเขียนฉีเป็นผู้นำทัพไปหนุนช่วยเมืองชายแดนที่เชื่อมต่อกับ
ดินแดนทางตะวันตก นอกจากนี้...ยังต้องติดต่อกับภาคีผู้ฝึกตนอีกด้วย"

"ได้" โมอีเหรินพยักหน้า "ท่านกับพวกผู้อาวุโสไปจัดการแต่ละเรื่องให้
เรียบร้อยก่อน ข้าจะติดต่อกับภาคีผู้ฝึกตนเอง"

"ขอรับประมุขหวง" เฟิงเขียนหมิงและพวกผู้อาวุโสลุกขึ้นเดินจากไปใน
ทันที

การจัดแจงคนและการจัดสรรยารวมถึงอาหารและข้าวของต่างๆ
พวกเขาจำเป็นต้องตรวจสอบและคำนวณกันใหม่ เวลากระชั้นชิดยิ่ง
บัดนี้จึงเหลือเพียงอู่เซวียนอั้ง เฟิงไหวเพย และเฟิงเขียนลิ่ง
โมอีเหรินวางเขี้ยวเงินไว้บนป่า หยิบยันต์สื่อสารออกมา ก่อนจะใช้
ก้อนหินวิเศษเรียงเป็นค่ายกลไว้รอบตัว

พวกอู่เซวียนอั้งต่างถอยหลังไปหนึ่งก้าวใหญ่

นี่เป็นลูกเล่นเล็กๆ ที่โมอีเหรินค้นคว้าออกมาในยามว่างขณะอยู่ใน
ความเว้งว่าง ขอแค่มีไอวิเศษเพียงพอ ผู้มียันต์สื่อสารในมือก็สามารถ
สนทนากันได้

ค่ายกลทำงาน ยันต์สื่อสารสว่างขึ้นในทันที ก่อนจะลอยอยู่เบื้องหน้า
โมอีเหริน

เสียงพูดทุ่ทุ้งต่ำตืดจะเยียบเย็นเสียงหนึ่งดังออกมาจากในยันต์สื่อสาร
แทบจะพร้อมกัน

"อีเหริน?"

"อ้อ ข้าเอง จิงหง"

เสียงพูดน่ารักนุ่มนวลอันคุ้นเคยทำให้ภูเขาน้ำแข็งบางลูกใจอ่อนยวบ
ทว่าถัดจากนั้น...

"มีคนทำให้เจ้าลำบากใจเข้าแล้ว?"

ไม่ต้องอยู่ต่อหน้า โมอีเหรินก็ได้ว่ายามนี้ไปหีสจิงหงจะต้องกำลัง
ขมวดคิ้วอยู่เป็นแน่...แม้ว่าผู้อื่นอาจจะมองไม่ออกก็ตามที

หากมิได้ถูกทำให้ลำบากใจรวมถึงต้องจัดการธุระอะไร โมอีเหริน
คงจะไม่เพิ่งติดตอเขาหลังจากผ่านไปตั้งหลายวันแน่นอน...

อันที่จริงก็แค่วันที่สี่เท่านั้นเอง!

"อืม จิงหง ข้าถูกรังแกเข้าแล้ว" โมอีเหรินพูดด้วยความคับข้องใจ

อิริยาบถโบกพัดด้วยท่าทางว่างๆ สบายๆ อยู่ทางด้านข้างของ
เฟิงเซี่ยนลิ่งหยุดชะงักในทันใด

คำฟองนี้จะ 'หลอกหลวง' เกินไปแล้วหรือไม่ มีคน...รังแกนางได้จริงๆ
ด้วยหรือไร

"ใคร!"

หากแต่ชัดเจนยิ่งว่าภูเขาน้ำแข็งบางลูกเชื่อไปแล้ว ข้ายังมีโทษแล้ว
ด้วย เนื่องจากเสียงพูดของเขาฟังดูเยียบเย็นอย่างมีอาหาไตเทียม

"เฟิงเซี่ยนเม่ย"

"ดีนัก"

นี่เป็นสองคำอันเย็นชา แต่ดันฟังดูมีไอสังหารแฝงอยู่อย่างมาก

เฟิงไหวเพยคิดในใจ ฟ้องกันเฮียงนี้ก็ได้หรือ

หัวหน้าหน่วยของครักซ์เกราะแดงที่ในชีวิตมีเพียงการฝึกบ้ำเพ็ญและ

การพิทักษ์ศาลตระกูลรวมถึงการรอคอยประมุขหวงปรากฏกายพลัน
ได้เปิดหูเปิดตาแล้ว

 "ดูสวีเยนอ้งรวมถึงดูสวีเยนฉีที่เพิ่งกลับจากส่งน้ำคั้นสมุนไพรมาได้ยื่น
คำพูดนี้เข้าพอดี"

 "เพิ่งเขียนล้งเองก็อึ้งงัน"

 "หากเพิ่งเขียนแม่ยังมีชีวิตไปปรากฏตัวเบื้องหน้าไปหลี่จิงหงคงจะต้อง
ถูกลับเป็นสิบแปดท่อนอย่างแน่นอน"

 "ยังมีอีกหรือไม่"

 "...คนอื่น ๆ นั้นช่างเถอะ ไม่สำคัญ"

 "อย่าปล่อยยให้ตนเองลำบาก"

 "อ้อ"

 "พวกเขายอมรับเจ้าแล้วหรือยัง"

 "อ้อ ข้าได้เจอนกที่น่าสนุกและประหลาดหายากยิ่งด้วยละ..."

 "จากนั้นโมอีเหรินก็เล่าเรื่องตั้งแต่โดยสรวายกกลส่งตัวไปถึง
เมืองหนานอวี่ แล้วกลับมาয়งัถนตระกูล ไล่มากะทั่งถึงวันนี้อย่างคร่ำว ๆ
รอบหนึ่ง"

 "เพิ่งเขียนล้งและเพิ่งไหวเพยต่างพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ"

 "แม้อินทรีคีนถันจะนับว่าเป็นสัตว์จำพวกนกและประหลาดหายาก
มากจริง ๆ ทว่าทั้งดินแดนแรกนภามีเพียงตระกูลเฟิงที่มี มีหน้าซำยังมีเพียง
จำนวนเท่านี้ ไม่มีเพิ่มเติมแล้ว แต่ไม่น่าจะนับว่า 'น่าสนุก' กระมัง"

 "อยู่ที่นั่นมีความสุขใช่หรือไม่" ไปหลี่จิงหงฟังจบอย่างเงียบ ๆ จากนั้น
ถึงเอ่ยถาม

 "น้ำเสียงที่เยียบเย็นถึงกับฟังออกถึงแววอ่อนโยน"

ก็ได้ ถือว่าผืนใจนับได้ว่าเขายังพอใช้ได้...พี่น้องสกุลชู้ต่างคิดในใจ
 "อืม..." ไม่อื้เหรินพลันลั้งเลเล็กน้อย จากนั้นก็หันหลังให้บุรุษสี่คน
 ที่ฟังอยู่ แล้วพูดเสียงค่อยว่า "ข้าคิดถึงท่าน...กับท่านตามาก"

เฟิงเซียนลั้งได้แต่หัวเราะในใจ *พรีด...คนหนุ่มสาวนี่หนอ...หึๆ*

"..." ประมุขหอน้อยแห่งหลงทัศนศาสตร์ภาคีผู้ฝึกตน หรือก็คือคู่หมั้นของ
 ประมุขหวง ประมุขหวงชมชอบเขามาก เฟิงไหวเพยตัดสติใจกำหนดท่าที
 ที่จะปฏิบัติต่ออีกฝ่ายในวันข้างหน้าไว้อย่างสังเขปโดยพิจารณาจากท่าทีของ
 ประมุขหวง

ส่วนพี่น้องสกุลชู้ "..."

ใครที่คิดจะแย่งน้องสาวไปล้วนเป็นตัวสารเลวทั้งสิ้น!

บุรุษที่ล่อลวงน้องสาวคนเล็กของข้าไปผู้นี้ น่าชิงมากอย่างที่คิดไว้จริงๆ
 ไม่ต้องไปมีความรู้สึกดีๆ ให้คนผู้นั้น!

"...เช่นนั้นก็กลับมาที่นี่"

บุรุษสี่คนที่ฟังอยู่จึงจัน

ภูเขาน้ำแข็งลูกนี้ถึงกับหมายจะล่อลวงประมุขหวงและน้องสาวของ
 พวกเขาไปต่อหน้าต่อตา มิหนำซ้ำยังทำเหมือนเป็นเรื่องที่ถูกต้องเสียปานนี้
 อีก...จำเป็นต้องเรียกเขาออกมา 'คุย' ตามลำพังสักหน่อยจริงๆ

"อีกสองสามวันถึงจะไปได้" ไม่อื้เหรินคำนวณเล็กน้อยก่อนเอ่ยตอบ
 อีกฝ่าย

"มีงาน?"

"ท่านตาบอกให้ข้าอ่านสิ่งที่อยู่ในคลังเก็บตำราให้ครบทั้งหมด"

ถึงจะมีได้ตามกลับมาด้วย แต่ท่านตาได้มอบหมายการบ้านไว้ก่อนแล้ว
 แม้ว่าท่านตาอาจไม่ได้ต้องการให้นางอ่านจนหมดจริงๆ เพียงแต่

พูดแนะนำเฉยๆ ทว่าท่านตาเอ่ยปากแล้ว นางก็ต้องพยายามทำให้ได้

เฟิ่งเซียนลิ่งและเฟิ่งไหวเพยต่างคิดในใจ

เฟิ่งเซียนโม ท่านทำได้ดีมาก!

เช่นนี้ประมุขหวงก็จะไม่ถูกคนหลอกเอาตัวไปอย่างบุบปั๊บแล้ว!

"..." พี่น้องสกุลฉูเหิงตอก แม้ว่าพวกเขา...จะเคยอ่านบันทึกในคลังเก็บตำรา แต่ก็มิได้อ่านครบทั้งหมด เช่นนั้นจะใช้โอกาสนี้อ่านให้ครบดีหรือไม่

"...อย่าหักโหม" นี่เป็นความห่วงใยที่คล้ายกับภูเขาน้ำแข็ง มิมีน้ำคำหวานหูใดๆ มีเพียงถ้อยคำแข็งทื่อ

ทว่าโมอีเหรินก็มีความสามารถเข้าใจได้เองดียิ่ง

"อ้อ ข้าจะไม่หักโหม" โมอีเหรินยิ้มหวาน จากนั้นก็เอ่ยถาม "จึงหวังเรื่องตระกูลไป ท่านรู้หรือยัง"

"รู้แล้ว"

"เช่นนั้นภาคีผู้ฝึกตน..."

"กล้านุกมา ก็ได้กลับไป"

"..." สมเป็นชายชาติวีรโดยแท้

"ทว่า...นายน้อยของตระกูลไปอยู่กับข้า"

"หา?!" นายน้อยตระกูลไป?!

ในห้วงสมองโมอีเหรินปรากฏภาพใบหน้าสองสามภาพขึ้นในทันที ล้วนแต่เคยเห็นที่งานชุมนุมใหญ่เจ็ดตำรา

ส่วนคนที่ฟังอยู่ที่ต่างทำหน้าที่เคร่งขรึมมาทันควัน ตั้งใจฟังข่าวต่อ

"ประมุขตระกูลไปถูกสังหาร ไปอิงเจ้าคุ่มครองสี่พี่น้องตระกูลไปหนีออกมา" ไปหสี่จึงหงเล้าสั้นๆ

อันที่จริงตลอดทางหนีมาได้ไม่ง่ายเลย ไปอิงแจ้กับสี่พี่น้องตระกูลไปต่างได้รับบาดเจ็บ โดยเฉพาะไปอิงแจ้ที่บาดเจ็บสาหัส สามารถรักษาชีวิตรอดไว้ได้ก็ต้องขอบคุณที่หลังเส้าอีส่งคนไปช่วยไว้ได้ทันเวลา

ทว่าแม้จะเป็นเช่นนั้น ไปอิงแจ้ก็เหมือนตายไปครั้งหนึ่งแล้ว...
เนื่องด้วยเขาถูกพิษ

เดิมทีหากว่ากันด้วยเขตแดน ดินแดนทางตะวันตกกับดินแดนทางใต้เชื่อมต่อกัน ไปอิงแจ้จะพาสี่พี่น้องตระกูลไปหลบหนีไปยังตระกูลเพิงที่ดินแดนทางใต้เป็นทางเลือกที่มีความเสี่ยงค่อนข้างต่ำ

เนื่องจากระหว่างดินแดนทางตะวันตกกับภาคใต้มีกั้นแดนตอนกลางมีตระกูลไปหลี่แห่งดินแดนตอนกลางกั้นขวางอยู่ การจะผ่านไปให้ได้ไม่เพียงต้องสู้สุดชีวิต ยังต้องมีโชคมากพออีกด้วย

หากแต่ตลอดเส้นทางจากดินแดนทางตะวันตกสู่ดินแดนทางใต้ไม่เพียงมีการตรวจสอบอย่างกวาดขัน ขอเพียงเจ้าหน้าที่รักษาเมืองไม่ว่าเมืองเล็กเมืองใหญ่ค้นพบพวกไปอิงแจ้ก็ยังคงตามสังหารอย่างแน่นอน

มีหน้าข้าคนตระกูลไปทุกคนที่รู้จักไปอิงแจ้และนายน้อยตระกูลไปมองเห็นพวกเขาแล้วไม่เพียงไม่ยั้งมือ กลับยิ่งลงมือถึงขั้นหมายให้ตาย

พวกไปอิงแจ้เดิมที่ไม่รู้สาเหตุ ต่อมาถึงได้รู้ว่าเป็นเพราะ...
ประมุขตระกูลคนใหม่ปล่อยข่าวออกมาปรักปรำว่าพวกเขาลอบสังหารประมุขตระกูล และหมายจะขึ้นเป็นประมุขตระกูลแทน

โดยเฉพาะนายน้อยตระกูลไปยังสังหารผู้เป็นบิดาด้วยตนเองอีกด้วย!

นี่เป็นเรื่องผิดต่อศีลธรรม ไร้หัวใจชั่วร้าย เป็นหมื่นครั้ง!

ด้วยเหตุนี้ทั้งดินแดนทางตะวันตกจึงลั่นประกาศจับพวกเขาแล้ว

ไปอิงแจ้จำใจต้องเปลี่ยนทิศทางมายังดินแดนตอนกลาง ขณะเดียวกัน

ก็ส่งข่าวมาขอความช่วยเหลือจากหอวาณิช...เวลานี้ไปอิงแจ๋เพียงนึกดีใจ
ที่เขากับประมุขหอวาณิชมีมิตรภาพต่อกันไม่เลว หอวาณิชจึงยินดีให้การ
ช่วยเหลือ

ครั้นตื่นนอนมาถึงภาคีผู้ฝึกตนได้แล้ว ไปอิงแจ๋ถึงได้ล้มลง

เนื้อหาท่อนใหญ่ที่กล่าวมานี้มีใช้ไปหลี่จิ้งหงเป็นคน 'เล่า' แต่เป็นข่าว
ที่เขียนมาบนยันต์ส่งข่าว

ไปหลี่จิ้งหงไม่ชอบพูด จึงใช้การเขียนบรรยายเอา

ที่ว่าสำนวนการเขียนข้อความนี้ไม่เหมือนกับน้ำเสียงของไปหลี่จิ้งหง
เอาเสียเลย

โมอีเหรินอ่านจบก็กลืนยิ้ม โยนยันต์ส่งข่าวให้พี่ใหญ่เพื่อให้พวกเขา
ได้อ่านเนื้อหาด้วย

เรื่องอย่างการสังหารบิดาเพื่อชิงตำแหน่งอะไรนั้นช่างเหมือน
ละครน้ำเน่าโดยแท้

"คนตระกูลไปเชื่อข่าวพรรคนี้กันหมด?"

"มีภาพเป็นหลักฐานว่าไปหลี่จิ้งหงมือจริง?"

"เป็นเรื่องจริง?"

"ประมุขตระกูลไปผู้นั้นเป็นตัวปลอม"

โมอีเหรินเข้าใจทันที นางเอ่ยถามต่อ "เช่นนั้นเป็นใครฆ่าประมุข
ตระกูลไปหรือ"

"คนชุดดำ"

โมอีเหรินกับสี่คนที่ฟังอยู่ได้ยินแล้วก็มีการอึ้งงันขึ้นมาพร้อมกัน
โดยมิได้นัดหมาย

"เช่นนั้นตระกูลไปในยามนี้อยู่ในการควบคุมของคนชุดดำแล้ว?"

ดังนั้นผู้ที่ออกประกาศก็คือคนชุดดำเช่นกัน?

"ใช่"

"นายน้อยตระกูลไปไปที่ภาคีผู้ฝึกตน...เพียงเพื่อหลบภัยอย่างนั้นหรือ"

"ไปหลวงจี้อยากเยี่ยมกำลังคนกองหนึ่ง ลักลอบเข้าดินแดนทางตะวันตก
ไปก่อกรณแผนการของคนชุดดำ" คำพูดที่ไปหลี่จิ้งหงพูดมานี้...มาจากคำพูด
ของไปหลวงจี้

"หน่วงเหนี่ยวกำลังรบของตระกูลไปไว้ที่ดินแดนทางตะวันตก กระจาย
กำลังทหารของกลุ่มพันธมิตรสามตระกูล ลดความกดดันในการสู้ศึกของ
ภาคีผู้ฝึกตนให้ต่ำลง สองฝ่ายต่างได้ประโยชน์?" โมอีเหรินเดาต่อจากคำพูดนั้น

"ถูกต้อง" เสียงพูดของไปหลี่จิ้งหงมีแววขบขันระคนอยู่รำไร

อิเหรินของข้าฉลาดอย่างยิ่ง

"พวกท่านตอบตกลงแล้ว?"

"ท่านลุงจั้นรับปากจะพิจารณา"

ให้ประมุขหอน้อยทั้งหกอย่างพวกไปหลี่จิ้งหงัจฉริยะเพียงไร บัดนี้
ก็ยังเป็นเพียงประมุขหอน้อย

ผู้มีอำนาจตัดสินใจในภาคีผู้ฝึกตนยังคงมิใช่พวกเขา พวกเขา
แต่มีอำนาจเสนอแนะอยู่เล็กน้อย

และเวลาที่ไม่ว่าใครก็สามารถปฏิเสธภารกิจที่ได้รับมอบหมาย
แล้วขอเปลี่ยนแปลงเป็นภารกิจอื่นแทนได้เท่านั้นเอง

แต่แน่นอนว่ายามที่ 'ผู้ใหญ่' ไม่อยู่บ้าน พวกเขาก็ได้แต่ตัดสินใจ
กันเอง

ส่วนสาเหตุที่จั้นเทียนเหลยเก็บไปพิจารณาก็หาได้มีอะไรแปลกไม่
ถิ่นของตระกูลไปมีเพียงคนตระกูลไปที่เข้าใจดีที่สุด ต่อให้มีการ

เปลี่ยนแปลงอยู่บ้างเนื่องจากเปลี่ยนตัวผู้มีอำนาจตัดสินใจ แต่จะต้องยังมีเรื่องอีกมากที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้อย่างแน่นอน

ฉะนั้นแผนการของไป๋หลิวจึงนับว่ามีความเป็นไปได้อยู่มาก

โมอีเหรินรู้สึกว่โอกาสที่เหล่าประมุขของภาคีผู้ฝักตนจะตอบตกลงในท้ายที่สุดนั้นสูงยิ่ง จึงรีบกล่าวว่า "จึงหวัง ท่านจะไปดินแดนทางตะวันตกไม่ได้ล่ะ!"

ผู้อ่อนางไม่สนใจ แต่คู้หมั้นของตนยอมต้องเฝ้าไว้ให้ดี

"เพราะอะไร"

น้ำเสียงของภูเขาน้ำแข็ง...อ่อนโยนเสียเหลือเกิน สามคนที่ฟังอยู่ตัวสั่นสะท้าน...ชนลูกไปทั่วสรรพางค์กาย

มีเพียงเฟิงไหวเพยที่ไม่เคยพบไป๋หลิวจึงหวังที่ยังคงไม่รู้เรื่องรู้อาว

ทว่าเท่าที่ฟังดู คู้หมั้นผู้นี้ของประมุขหวงเชื่อฟังประมุขหวงและใส่ใจประมุขหวงยิ่ง

นับว่ายังใช้ได้...

ในความเชื่อมั่นของเฟิงไหวเพย ประมุขหวงของตนเป็นผู้สูงสุดดีที่สุดในที่สุด...ของที่สุด ได้รับการปฏิบัติอย่างให้คุณค่าและความสำคัญเป็นเรื่องที่เหมาะสมแล้ว

"จึงหวัง พวกเราทำงานที่เหนื่อยเปล่าไม่ได้" โมอีเหรินกล่าวด้วยท่าทางจริงจังยิ่ง

"งานที่เหนื่อยเปล่า?"

"แม้แผนการของนายน้อยตระกูลไป๋จะเป็นประโยชน์ต่อทั้งสองฝ่าย ทว่าโดยพื้นฐาน พวกท่านได้ส่งคนไปช่วยแล้ว ข้าไม่รู้ว่าผู้อ่อนมีมิตรไมตรีกับตระกูลไป๋อย่างไร จะยินดีช่วยเหลือหรือไม่ แต่หากท่านต้องการไป ก็จะต้องให้

นายน้อยตระกูลไปมอบสิ่งที่มีค่าเท่ากันมาเป็นการตอบแทน

นี่คือการค้า ฟังต้องจ่ายค่าตอบแทนให้เท่ากับสิ่งที่ได้รับ

จึงหง ท่านต้องรับปากข้า ข้าจำได้ว่าคุณหนูตระกูลไปผู้นั้นหมายปองในตัวท่าน ข้ายังต้องการหาเรื่องข้าอีกด้วย ดังนั้นท่านห้ามอยู่ใกล้พวกเขามากเกินไป ท่านจะต้องอยู่ห่างๆ จากคุณหนูตระกูลไปผู้นั้นไว้ มิเช่นนั้นข้าจะไม่พอใจ"

โมอีเหรินพูดได้อย่างเถรตรง ข้ายังเน้นย้ำเป็นพิเศษ

เพิ่งเขียนล้งฟังแล้วก็มูมปากกระตุก

เพิ่งไหวเพยพ้ยักหน้า แสดงความเห็นว่าเป็นมุขหวงกล่าวได้ถูกต้อง

พี่น้องสกุลอยู่ยั้งรู้ดีว่าสมควรยิ่ง หากไปหลี่จิงหงบ้าเข้าใกล้สตรีอื่นเกินไป พวกเขาจะบอกให้น้องสาวเตะคู้หมั้นผู้นี้ทิ้งไปเสียเลย...อืม ตอนจบเช่นนี้ก็ไม่วุ่นวายน

ด้านไปหลี่จิงหงบ้าก็พูดเพียงคำเดียว "ได้"

ติงๆๆๆ

ยามนี้เองทางฝั่งยันตี่สื่อสารดูเหมือนจะมีเสียงแปลกๆ

"ข้าจะไม่สนใจคนอื่น" เพื่อให้โมอีเหรินวางใจ ไปหลี่จิงหงบ้ายังคงกล่าวเสริมอีกประโยค

โมอีเหรินคลี่ยิ้มเบิกบานใจ "ข้ารู้ว่าท่านไม่สนใจแน่ แต่ผู้อื่นจะมาเกาะติดท่านนะสิ เหตุการณ์พรรคนี้น่าสยองยิ่ง ดังนั้นกับคนพรรคนี้นี้จะต้องรักษาระยะห่างเอาไว้ และต้องตื่นตัวไว้ตลอดเวลา ถึงจะสามารถรักษาตัวรอดปลอดภัยได้"

จึงหง ท่านต้องจำไว้ว่าในฐานะบุรุษที่มีคู้หมั้นแล้ว ไม่ว่าเวลาใดก็ล้วนต้องป้องกันตนเองจากสตรี จะได้ไม่ถูกเอาเปรียบ..."

เพื่อสั่งสอนคู่หมั้นหนุ่มๆ ของตนเองให้ดี โมอีเหรินจึงได้ยกบรรดา
 เรื่องสตรีที่เป็นฝ่ายมาเกาะเกาะบุรุษในโลกก่อนของนางมาอบรมอีกฝ่าย
 บุรุษสี่คนที่ฟังอยู่มีสีหน้าแตกต่างกันไป
 เฟิงเทียนลิ่ง...แม้ว่าประมุขน้อยเกาะหุนจะเป็นภูเขาน้ำแข็ง ทว่า
 ภูเขาน้ำแข็งมาเจอกับประมุขหวนของข้าก็จะต้องละลายแต่โดยดี
 เฟิงไหวเพย...ที่แท้สตรีก็น่ากลัวถึงเพียงนี้ เว้นแต่ประมุขหวน
 พี่น้องสกุลคู่สบตากัน...พวกข้าก็จำเป็นต้องป้องกันตนเองจากสตรี
 ด้วยหรือไม่

พวกเขานึกถึงว่าตนเองต่างก็เคยมีผู้ฝึกบําเพ็ญหญิงมาแสดง
 ความรู้สึกดีๆ ให้ ข้ายังมีบางคนใจกล้าเอาตัวมาแนบชิด...สองพี่น้อง
 ก็ต่างพยักหน้าให้กันทันที

ใช่ จำเป็นอย่างมาก!

"ได้ ข้ารับปากเจ้า และจำเอาไว้แล้ว" ภูเขาน้ำแข็งบางลูกตอบอย่าง
 จริงจังระมัดระวัง

ติ๊งๆๆ

ทางด้านยันตี่สื่อสารดูเหมือนจะมีเสียงแปลกๆ สีเสียงดังออกมา
 อีกแล้ว เป็นเสียง...อะไรบางอย่างกระแทกกัน

"จิงหง ท่านดีโดยแท้" โมอีเหรินยิ้มหวาน

คู่หมั้นหนุ่มว่่านอนสอนง่าย คู่หมั้นสาวก็คลายกังวลลงได้มาก

"ติดต่อเจ้าคนเดียว" ไปหาลีจิงหงถึงกับตอบมาอย่างจริงจัง

คนทั้งสี่ที่ฟังอยู่ต่างก็ทำหน้าไม่ถูก

ทางด้านนั้นยังคงมีเสียงดัง 'ติ๊งๆๆ' สี่ที่

หวานจนเลียน...

พวกเขาที่อยู่ทางด้านนี้ฟังผิดไปแล้วหรือไม่ ความรักหวานเยิ้มของ
คู่หมั้นคู่นี้ทำเอาผู้ฟังรู้สึกเหนียวเหนอะหนะกับความหวานไปหมดแล้ว!

"ฮึ" โมอีเหรินเบิกบานใจแล้ว

เสียงหัวเราะของโมอีเหรินทำให้สีหน้าของไปหลี่จิ้งหงยิ่งอ่อนลงอีก
"อีเหริน ไปหลี่จิ้งหลันก็อยู่ที่นี้เช่นกัน"

"ไปหลี่จิ้งหลัน?"

บุรุษที่เกิดในสายที่สองของตระกูลไปหลี่ผู้นั้น?

โมอีเหรินย้อนนึกถึงบรรดานายน้อยตระกูลไปหลี่ที่เคยพบที่ทะเลสาบ
จวงโยว เวลานั้นไปหลี่จิ้งหลันคล้ายจะเป็นเพียงคนเดียวที่ไม่ได้มีส่วนร่วม
ในการล้อมสังหาร

"เขา..." โมอีเหรินเพิ่งจะเอ่ยปากก็พลันนึกถึงเหตุร้ายของตระกูลไป
ได้อย่างสายฟ้าแลบ ด้วยเหตุนี้จึงเปลี่ยนมาถามในทันทีว่า "คงมิใช่ว่า
ตระกูลไปหลี่ก็เกิดเรื่องอะไรขึ้นเช่นกัน เขาถึงได้หนีออกมากระมัง"

"ใช่"

"..." นี่มิใช่นางปากอัมมงคล แต่เป็นการคาดเดาอันสมเหตุสมผล
ทว่าตระกูลไปหลี่...

"ตระกูลไปหลี่จะเป็นเยี่ยงไร ไม่ต้องไปสนใจ ไปหลี่จิ้งหลันผู้เดียว
ส่งผลกระทบต่อสถานการณ์ไม่ได้ พวกเราจะต้องสู้ในเวลาที่เราควรสู้ ปล้น
ในเวลาที่เราควรปล้น" ไปหลี่จิ้งหงกล่าวขึ้น ประหนึ่งรู้ว่านางกำลังลวงเล
เรื่องอะไรอยู่

เขาถือกำเนิดในตระกูลไปหลี่แห่งเกาะหุน มิใช่ตระกูลไปหลี่แห่ง
ดินแดนแรกนภา

"ฟรีด..." วาจาที่อนทายนั้นทำให้โมอีเหรินหัวเราะออกมาอย่าง

กลิ่นไม่อยู่ "จึงหวัง พวกเราจะเป็นโจรไม่ได้"

ภูเขา น้ำแข็งอย่างท่านจะเสียภาพลักษณ์ไม่ได้

"แค่เจ้าพอใจก็พอแล้ว"

ทางด้านนั้นดูเหมือนจะมีเสียงดัง 'ตึงๆตึงๆ' ดังมาอีกสี่ที

เพิ่งเขียนลั้งได้ยืนแล้วก็มูมปากกระตุก ประมุขน้อยเกาะหุนโปรดปราน
ตามใจคู้หมั้นสาวอย่างไร้ขีดจำกัดเลยทีเดียวน

เพิ่งไหวเพยคิดว่าถึงจะดีต่อประมุขหวังมากเพียงไรก็ยังไม่นับว่าเกินไป
พี่น้องสกุลสูง...วันนี้จะฝืนใจไม่ซังน้ำหน้าไปหาลี้จิงหงก็ได้ เห็นแก่
ที่อีกฝ่ายโอนอ่อนผ่อนตามและรักใคร่ตามใจน้องสาวของพวกเขาเข้าปานนี้

โมอีเหรินฟังความหมายของไปหาลี้จิงหงออกแล้ว

ต่อให้หายไปสายหนึ่งก็มิได้ส่งผลกระทบต่อตระกูลไปหาลีมากมาย
เสียเท่าไร จุดยืนเป็นปฏิปักษ์กัน ก็ยังต้องใช้พลังกันแต่เข้าสู่เช่นเดิม
และการที่พวกเขาไปหาลี้จิงหงเพิ่มมากขึ้นก็ไม่แน่ว่าจะมีกำลังรบเพิ่มมา
หนึ่งส่วนจริงๆ

แตกต่างจากไปหาลี้จิงหง ไปหาลี้จิงหงมีความผูกพันต่อตระกูลไปหาลี
ลึกซึ้งยิ่ง ย่อมจะไม่อยากเห็นตระกูลไปหาลีประสบเคราะห์ร้ายครั้งใหญ่

พิจารณาจากสถานการณ์เยี่ยงนี้แล้ว ในด้านการต่อกรศัตรู
ตระกูลเพิ่งจะต้องเพิ่มกำลังป้องกันต่อตระกูลไปหาลีและตระกูลไปให้มากขึ้น
โดยเฉพาะต่อตระกูลไป เมื่อใดที่บุกโจมตีก็อาจจะรุนแรงยิ่ง เมื่อเป็นเช่นนั้น
การบาดเจ็บล้มตายจะต้องยิ่งหนักกว่าเดิม...

โมอีเหรินคิดเล็กน้อยก่อนถามอีกว่า "จึงหวัง เกี่ยวกับตระกูลหลง ท่าน
ได้รับข่าวอะไรบ้างหรือไม่"

"ตระกูลหลงกำลังมีศึกภายใน"

สี่คนที่ฟังอยู่ตะลึงไปอีกครึ่ง

"เกิดอะไรขึ้น"

ไฉนทางนี้วุ่นวาย ทางนั้นก็วุ่นวายด้วยเล่า

ทว่ามีเรื่องเหตุร้ายของตระกูลไปเป็นตัวอย่างอยู่ก่อน บัดนี้ตระกูลหลง
เกิดความวุ่นวายขึ้นมา โมอีเหรินจึงมิได้ประหลาดใจเท่าไร

พอคิดถึงว่าสองตระกูลนี้รักษาท่าที่เป็นกลางมาโดยตลอด...หรือว่า
จะมีใครทนไม่ไหวอีกแล้ว

โมอีเหรินเพิ่งจะคาดเดา ที่ข้างกายก็มียันต์ส่งข่าวแผ่นหนึ่งสว่างขึ้นมา
อีก นางหยิบขึ้นมาดู

ตระกูลหลง จุดยืนแบ่งเป็นสามฝ่าย

เอนไปทางตระกูลไปหลิ เอนมาทางภาคีผู้ฝึกตน และมีที่ยืนกราน
รักษาความเป็นกลาง

แต่ละฝ่ายแยกกันนำโดยประมุขตระกูล นายน้อย และเหล่าผู้อาวุโส

ดังนั้นจำนวนคนในตระกูลที่สนับสนุนแต่ละฝ่ายจึงไม่ต่างกันนัก
กลายเป็นว่าไม่มีใครฟังใครขึ้นมาในชั่วขณะ

หลังจากปรึกษาหารือกันสองสามหนแล้วยังคงหาข้อสรุปไม่ได้
สามฝ่ายจึงต่างเริ่มดึงคนเข้าเป็นพวก สร้างความแตกแยก และกดขี่
ฝ่ายอื่น

ปัจจุบันฝ่ายของประมุขตระกูลและฝ่ายของผู้อาวุโสครองความเป็นต่อ
อยู่เล็กน้อย ด้วยเหตุนี้หลงซิงเหยี่ยจึงส่งข่าวขอความช่วยเหลือมาให้...
หลงซิงเหยีย

แม้จะไม่กลับไปตระกูลหลง แต่จะตีจะชั่วหลงซิงเหยียก็แซ่หลง ทั้งยัง
พอจะมีมิตรภาพส่วนตัวกับหลงซิงเหยี่ยอยู่เช่นกัน ดังนั้นหลงซิงเหยียจึงถูก

ส่งตัวไปดินแดนทางตะวันออกแล้ว

กลายเป็นเป้าหมายขอความช่วยเหลือของสองตระกูลติดต่อกัน
ภาคีผู้ฝึกตนเองยังไม่รู้เลยว่าพวกเขาเนื้อหอมปานนี้ตั้งแต่เมื่อไร

เคราะห์ดียิ่งดีที่ 'ประมุขหอน้อย' ของพวกเขามีหลายคน จึงยังมีคนว่าง
ให้ใช้งาน

ทว่าหลงชิงเหยามุ่งหน้าไปดินแดนทางตะวันออกแล้วจะเข้าร่วม
การพิพาทภายในของตระกูลหลงหรือไม่ก็ยังไม่แน่ แต่ไปถึงดินแดน
ทางตะวันออกแล้วอย่างน้อยก็สามารถกุมสถานการณ์ความเปลี่ยนแปลง
ของตระกูลหลงไว้ได้อย่างแม่นยำกว่า

ทางด้านภาคีผู้ฝึกตนเองก็จะสามารถรับมือเหตุการณ์ได้ทันเวลา
ด้วยจะอย่างไรฝั่งตะวันออกของตำแหน่งที่ตั้งภาคีผู้ฝึกตนก็คือ
ดินแดนทางตะวันออกที่ตระกูลหลงอยู่

หากตระกูลหลงเอนเอียงเข้าหาตระกูลไปหลี่จริง ๆ แล้วยกทัพ
มาเล่นงานภาคีผู้ฝึกตน เช่นนั้นการรับศึกสามด้านก็จะทำให้ยุ่งยาก
ยิ่งกว่าเดิมแล้ว

อ่านเนื้อหาในยันต์ส่งข่าวจบ โมอีเหรินก็ให้พวกพี่ใหญ่อ่านด้วย
ตามเคย

"หลงชิงเหยา... จะไหวหรือ"

หากโมอีเหรินจำมิผิด ประมุขหอน้อยแห่งหอหลอมประดิษฐ์...
ใส่ชื่อบริสุทธิ์เหลือเกิน

ส่งคนเช่นนี้ไปสืบข่าว... จะชวนให้คนเป็นกังวลอยู่เล็กน้อย

"มีอุ้ยหา" ไปหลี่จึงหงได้ยืนก็รู้ทันทีว่านางกำลังคิดอะไร

หลงชิงเหยามีนิสัยใจคอบริสุทธิ์ แต่ชิงอุ้ยหาที่เป็นผู้คุ้มกันมิได้มีดีแค่

พลังยุทธ์สูงส่งเท่านั้น อันที่จริงหากว่ากันด้วยความสามารถด้านต่างๆ ไม่ว่าจะ
บู๋นหรือบู๊ ซึ่งคู่หย่าอยากจะเป็นประมุขหรือน้อยก็มีคุณสมบัติเพียงพอ

เพียงแต่เขาไม่ปรารถนา ต้องการแค่ปกป้องคุ้มครองหลงชิงเหยาเท่านั้น
"จะอันตรายหรือไม่"

"สู้ไม่ได้ ก็หนีได้" มีฐานะเป็นประมุขหรือน้อยแห่งหอหลอมประดิษฐ์
เป็นไปได้อะไรที่ในตัวจะไม่มีของสำหรับคุ้มครองชีวิต

อีกประการหนึ่ง แม้บัดนี้สถานการณ์บนดินแดนแวกนภาจะสับสน
วุ่นวาย แต่ต่อให้เป็นคนตระกูลไปหลีกก็ยังมีทางลงมือสังหารหลงชิงเหยา
ง่าย ๆ

เนื่องจากช่างหลอมที่มีพรสวรรค์สูงส่งล้วนเป็นที่ต้องการของ
ทุกกลุ่มอำนาจ

หากไม่ถึงคราวสุดวิสัย พวกเขายินดีจะจับช่างหลอมมาช่วย
หลอมประดิษฐ์มากกว่าจะสังหารช่างหลอมตรง ๆ

"อ้อ..." โมอีเหรินคิดเล็กน้อยก่อนกล่าวกับไปหลี่จิงหง "จิงหง ท่าน
ช่วยส่งข่าวให้หลงชิงเหยาแทนข้าที่ บอกเขาว่าข้ามียาลูกกลอนประสานพลัง"

"ยาลูกกลอนประสานพลัง?"

"แผนการเยี่ยมยอด!" ทางด้านนั้นพลันมีคำชมโพล่งออกมา

โมอีเหรินหลุดเสียงหัวเราะอย่างก๊อแงไม่อยู่ "พรีด..." ว่าแล้วเซียว
มิโซมีเพียงผึ่งนางที่มีคนอื่นฟังอยู่ด้วย ทางไปหลี่จิงหงก็มีเช่นกัน
เสียง 'ตึง ๆ ๆ' นั้น... ฮ่า ๆ ๆ เป็นสี่คนนั้นจริงๆ กระมัง

คนที่โพล่งคำชมออกมาทางด้านนั้นให้ความรู้เรื่อง 'ยาลูกกลอน
ประสานพลัง' แก่คนของตนทันที

แม้ภาคีผู้ฝึกตนจะไม่จำเป็นต้องใช้ยาลูกกลอนประสานพลัง แต่

ในฐานะหมอยาสมุนไพรต้องเคยอุทิศสหายทำความเข้าใจในตำนานชนิดนี้

ห้าตระกูลใหญ่ 'ปรารภนา' ต่อมาชนิดนี้มานานมากแล้ว

ไปหลี่จิงหงฟังจบก็เข้าใจเจตนาของโมอีเหรินในทันที

"ต้องการตั้งคนเป็นพวกกระนั้นหรือ"

"ยามนี้ยาลูกกลอนประสานพลังมีอยู่ไม่มาก ทว่าสามารถขายให้ตระกูลหลงไปจำนวนหนึ่งก่อนได้ ส่วนวิธีจำหน่าย รอดตระกูลหลงแน่ใจว่าจะเป็นพันธมิตรกับพวกเราแล้วค่อยบอกให้พวกเขาติดต่อกับประมุขเผ่าตระกูลเฟิง ทว่าถ้าตั้งเข้าเป็นพวกไม่สำเร็จก็ไม่เป็นไร ขอเพียงสามารถถ่วงเวลาพวกเขาไม่ให้เอนเอียงไปหาตระกูลไปหลี่ได้สักพักก็ใช้ได้แล้ว"

"เจ้าคิดจะทำอะไร"

"ข้าคิดจะ...ไปเล่นที่ถิ่นตระกูลไปหลี่สักหน่อย"

คนทั้งหมดอึ้งงัน

อะไรนะ!

100

ดินแดนแรกนภา ไฟสงครามปะทุขึ้นทุกหย่อมหญ้า
ความเป็นความตายมิได้จำกัดเพียงในหมู่นักรบผู้กล้า แต่ลามไปถึง
คนธรรมดาที่มีได้เป็นผู้กล้าแล้ว

พลังทำลายล้างต่อชีวิตคนและทรัพย์สินยิ่งมากกว่าที่เกิดจากสงคราม
ระหว่างมนุษย์ธรรมดาหลายชุม

ผู้กล้าผู้ซื่อสัตย์จิตใจเข้มแข็งไปดวลกันที่กึ่งนบบริเวณไปนับร้อยสี่
โดยเฉพาะพรมแดนของแต่ละกลุ่มอำนาจยิ่งแทบจะเต็มไปด้วย
กลิ่นคาวเลือดทั่วพื้นที่ มีเมืองมากมายที่กลายเป็นเมืองที่ปราศจากสิ่งมีชีวิต
ภายในชั่วข้ามคืน

มีความเสียหายทุกแห่งหน ซากศพกองทั่วพื้น
วันที่สามหลังจากตระกูลไปประกาศเป็นพันธมิตรกับตระกูลไปหลี่
และตระกูลเสียนหมิง ดินแดนตอนกลางกับดินแดนทางตะวันตกก็ระดมพล

บุกเข้าตีดินแดนทางใต้พร้อมกัน

ตระกูลเฟิงรับศึกสองด้าน คนในตระกูลที่มีหน้าที่พิทักษ์เมืองบาดเจ็บล้มตายไปเกือบครึ่ง แต่ยังมีรักษาเมืองชายแดนเอาไว้ได้

มิได้ปล่อยให้ตระกูลไปกับตระกูลไปหีสต์เมืองสำเร็จ

เวลานั้นโมอีเหรินกับพี่ชายทั้งสองได้เข้าไปในคลังเก็บตำราแล้ว

กว่าพวกนางจะออกมา ตระกูลเฟิงก็ถูกบุกโจมตีไปสามครั้งด้วยกัน

คนในตระกูลที่อยู่ตามเมืองต่างๆ ในเขตดินแดนทางใต้และที่อยู่ในถิ่นตระกูลได้แบ่งกำลังมุ่งหน้าไปหนุนช่วยเมืองชายแดน

สุดท้ายก็นับว่าหยุดยั้งการรุกรานของตระกูลไปและตระกูลไปหีสต์เอาไว้ได้เล็กน้อย

ไปหีสต์ฉางยวนสีหน้าเคร่งเครียด ลอบมีโทสะในใจ

เขาเรียกเหล่าผู้อาวุโสที่นำทัพมาหาหรือกันในค่ายบัญชาการ ในจำนวนนั้นมีคนชุดดำรวมอยู่ด้วยคนหนึ่ง

"คิดไม่ถึงว่าหลังจากบุกยึดเมืองชายแดนของตระกูลเฟิงได้ การป้องกันของทางนั้นก็กลับยิ่งแน่นหนาขึ้นกว่าเก่า"

"มีหน้าข้าเฟิงไหวซีก็มีได้เป็นอะไรอีกด้วย" หนึ่งในผู้อาวุโสรองพูดขึ้น

เดิมทีนี้กว่าตระกูลเฟิงคงจะได้เสียนายน้อยไปคนหนึ่ง คิดไม่ถึงว่าพิฆะจะถึงกับไม่ได้ผล

"ตรวจสอบได้หรือยังว่าใครแก้พิฆะให้เฟิงไหวซี" ไปหีสต์ฉางยวนถาม

"ได้ยินว่าเฟิงเขียนหนังสือส่งคนมาช่วยพิทักษ์เมือง พร้อมกับนำยาแก้พิฆะมาส่งด้วย"

ไปหีสต์ฉางยวนขบคิดเล็กน้อยก็ได้ข้อสรุปแล้ว "...ยาแก้ น่าจะมาจาก ประมุขหวงของตระกูลเฟิง... โมอีเหรินกระมัง!"

"มึนตึ๊ง" คนชุดดำพยักหน้า

ทุกคนต่างได้ยืนยันว่านางเคยแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ ปะทะกับ
คนชุดดำก็ได้ตกเป็นรองแม่แต่น้อย

ประมุขหวงผู้นี้...มีฝีมือไม่เบาจริงๆ

ไม่อาจดูถูกนางเนื่องจากอายุที่น้อยได้

"พิษไม่ได้ผล เช่นนั้นยังมีวิธีอะไรที่สามารถตีเมืองได้โดยไวอีกหรือไม่"

ผู้อาวุโสตระกูลไปหลี่ถามคนชุดดำ

"โหมบุกต่อไป" คนชุดดำกล่าว

"ทำเช่นนั้นจะเกิดการบาดเจ็บล้มตายมากเกินไป" ไปหลี่ฉางยวน
ไม่เห็นด้วย

"ตระกูลเฟิงบาดเจ็บล้มตายมากกว่าพวกเรา" คนชุดดำกล่าวเนิบๆ
"หลังถูกพิษ ต่อให้แก้พิษได้ทันเวลา ก็จำเป็นต้องใช้เวลาพักฟื้นร่างกาย
ปลายยามจี่วันนี่ข้าจะวางยาพิษอีกครั้ง พอถึงยามอื่น ให้พวกท่านบุกโจมตี
ทันที"

"ได้ ข้าเข้าใจแล้ว" ไปหลี่ฉางยวนพยักหน้า

มิใช่จะต้องพึ่งพาพิษในมือคนชุดดำเสียให้ได้ หากแต่ไปหลี่ฉางยวน
อยากเอาชนะตระกูลเฟิงให้ได้โดยที่บาดเจ็บล้มตายน้อยที่สุด จึงไม่อาจขาด
กำลังช่วยเหลือจากคนชุดดำไปได้

"ดีมาก" คนชุดดำพอใจแล้วก็ลุกขึ้นเดินจากไป

หลังวางยาพิษคราวนี้เสร็จเขาต้องกลับไปก่อน เฟิงเซี่ยนเม่ย
ยังไม่ติดต่อมาเสียที เป็นไปได้มากกว่าจะดำเนินการล้มเหลวแล้ว

ไปหลี่ฉางยวนหาหรือเรื่องการบุกโจมตีกับเหล่าผู้อาวุโสต่อเพื่อวางแผน
ตีเมืองต่อจากนี้

"หากยาพิษยังคงไม่ได้ผล ก็ตัดการหนุนช่วยของเมืองอื่นๆ ที่มีต่อเมืองหนานซิงก่อน จากนั้นก็ใช้รูปแบบหมุนเวียนกันหักตีเมืองลงให้ได้"

"ขอรับผู้อาวุโสใหญ่" เหล่าผู้อาวุโสตอบรับพร้อมเพรียงกัน จากนั้นก็หาหรือเรื่องรายละเอียดกันต่อ

คราวนี้ไปหลี่ฉางยวนถึงได้ลงมือส่งข่าวกลับตระกูล

ตระกูลหลง...คล้ายว่าปรากฏข่าวเรื่องยาลูกกลอนประสานพลัง จำต้องตรวจสอบให้กระจ่างชัด

การประชุมเรื่องการศึกในแบบเดียวกันก็ปรากฏขึ้นในกระโจมทัพของตระกูลเสวียนหมิงและตระกูลไปเช่นกัน

คนชุดดำที่ร่วมตีเมืองอยู่ทางพวกเขาได้ตัดสินใจเสนอความช่วยเหลืออีกครั้งหนึ่งเช่นเดียวกัน สองตระกูลจึงยิ่งตัดสินใจจะโจมตีเมือง แต่ขณะเดียวกันพวกเขาเองก็ได้รับข่าวเรื่องยาลูกกลอนประสานพลังที่ปรากฏขึ้นมา

คำสั่งโจมตีถูกชะลอไว้ทันที

"ไม่ว่าเป็นความจริงหรือไม่ ก็จะต้องตรวจสอบให้ละเอียดและแน่ชัดเรื่องตีเมืองให้ยึดเวลาไปก่อน"

ไม่อาจปล่อยให้คนของภาคีผู้ฝึกตนหรือตระกูลเฟิงทำให้พวกเขาเสียเวลาในการตรวจสอบได้

เวลาสั้นๆ เพียงหนึ่งเดือน แทบทุกพื้นที่กลับเต็มไปด้วยความสับสนอลหม่าน

เหตุการณ์นองเลือดและกลิ่นอายโหดร้ายทารุณปกคลุมไปทั่วทั้ง

ดินแดนแรกนภา

ทว่าส่วนลึกในภูเขาหิมะที่ดินแดนทางเหนือกลับยังแทบไม่มีร่องรอย
ผู้คนดั้งเดิม

ไม่กี่วันก่อนยังเคยมีคนนับพันเข้าเข้ามาแล้วก็จากไป
ไม่กี่วันต่อมาร่องรอยที่คนทั้งหมดที่เข้าเขาเคยทิ้งไว้กลับถูกหิมะ
กลบทับไว้โดยสมบูรณ์แล้ว

กลายเป็นปราศจากร่องรอยผู้คนโดยสิ้นเชิง
โลกอันปกคลุมด้วยหิมะขาวพราวพร่างพราว งามสะอ้าน สงบ เยียบเย็น
ราวกับเป็นดินแดนที่อยู่เหนือโลก

ทว่า...

แม้ดินแดนนั้นจะอยู่เหนือโลก
หากหัวใจของคนในนี้กลับพะวงถึงเรื่องทางโลก
"อาเฉิน ท่านมองดูหิมะอีกแล้ว"

เฟิงเหยียนมองดูไปด้วย แต่มองไปมองมาก็เห็นแต่เกล็ดหิมะสีขาว
ตกลงมาจากบนท้องฟ้า

เหมือนๆ กันไปหมด

แรกมอง งดงามดี

มองต่อ ยังคงงดงามดี

มองดูต่อมา ชาวโพลน

มองดูนานขึ้นอีก มองบนมองล่างมองซ้ายมองขวามองไปเรื่อยเปื่อย

ล้วนมีแต่สีขาว

สีขาว สีขาว สีขาว...

นี่มีอะไรน่ามองนักหนา

"อืม" หากแต่คนบางคนดันเพียงตอบรับในลำคอเบาๆ
 "... เฝิงเหยียนถิ่งตา ก่อนจะทำท่าทางห่อไหล่คอตก
 ระดับการชมหิมะของอาเจิน เขา-เข้า-ไม่-ถึง นำเส้าแท้
 ทว่าทัศนียภาพของที่นี่...ทำให้เขาได้เปิดหูเปิดตาจริงๆ
 หิมะขาวเต็มท้องฟ้า โปรยปรายลงมาไม่ถึงหุบเขาแห่งนี้
 ความหนาวเหน็บเสียดกระดูกมิอาจแข่งพลังชีวิตทั้งหุบเขาแห่งนี้ได้
 นอกหุบเขาเต็มไปด้วยหิมะขาวทุกหนแห่ง มีซากต้นไม้กิ่งไม้แห้งเหี่ยว
 เป็นหย่อมๆ ถูกหิมะปกคลุมอย่างต่อเนื่อง ไม่เห็นสีเขียวใดๆ

ภายในหุบเขากลับมีดอกไม้ใบหญ้าขึ้นอยู่ทั่ว มีพลังชีวิตอยู่ทุกพื้นที่
 จากขอบหุบเขาลากขึ้นไปด้านบนเป็นรูปครึ่งวงกลมดูคล้ายมี
 ครอบอากาศอยู่ชั้นหนึ่ง กั้นขวางหิมะขาวที่ตกลงตลอดทั้งปีไว้ด้านบน

คาดว่าทั้งดินแดนแรกนภาคงไม่มีใครคิดถึงว่าส่วนลึกในภูเขาหิมะ
 ซึ่งมีหิมะตกหนักตลอดปีและมีผนึกป้องกันคอยจำกัดพลังจะมีแดนลับเยี่ยงนี้
 อยู่แห่งหนึ่ง

ในหุบเขามีทะเลสาบเล็กๆ อันเกิดจากน้ำตก มีศาลาหินอัน
 มีแท่นวางพิณวางอยู่ มีแปลงสมุนไพรที่กั้นพื้นที่ทำขึ้นมาเป็นพิเศษ และ
 ยังมีกระท่อมไม้ที่สร้างขึ้นจากไผ่ดำอันหายาก

ทั้งหุบเขาประหนึ่งเป็นโลกขนาดย่อม

มีบ้านคน มีดอกไม้ใบหญ้า มีสัตว์วิเศษอาศัยอยู่

คนและสัตว์วิเศษที่อยู่ในหุบเขาต่างคนต่างอยู่ ไม่รบกวนซึ่งกันและกัน

บางครั้งบางครั้งจะมีสัตว์วิเศษมุดเข้าไปกลางพุ่มไม้เพื่อกินดอกไม้
 ใบหญ้าในนั้น จากนั้นก็มองดูบุรุษที่นั่งติดพิณด้วยท่าทางนิ่งเฉยสบายๆ อยู่
 ข้างแท่นวางพิณ

ยามที่เสียงพิณบรรเลงไพเราะเสนาะโสต สัตว์วิเศษยังทำท่ากำลังเกลือก
อยู่ในพุ่มไม้ ก่อนจะลุกขึ้นนั่ง เดี่ยวล้มเดี่ยวลุกเหมือนเป็นตุ๊กตาล้มลุก

ยามที่เสียงพิณบรรเลงبيبเค้น สัตว์วิเศษจะรีบเด็ดดอกไม้ใบหญ้า
ส่งเสียงร้องทักท้วงสองสามที จากนั้นก็รีบปิดหูจึงหนีไปซ่อนตัวจนไม่เห็น
เงาสัตว์ใดๆ อีกครั้ง

เมื่อไม่กี่วันก่อนนี้เองเฟิงเหยียนกับเฟิงเซียนโมได้หลบหูดตาของ
ตระกูลเสวียนหมิงเข้ามากลางดินแดนทางเหนือ เฟิงเหยียนยังนึกว่า
การเงินต้องการมาระบายแค้นแทนอิเหรินน้อย เตรียมจะลอบเล่นงานคน
ผลคือการเงินตอบว่า... 'มาหาคน'

'หาคน?' ไฉนเขาถึงไม่รู้เลยว่าการเงินรู้จักใครที่อยู่ที่นี่ด้วย

เฟิงเซียนโมกลับมิได้พูดมาก เพียงโยนกระเรียนกระดาศีขาวตัวหนึ่ง
ออกมาหลังจากมาถึงภูเขาหิมะ จากนั้นกระเรียนกระดาศีก็เริ่มออกบิน
อย่างรุ่มง่าม

หลังจากนั้นพวกเขาก็มาถึงที่นี่

ครั้นเฟิงเหยียนมองเห็นหุบเขาแห่งนี้ สิ่งที่สังเกตเห็นในแวบแรกคือ
กระปี่ยักษ์ที่เปล่งประกายสีทองแฉกแฉกแดงเล่มหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ใจกลางหุบเขา

สีนั้นทอประกายสุกปลั่ง

ทั้งๆ ที่ตั้งอยู่นิ่งๆ แต่กระปี่ยักษ์สีทองแฉกแฉกกลับคล้ายว่ามีชีวิต
บนด้ามกระบี่ปรากฏแสงสีอ่อนๆ ออกมาเป็นระยะ

กลางพื้นหญ้าอันเขียวขจี บริเวณรอบกระปี่ยักษ์สีทองแฉกกลับมี
หญ้าที่มีสีทองแฉกคล้ายคลึงกันขึ้นอยู่อย่างผิดปกติโดยมีจุดศูนย์กลาง
คือจุดที่กระปี่ปักอยู่แล้วแผ่ขยายไปโดยรอบ

ขณะเฟิงเหยียนมองเห็น พื้นหญ้าสีทองแฉกก็ได้กินบริเวณเป็น

รัศมีสามฉือแล้ว มองดูจากไกลๆ ก็ดูประหนึ่งว่ากลางพื้นหญ้ามีดวงอาทิตย์
สีทองอยู่ดวงหนึ่ง

ทัศนียภาพน่าอัศจรรย์พรรคนี เขาเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก

"อาเฉิน สิ่งนั้น..."

"กระบี่มีจิตวิญญาณ ปรารถนาพิเศษ ที่นี้เดิมทีก็เป็นที่มีไอพิเศษ
อยู่เปี่ยมล้น การที่หญ้าพิเศษจะได้รับอิทธิพลไปด้วยก็หาใช่เรื่องแปลกไม่"
เฟิงเซียนโมกล่าวด้วยท่าทางเยือกเย็น

ความเยือกเย็นพรรคนีทำให้เฟิงเซียนมั่งรักทั้งซังโดยแท้

เฮ้อ...เมื่อไรหนอถึงจะได้เห็นอาเฉินมีสีหน้าตื่นตกใจบ้าง

ปู่จ๋า...เหตุใดเฟิงเซียนจึงอยากเห็นสีหน้าตื่นตกใจของเฟิงเซียนโม
วิเศษ...เพราะอาเฉินเยือกเย็นและมีความสามารถรอบด้านเกินไป

แล้วนะสิ! ไม่เหมือนมนุษย์แล้ว

"ไม่เหมือนมนุษย์?" เฟิงเซียนโมเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

เฟิงเซียนมั่งหันเหือกขึ้นมาทันที เมื่อครู่เขาเผลอบ่นอุบิบออกมา
เสียแล้วหรือนี่!

"เอ่อ...ไม่เหมือนมนุษย์ปกติ" เฟิงเซียนมั่งพลิกหันทันที "อาเฉินอัจฉริยะ
ออกปานนั้น แน่แน่นอนว่าย่อมไม่เหมือนคนปกติ เป็นคนไม่ปกติ"

นี่เป็นคำชม เขาตอบกรับรอง

เฟิงเซียนมั่งปรายตามองเขาปราดหนึ่งอย่างไม่ค่อยเชื่อนัก

"จริงๆ ไปรอดมองแววตาข้า จริงใจไร้การหลอกลวงเสียเพียงนี้

คราวนี้เฟิงเซียนมั่งถึงได้หันหน้ากลับไปมองด้านนอกหุบเขาต่อ

เฟิงเซียนมั่งคิดว่าเขากำลังมองหิมะ แต่อันที่จริงมิใช่เช่นนั้น

สิ่งที่เขามองคือขอบฟ้าที่อยู่นอกความขาวโพลนของหิมะ

ห้องฟ้าที่เดิมที่ควรเป็นสี่คราม ระยະนี้กลับมีเค้าลางหมอกปกคลุม
อยู่รำไร

มิหน้าซ้ำสี่ของหมอกก็ยังออกแดงอ่อนๆ อีกด้วย

เริ่มต้นจากทิศตะวันตกเฉียงใต้ แม้การเปลี่ยนแปลงจะเล็กน้อย แต่
มีท่าทีจะแผ่ลามอย่างแน่นอน

เฟิงเขียนไม่เพียงมองดู บนใบหน้ามิได้ปรากฏสีหน้าต่างไปจากเดิม
ริมเสตกลับคล้ายได้ยินเสียงเครื่องคร่ำจากรถที่ตากระบี่ปะทะกัน

เฟิงเขียนไม่กับเฟิงเขียนหันหลังกลับไปก็มองเห็นอย่างไม่เหนื่อ
ความคาดหมายแม้แต่บ่อยว่าที่ริมโต๊ะเตาหินซึ่งตั้งอยู่มุมตะวันตกของหุบเขา
ยังคงมีบุรุษสองคนในชุดสีออกประกายทองและสีนีนั่งอยู่

ผู้ที่นั่งฝั่งซ้ายของโต๊ะหินคือบุรุษผู้คล้ายมีอายุราวยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปี
รูปโฉมหล่อเหลางามสง่า แต่กลับมีบุคลิกเย็นชาแฝงด้วยประกายเช่นฆ่า
ฉมยวสีขาวของเขาดูเหมือนธรรมดามีแปลกประหลาด แต่กลับมองข้ามไป
ไม่ได้ ชุดตัวยาวสีทองแกมแดงยิ่งแสดงชัดถึงความโลดแล่นเจิดจรัสไม่ถูก
ผูกมัด

ผู้ที่นั่งฝั่งขวาของโต๊ะหินคือบุรุษผู้คล้ายมีอายุราวสามสิบปี หน้าตา
คมเข้ม เรือนร่างสูงใหญ่ของอาจผึ่งผาย สีหน้าดูน่าเกรงขามแม้ไร้ทิวสะ สายตา
ที่มองคนเปี่ยมด้วยพลังกดดัน มีมาดบีบคั้นผู้อื่น ชุดสีนีนลปกลายสีทองอมดำ
แสดงความสูงศักดิ์และไม่สามัญออกมาในทุกอณู

บุรุษทั้งสองดูคล้ายว่าไม่ไหวติง กระแสปราดนรอบกายของทั้งคู่กลับ
ต่างกันโดยสิ้นเชิง

ฝ่ายหนึ่งมีกลิ่นอายที่ผสมผสานเข้ากลางธรรมชาติราวกับเป็นเมฆเคลื่อน
น้ำไหล คล้ายว่ามีเสียงกระบี่นับไม่ถ้วน เจตจำนงฆ่าฟันปลิวว่อน

อีกฝ่ายมีเสียงลมหนาวเหน็บกระพือขึ้นรอบกาย ก่อตัวเป็นไอสังหาร
ไร้รูป ก่อนจะอัดรวมกันเป็นไออหังการกลุ่มหนึ่งดันตัวบดเบียดไปข้างหน้า
เฟิงเซียนโม่ถึงตัวเฟิงเหียนให้ถอยหลังสองก้าว

"อาเฉิน นี่พวกเขาคงมิใช่เริ่มกันอีกแล้ว..."

เฟิงเซียนโม่พยักหน้า "ประลองญาณวิเศษ"

"..." เฟิงเหียนหมดคำพูด

เขากับอาเฉินมาถึงที่นี่ได้ห้าวัน ยกเว้นวันแรกที่บุรุษผมขาวผู้นั้นยัง
อุตส่าห์ทักทายอาเฉิน... พยักหน้าที่หนึ่งก็นับเป็นการทักทายแล้ว

วันอื่นๆ สองคนนั้นก็กลับเอาแต่นั่งอยู่ตรงนั้นโดยแทบจะไม่ขยับตัว

เฟิงเซียนโม่ไม่เห็น 'ความผิดปกติ' ของสองคนนี้ชัดตั้งแต่แวบแรก
ที่เข้าหุบเขามา

ด้วยเหตุนี้จึงดึงตัวเฟิงเหียนโฉบตัวหลบไปอยู่ตรงทะเลสาบ
ทิศตะวันออก

เพื่อจะได้ไม่รบกวนพวกเขา และก็เพื่อจะไม่ถูกกวาดเข้าไปอยู่ระหว่าง
พวกเขา กลายเป็นปลาในบ่อที่ต้องรับเคราะห์

สิ่งที่เห็นตรงหน้าไม่อาจเชื่อได้ เฟิงเซียนโม่จึงลองใช้ญาณวิเศษ
ตรวจดู ก็ค้นพบว่าไอวิเศษในบริเวณโดยรอบพวกเขาสองคนเคลื่อนไหว
อย่างร้อนรนสับสน แต่ก็มีระเบียบบางอย่างอยู่ เฟิงเซียนโม่เก็บญาณวิเศษ
กลับมาทันที

ไม่ได้ใช้การ 'มอง' อีกต่อไป แต่ใช้การสัมผัสรับรู้แทน

สัมผัสรับรู้ความเคลื่อนไหวผิดปกติของไอวิเศษโดยรอบ สัมผัสรับรู้
การเปลี่ยนแปลงของความทรงพลังรอบตัวทั้งสองคน

การสัมผัสรับรู้นี้ดำเนินติดต่อกันถึงห้าวัน

เฟิ่งเซี่ยนโมจึงคลายความระแวงระวังลงโดยสมบูรณ์
 ซ้ำยังมีอารมณ์มาวิเคราะห์สถานการณ์ให้เฟิ่งเหียนฟัง อีกทั้ง
 ชมทิวทัศน์อันงดงามและคอยสังเกตสีทองฟ้า

"พวกเขาคือ..." เฟิ่งเหียนไม่เคยพบสองคนนี้

"เฟิ่งเซี่ยนฮุย" เฟิ่งเซี่ยนโมเอ่ยแล้วหยุดไปครู่หนึ่ง "อิงอู่จี"

คนหลังนี่เป็นการคาดเดา

เฟิ่งเหียนสุดลมหายใจเบาๆ "สองตำนานใหญ่แห่งดินแดนแรกนาหา?"

แม้เฟิ่งเหียนจะมาถึงดินแดนแรกนาหาได้ไม่นาน แต่บุคคลใหญ่โต
 และข่าวใหญ่เยี่ยงนี้ เฟิ่งเหียนกลับเคยได้ยินมาตั้งแต่แรกๆ แล้ว และ
 มักจะได้ยินเป็นประจำว่าพวกเขาร้ายกาจมากเพียงไร สง่างามเป็นอิสระ
 มากเพียงไร อัจฉริยะมากเพียงไร ไม่น่าต่อแยมมากเพียงไร

แต่ครั้งได้พบตัวจริง ความรู้สึกนึกคิดข้อใหญ่ที่สุดของเฟิ่งเหียนคือ
 'พวกท่านสองคนสู้กันเก่งโดยแท้'

ระดับความสู้กันนี้ทำให้แม้แต่เขายังแทบจะรู้สึกว้าว...บุคคลผู้ขึ้นชื่อว่า
 เป็นสองตำนานใหญ่แห่งดินแดนแรกนาหาไม่ได้เป็นบุคคลชั้นสูงแม้แต่หน่อยแล้ว

"หนึ่งกระบี่ หนึ่งดาบ แม้จะแตกต่างจากวิธีที่ท่านฝึก แต่หากท่าน
 มองเข้าใจได้ บางทีอาจจะสามารถตระหนักเรื่องบางอย่างได้จากมัน"
 เฟิ่งเซี่ยนโมกล่าวเรียบๆ

"เข้าใจใจ"

หลังจากดูมาห้าวัน เฟิ่งเหียนแม้จะยังมองไม่เข้าใจทะลุปรุโปร่ง
 แต่ก็พอจะเข้าใจอยู่เล็กน้อยแล้ว

การประลองนี้ไม่สามารถใช้ดวงตามองดู แต่ต้องคอยจับการเคลื่อนไหวที่
 ของไอวี่เศษไรรูปที่อยู่รอบทิศทาง

ใช้สัมผัสรับรู้ ใช้ญาณพิเศษ

การประลองของสองคนนี้มีได้ลงไม้ลงมือกันจริงๆ

เนื่องจากหากใช้ดาบใช้กระบี่ของจริง หุบเขาแห่งนี้คงได้ทลายลงอย่างแน่นอน นั่นเป็นการเสียของตั้งเพียงไร!

ดังนั้นพวกเขาจึงใช้ญาณพิเศษประมือกัน

แม้เพียงเหยียนจะยังไม่อาจรับรู้ถึงความอันตรายในเรื่องนี้ได้โดยสมบูรณ์ แต่ตามคำอธิบายที่อาจินเคียบอกเขา...

'ใช้ญาณพิเศษประมือกัน อันที่จริงอันตรายกว่าลงไม้ลงมือจริงๆ เสียอีก โดยเฉพาะรูปแบบการต่อสู้ของพวกเขานี้แหลมคมราวกับในมือกุมอาวุธอู๋ก็มิปาน แค่มือเปล่าไม่ระวัง ญาณพิเศษก็จะได้รับความเสียหายแล้ว พลังยุทธ์อาจจะไม่อาจก้าวหน้าได้อีกต่อไป หนักหนอยก็เป็นไปได้ว่า จะกลายเป็นคนปัญญาไม่สมประกอบ'

ทว่าพวกเขาทั้งคู่เหมือนไม่กังวลแม้แต่น้อยว่าจะมีผลทำนองนี้ตามมา ไม่เพียงประมือกันอย่างคมกริบทุกครั้ง ยังทุ่มสุดกำลังในทุกครั้งด้วย แค่กำหนดเวลาประลอง เมื่อถึงเวลา คนทั้งสองก็จะต่างเก็บกระบวรท่าลง จวบจนถึงขณะนี้ การประลองสี่ครั้งที่ผ่านมามีล้นแต่เสมอกัน คนทั้งสองนั่งนิ่งเฉยหน้ากัน ดูคล้ายสงบนิ่ง ทว่าญาณพิเศษกลับประหนึ่งเป็นอาวุธชิ้นมหึมา

ญาณพิเศษของบุรุษผมขาวเป็นกระบี่ยักษ์ที่มีประกายเพลิงสีแดง กระบี่มีรูปร่าง บ่อยเจตจำนงกระบี่อันไร้ขีดจำกัดออกมา บ้างแทง บ้างหมุน บ้างเขื่อน สามารถแปลงร่างจากพื้นเป็นหนึ่งและจากหนึ่งเป็นพันได้ ร่างกระบี่ยังไปไม่ถึง เจตจำนงกลับไปถึงก่อน มีทั้งโจมตีทั้งป้องกัน

ส่วนญาณพิเศษของบุรุษชุดนิลกลับเป็นดาบล้ำค่าที่แผ่ไอหนาวเหน็บ

ออกมา ในแต่ละท่วงท่าเงาดาบทับซ้อนกัน ดูเหมือนคล้ายกัน ทว่า ยามเงาดาบปรากฏขึ้นกลับมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ ท่วงท่าเชื่อมโยงกัน แต่ก็ยังเป็นเอกเทศ หนึ่งดาบไร้ลิ้นสุด หนึ่งดาบดุเดือดเฉียบขาด

พวกเขาได้ไ้ใบหน้าและก็ได้ดมมือ การประลองทุกครั้งดูคล้าย คนทั้งสองแค้น่งเผชิญหน้ากันโดยมีโต๊ะหินกั้นกลาง แต่ความเป็นจริง ญาณวิเศษของพวกเขากลับกลายเป็นดาบและกระบี่พัดพินกันนานแล้ว ในมือไม่มีดาบไม่มีกระบี่ กลับอันตรายและน่ากลัวว่าจับดาบจับกระบี่ มากโข

หากมีใครเข้าไปในขอบเขตบริเวณที่พวกเขาประลองกัน อาจจะถูกพิน เป็นพันเป็นหมื่นครั้งในชั่วพริบตาเดี๋ยวก็นั่นได้

ทว่าเวลาที่ควรหยุดมือ พวกเขาก็สามารถหยุดมือลงพร้อมกันได้ ไม่มี ความเป็นไปได้ที่จะผลอทำให้ฝ่ายตรงข้ามบาดเจ็บแม้แต่กระพิกเดียว

รูปแบบการสู้กันพรรคนี้มิใช่แค่เห็นฝ่ายตรงข้ามเป็นคู่ต่อสู้อย่างแท้จริง หากกล่าวจากอีกมุมหนึ่ง พวกเขาเองก็เชื่อใจกันอย่งที่ลสุด

"อาเฉิน ท่านแอบเสียดายใช่หรือไม่" เฟิงเหยียนเอ่ยถามขึ้น

"ไม่" เฟิงเหยียนไม่รู้ว่าเขากำลังถามถึงอะไร

"มีคู่ต่อสู้ไล่กดมาติดๆ อยู่ทุกยาม ย่อมจะทำให้ตนเองแข็งแกร่งขึ้น มิใช่หรือไม่"

"ความแข็งแกร่งเป็นเรื่องในจิตใจของตนเอง การเปรียบเทียบกับผู้อื่น เป็นแค่การดูฝีมือ มิใช่เป้าหมาย"

เฟิงเหยียนมองเขาอย่างเคารพเลื่อมใสอยู่เล็กน้อย "อาเฉิน ท่าน ช่างคิดได้กระจ่างโดยแท้" มิน่าซ้ำยังไม่เคยจัดลำดับความสำคัญผิด และ ก็ไม่เคยหลงทางบนเส้นทางการฝึกบำเพ็ญของตนเอง...

"นี่มิใช่เรื่องธรรมดาหรือไร"

สงสัย ลังเล อิจฉา ย่อท้อล้วนมิใช่เรื่องที่เฟิงเขียนโมจะทำ
เขามีแต่เมื่อกำหนดทิศทางแน่นอนแล้ว ก็จะมุ่งหน้าไปโดยมิได้รับ
ผลกระทบจากสิ่งใด

"ก็จริง" เฟิงเขียนพยักหน้าด้วยท่าทางรอบคอบจริงจัง

ไม่อิจฉา ไม่ย่อท้อ ขณะเฟิงเขียนมองดูการประลองของสองคนนั้น
อีกครั้ง แม้จะยังมองเห็นแค่บุรุษสองคนนั่งเผชิญหน้ากันนิ่งๆ แต่ในด้านสัมผัส
รับรู้กลับสัมผัสถึงกลิ่นอายสองขุมได้อย่างแน่ชัดแล้ว

ขุมหนึ่งเป็นประกายหนาวเหน็บ แต่กลับแผดเผาราวกับเปลวไฟ
ที่ลุกโชนเป็นทะเลเพลิง

อีกขุมหนึ่งไม่เห็นเงาตาบ แต่กลับมีอานุภาพราวกับกระแสน้ำทะเล
กาโถมโหมซัด

ญาณวิเศษสองสายที่กำลังปะทะกันแหลมคมประดุจกระบี่ บ้าคลั่ง
ประดุจดาบ ต่างไม่ยอมถอยให้กัน แต่ก็มิได้หักล้างกัน กลับกระตุ้นให้เกิด
แรงสั่นสะเทือนไร้รูปร่างขึ้นเป็นระลอก

"อย่าทำลายหุบเขา" เฟิงเขียนไม่กล่าวเรียบๆ

ญาณวิเศษสองสายยังปะทะกันรุนแรงขึ้นในทันใด แต่พร้อมกันที่
ปะทะกัน กลับรวบรวมพลังของฝ่ายตรงข้ามที่กระจายตัวเนื่องจากการปะทะ
มาทำให้สลายหายไปหรือไม่ก็ส่งขึ้นไปบนท้องฟ้าเสียเลย

เฟิงเขียนได้ยินเสียงกระแทกดังมาจากบนฟ้าในทันใด

เบรี่ยงงง! โครม! โครม!

เฟิงเขียนมองท้องฟ้าอย่างหมดคำจะกล่าว

หากท้องฟ้ามีพวดาน บัดนี้คงถูกกระแทกกระเด็นไปแล้วกระมัง!

จวบจนเวลาการประลองดำเนินมาถึงช่วงสุดท้าย พันกระปี่รวมเป็นหนึ่งในเงาดาบรวมเป็นหนึ่งใน

เครื่อง!

เสียงปะทะดังใสเสนาะ ทั้งผลการประลองสุดท้ายไว้อย่างไรสัมผัสเสียง...

คนทั้งสองเก็บกระบวรท่าลงพร้อมกัน ก่อนจะล้มตาในเวลาเดียวกัน

คนหนึ่งแหวดตลิ่งล้า ก้นบั้งดวงตายังคล้ายมีประกายกระปี่นับพันสาย
วูบไหวอยู่

อีกคนแหวดตาแฝงบารมี วาวโรจน์ประดุจเงาดาบนับพันนับหมื่น
ชวนให้คนเห็นแล้วรู้สึกครันคร้าม

"เสมอกัน" บุรุษผมขาวพูดเสียงทุ้มนุ่มทรงพลัง

"ไม่รู้ผลแพ้ชนะ ประลองอีกรอบ" บุรุษชุดนิลมีเสียงทุ้มหนารวกกับระซัง
ไม่ต้องแปลงเสียงดังก็ทำแก้วหูคนสะเทือนได้

ทว่าบุรุษชุดนิลเพิ่งจะพูดจบ ยันต์ส่งข่าวประจำตัวก็สว่างขึ้น

กระนั้นเขาก็กลับขำทิ้งโดยไม่แม้แต่จะมอง

"นี่เป็นหนที่สิบสามแล้วกระมัง" บุรุษผมขาวน้ำเสียงแผ่วแววขบขัน
อันอธิบายไม่ได้

ตั้งแต่เมื่อห้าวันก่อนก็มียันต์ส่งข่าวมาวันละสามหน เนื้อหาในยันต์
เหล่านั้นแทบจะไม่ต่างกัน คือ...เร่งให้เขากลับไป

"ข้าไม่เห็น" บุรุษชุดนิลกล่าวเต็มปากเต็มคำ

นอกจากยันต์ส่งข่าวสองหนก่อนที่เขาหยิบขึ้นมาดู สามหนหลัง
ล้วนถูกเขามองเมินไปโดยสิ้นเชิง

ถึงอย่างไรก็ล้วนมีเนื้อหาเหมือนกัน ไม่มีอะไรให้ต้องดู

ขำทิ้งไม่ดูย่อมจะนับว่า 'ไม่เห็น'

บุรุษผมขาวยิ้มในใจ ลงมือรินชาพลางแสดงท่าทีบอกให้เฟิ่งเซียนโม
กับเฟิ่งเหียนมานั่งลง

คนทั้งสี่คารวะกันและกัน ก่อนดื่มชาลงไปหนึ่งถ้วย

"เฟิ่งเซียนโม 'ไม่ได้พบกันนาน' บนใบหน้าบุรุษผมขาวปรากฏรอยยิ้ม
บางๆ

บุรุษชุดนิลที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกะพริบตาด้วยความตกใจเล็กน้อย

"ไม่ได้พบกันนาน" เฟิ่งเซียนโมพยักหน้าก่อนกล่าวแนะนำ "สหาย
ของข้า เฟิ่งเหียน ส่วนเขาคือเฟิ่งเซียนซู่"

แม้ก่อนหน้านี้จะเคยบอกแล้ว ทว่านี่นับเป็นครั้งแรกที่คนทั้งสี่
ได้พบหน้ากัน จึงจำเป็นต้องกล่าวแนะนำสักหน่อย

บุรุษผมขาวผงกศีรษะน้อยๆ ทีหนึ่ง ก่อนกล่าวแนะนำให้สองฝ่าย
ได้รู้จักกันดูๆ เดียวกัน

"เฟิ่งเซียนโม อิงอู่จี้"

"ยอดฝีมือตระกูลเฟิ่งที่ในสองปีมานี้กวาดล้างตระกูลไปสี่เจินพวกนั้น
ปั่นป่วนไปหมด?" บุรุษชุดนิลเลิกคิ้ว ด้วยนามอีกฝ่ายคุ้นหูอยู่สักหน่อย

"ประมุขหอลงทัณฑ์แห่งภาคีผู้ฝึกตน อาจารย์ของไปหลี่จิงหง
ปรมาจารย์ดาบหังการแห่งดินแดนแวกนภา" การตอบสนองของเฟิ่งเซียนโม
สงบราบเรียบจนไม่สมเหตุสมผลเลยทีเดียว

คนทั่วไปได้ยินสมญานามของเขา ไม่ว่าจะทำที่ต้นตระหนก หวาดกลัว
ตื่นเต้น คาคดหวัง ทำตัวลึบๆ ล่อๆ ต่างๆ นานาล้วนมีทั้งนั้น หากแต่ไม่มีที่...
สุขุมเยือกเย็นปานนี้

มิหนำซ้ำยังร้ายความยิ่งใหญ่ในชีวิตเขาออกมาอย่างสุขุมเยือกเย็น
อีกด้วย... ประเดี๋ยวก่อน ความยิ่งใหญ่ในชีวิตเขามีเพียงไม่กี่อย่างนี้เองหรือ

แล้วก็...เขานึกขึ้นได้แล้ว!

"ท่านคือตาของคูนั่นสาวที่ลูกศิษย์ข้าพุดถึง!"

"ยินดีที่ได้พบ" เฟิงเซียนโม่ยังคงสุขุมเยือกเย็นยิ่ง เขาเพียงพยักหน้า
ที่เดียว

"..." *ประหลาดแท้* ประมุขหอผู้ยิ่งใหญ่บางท่านรู้สึกว่าการตอบสนอง
ของตนเองดูเหมือนจะด้อยกว่าผู้อื่นอยู่ขั้นหนึ่งแล้ว

สัญชาตญาณทำนองนี้ช่างประหลาดยิ่ง ด้วยเหตุนี้ประมุขหอบางท่าน
จึงมองดูเฟิงเซียนโม่เป็นพิเศษอีกปราดหนึ่ง

ทว่าเขากลับต้องแปลกใจต่อเรื่องที่ตาของคูนั่นสาวของลูกศิษย์เขา
ถึงกับสามารถหาที่นี้พบได้ มีหน้าซำดูท่าทางจะรู้จักมักคุ้นกับเฟิงเซียนชุย
มากอีกด้วย

เฟิงเซียนชุยไป 'สมคบ' กับ...อ๋อ! คนที่มีนามว่า 'เฟิงเซียนโม่' ผู้นี้
ตั้งแต่เมื่อไรกันแน่

มิใช่บุรุษชุดนิลหรือก็คือประมุขหอบางท่านจำเฟิงเซียนโม่ไม่ได้
แต่เป็นเพราะก่อนหน้านั้นนอกจากผู้ที่เขาจัดเป็นคู่ต่อสู้และบรรดาคนใน
ภาคผู้ฝึกตนแล้ว ประมุขหอบางท่านก็จำชื่อเสียงเรียงนามของผู้อื่นไม่ค่อยได้
มาแต่ไหนแต่ไร

หากแต่บัดนี้นะหรือ...

สามารถฝึกบำเพ็ญได้ถึงระดับเช่นนี้ด้วยอายุที่ยังไม่ถึงร้อยปี เวลา
สั้นๆ เพียงสองปีกว่าก็สร้างชื่อบนดินแดนแวกนาได้ ทำให้ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วน
ไม่กล้าดูถูก

เฟิงเซียนโม่มีพลังแก่นแท้จริงๆ

ต่อให้บัดนี้ยังสู้เขากับเฟิงเซียนชุยไม่ได้ แต่วันใดวันหนึ่งในภายหน้า

กลับจะไล่ตามทันอย่างแน่นอน

บุรุษที่อนาคตจะเติบโตจนสามารถกลายเป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้เช่นนี้
ประมุขหอบางท่านจดจำเฟิ่งเซียนโมไว้แล้ว

นี่ๆ ไปแล้ว...สายตาของลูกศิษย์เขาดูเหมือนจะไม่เลวจริงๆ

แม้เขาจะยังไม่เคยเห็นคู่มั่นสาวที่อยู่ในดวงใจของลูกศิษย์เองกับตา
แต่ก็เคยได้ยินและรู้จักโมอีเหริน ข้าบัดนี้ก็ได้พบกับเฟิ่งเซียนโม

เขาจึงเริ่มมีความคาดหวังต่อเด็กสาวนางนั้นขึ้นมาเล็กๆ แล้ว

บุรุษซูดนิลมิได้รู้สึกตัวเลยว่านี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขา 'คิดมาก
เกินไปแล้ว'

พฤติกรรมตามปกติของเขาล้วนเป็นเห็นเข้าตาก็ขวิดฝีมือ ไม่เข้าตาก็
มองข้ามไป ไม่พอใจก็จับดาบฟันไปตรงๆ

แม้แต่ตอนที่ช่วยชีวิตลูกศิษย์ เขายังมิได้คิดมากถึงเพียงนี้เลย ยามนั้น
เขาคิดแค่อายากจะหยิบดาบไปฟันคนตระกูลไปหลี่ทิ้ง...

ทว่าขณะที่เขาคิดมาก เฟิ่งเซียนซู่กับเฟิ่งเซียนโมกลับเริ่มคุยกันถึง
เรื่องในอดีตแล้ว

"แม้จะบอกว่าไม่ได้พบกันนาน แต่ตอนนี้ท่านมาถึงที่นี่ได้แล้ว ยังคงเร็ว
เหนือความคาดหมายของข้า"

ดินแดนแรกนากับดินแดนเทพยุทธ์เป็นดินแดนที่แตกต่างกัน

"มีค่ายกลส่งตัว พลังยุทธ์ล้ำหน้าราชันยุทธ์ ยากจะมาก็มิใช่เรื่องยาก"

"ค่ายกลส่งตัวของตระกูลเฟิ่งใช้ได้แล้ว?"

"อืม"

"มาถึงดินแดนแรกนภา รู้สึกเป็นเช่นไร"

"เส้นทางการฝึกบำเพ็ญที่ต้องผ่าน"

เฟิงเหยียน "..."

ผู้แข็งแกร่งที่สุดบนดินแดนเทพยุทธ์ก็คือราชันยุทธ์
แต่ระดับชั้นของราชันยุทธ์บนดินแดนแรกนกาเทียบได้กับชั้นเพาะจิต
ราชันยุทธ์อยู่ที่ดินแดนเทพยุทธ์สามารถพิชิตทั้งใต้หล้าเป็น
ผู้ไร้เทียมทานได้

แต่หากยังอยากเลื่อนสู่ชั้นที่สูงกว่าก็ทำได้เพียงจากมายังดินแดน
แรกนกา

เมื่อคิดเช่นนี้ การมาถึงดินแดนแรกนกาก็มิใช่เป็นเส้นทางการ
ฝึกบำเพ็ญที่ต้องเดินผ่านหรือไร

คำตอบของอาเฉินจริงแท้เสียเหลือเกิน ทำให้คนไม่รู้จริง ๆ ว่าควรต้อง
กล่าวอะไร อยากจะทิ้งตัวลงพื้นอย่างไรเร็วแรง ยามพูดคุยกันต้องผ่อนคลายน้อย
น้ำเสียงอย่าห้วนแข็งจนไร้ความรู้สึกเพียงนี้!

"การฝึกบำเพ็ญน่าจะเป็นเพียงหนึ่งในสาเหตุที่ท่านมายังดินแดนแรกนกา
กระมัง"

เฟิงเหยียนไม่ผงกศีรษะน้อยๆ "หลานสาวของข้ามาถึงก่อนหน้าข้า" นี่จึง
จะเป็นสาเหตุสำคัญ

"ท่านเป็นห่วงนาง?" บรูษะผมขาวเป็นฝ่ายสอบถามเรื่องเรื่องหนึ่งเอง
ด้วยความห่วงใยอย่างหาได้ยากยิ่ง

เนื่องจากหาได้ยากเกินไป จึงทำให้แม้แต่บรูษะชุดนิลยังมองเขา
อีกหลายที

นึกถึงว่าไม่นานก่อนหน้านี้เขายังต้องเป็นฝ่ายมาหาถึงที จะบอกข่าว
สักหน่อยก็ต้องเป็นฝ่ายริเริ่ม เป็นฝ่ายเอ่ยปากพูดเอง จากนั้นก็มองดู
การตอบสนองที่สุขุมเยือกเย็นจนเหลือรับของคนบางคน

ถัดมาก็รู้สึกสงสัยในตนเองอย่างลึกแล้วว่าว่างงานเกินไปแล้วใช่หรือไม่
ถึงได้เป็นฝ่ายดันดันมา 'ตากลมเย็น' ถึงที่นี้เอง

ทว่าดูตอนนี้สิ...ดูตอนนี้ คนบางคนประลองกับเขาเสร็จแล้วยังอุตส่าห์
มานั่งหวังใยผู้อื่นอีก นี่ยังใช้ปรมาจารย์ผู้สูงส่งยื่นขาในตำนานผู้นั้นอยู่หรือไม่
"ไม่นับว่าหวัง" เฟิงเซียนไม่ตอบเรียบๆ

บุรุษผมขาวมองเขาอีกปราดหนึ่ง สายตาคราวนี้แสดงความกังขา
ความประหลาดใจ อีกทั้งไม่ค่อยจะเชื่อ

"เรื่องตระกูลเฟิง นางสามารถจัดการได้ดี" เฟิงเซียนไม่ยังคงตอบเรียบๆ

"ในตระกูลเฟิงมีคนที่คิดว่าตนเองแน่นออยู่ไม่น้อย"

เกิดในตระกูลเฟิง ต่อให้เขาไม่ได้กลับไปเป็นร้อยๆ ปีแล้ว แต่
คนเหล่านั้นในตระกูล เฟิงเซียนซู่ยังคงเข้าใจถึง

"เช่นนั้นก็ทำลายความมั่นใจของพวกเขาเสีย"

"อ้อ?" สีหน้าเฟิงเซียนซู่มีแววหวั่นไหวน้อยๆ ในที่สุด

"คนพวกนั้นทำให้นางลำบากไม่ได้" เฟิงเซียนไม่หวังแม้แต่นิดเดียว
จริงๆ ว่าหลานสาวของตนเองจะลำบากในตระกูลเฟิง

"แล้วเช่นนั้น?"

"ตรงกลางห้องฟ้าบริเวณฝั่งทางใต้และตะวันตกเฉียงใต้ มองไม่ออก
หรือ" เฟิงเซียนไม่หมายถึงทิศทางที่เขามองดูเมื่อครู่นี้

"แสงโลหิต" ประมุขหอบบางท่านกล่าว สิ่งนั้นเขามองเห็นอยู่นานแล้ว
ทว่ามีได้ใส่ใจเสียเท่าไร

สำหรับประมุขหอบบางท่าน เขาจำเป็นต้องปลิดชีพคนอยู่เนื่องนิตย์
ยามปลิดชีพก็จะเห็นแสงโลหิตเป็นประจำ ด้วยเหตุนี้แสงโลหิต...จึงเป็น
สิ่งปกติธรรมดา

"เฟิ่งเซียนโมศึกษาความรู้เบ็ดเตล็ดต่างๆ จึงสามารถเข้าใจ
ปรากฏการณ์ฟ้าได้" เฟิ่งเซียนซุ่ยกล่าว

"โดนท่านจึงเข้าใจเขาดีปานนี้" ประมุขหอบางท่านมีน้ำเสียงพิกล
อีกทั้งคู่ไม่เข้าใจอยู่เล็กน้อย คนแซ่เฟิ่งบางคนไม่เห็นเคยเป็นฝ่ายทักทายเขา
อย่างกระตือรือร้นเพียงนี้มาก่อนเลย

"เขาเคยช่วยข้าไว้"

ประมุขหอบางท่านได้ยินก็ไม่กล่าวอะไรอีก

เขารู้จักคนแซ่เฟิ่งบางคนมาเป็นร้อยๆ ปี โอกาสที่อีกฝ่ายต้องการ
คนช่วยเหลือมีเพียงครั้งนั้นครั้งเดียว

ประมุขหอบางท่านเล็งคิดเล็กคิदन้อยในทันที

ถัดจากนั้นความสนใจอะไรที่คนแซ่เฟิ่งบางคนมีต่อเฟิ่งเซียนโม เขา
ล้วนมองข้ามได้ทั้งสิ้น

"แสงโลหิตมีตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว เพียงแต่สามปีมานี้เดี่ยวปรากฏ
เดี่ยวเลือนหาย ทว่าหลังจากงานชุมนุมใหญ่เจ็ดดาราก็แทบจะปรากฏอยู่
ตลอดเวลา"

นับตั้งแต่ยึดส่วนลึกของภูเขามิมาเป็นที่พักพิง เฟิ่งเซียนซุ่ยก็ออกท่อง
ดินแดนน้อยครั้งนัก แต่แม้จะไม่ออกไป เขากลับสามารถรู้สึกถึงแนวโน้ม
สถานการณ์ส่วนใหญ่ของดินแดนแรกนภาได้อยู่รำไร

นี่เป็นสัญชาตญาณชนิดหนึ่ง หาใช่เป็นเพราะเขาเข้าใจการดู
ปรากฏการณ์ฟ้าเหมือนกับเฟิ่งเซียนโมไม่

"อืม" ประมุขหอบางท่านกลับพยักหน้าเช่นกัน เขาก็เหมือนกับ
เฟิ่งเซียนซุ่ย ไม่ได้ดูปรากฏการณ์ฟ้าเข้าใจหรืออะไร เพียงแต่รู้สึกได้

แม้เขาจะไม่ใส่ใจเรื่องปรากฏการณ์ฟ้าพรรคนี้อันแต่สัญชาตญาณของ

ผู้ฝึกบำเพ็ญ โดยเฉพาะที่ฝึกบำเพ็ญจนถึงระดับอย่างพวกเขา ยังคงเป็น
สิ่งที่ไม่ควรมองข้าม

"การฝึกบำเพ็ญเป็นการฝึกต่อธรรมชาติ เป็นการถามหาสัจธรรมและ
ช่วงชิงชะตากรรมกับสวรรค์ นิสัยใจคอและพลังยุทธ์ จะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
ไปไม่ได้ ส่วนแสงโลหิตก็เป็นหนึ่งในการตอบสนองของธรรมชาติ โลกเป็น
เช่นไร คนในโลกก็เป็นเช่นนั้น ท้องฟ้าของดินแดนแห่งนี้สนองตอบกับ
ชะตากรรมของดินแดนแห่งนี้ แสงโลหิตเจิดจ้าเกินไปมิใช่เรื่องดี"

เฟิงเซียนโมมิได้พูดซ้ำซ้อนจนเกินไป และก็สรุปความอย่างง่ายๆ
ทำให้สามคนที่ฟังอยู่ล้วนเข้าใจได้

เฟิงเซียนซู่ยไต่ตรอง "ต้องยุติสงครามนี้ลงโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะ..."

พูดยังไม่ทันขาดคำ ยันตีสื่อสารบนตัวเฟิงเซียนโมก็มีท่าที่ตอบสนอง

"เสียมารยาทแล้ว" เฟิงเซียนโมลุกเดินหลบออกไปสองสามก้าว มิใช่

เพื่อกันไม่ให้พวกเขาได้ยินเนื้อหาการสนทนา เพียงแต่เป็นการแสดง
ความเกรงใจและให้เกียรติ

จากนั้นเขาก็หยิบยันตีสื่อสารออกมา ถ่ายพลังวิเศษเข้าไป เสียงเรียกร
ำเรื่องที่ทั้งน่ารักทั้งนุ่มนวลก็ดังออกมาจากยันตีสื่อสาร

"ท่านดา"

"อีเหริน"

ได้ยินเสียงหลานสาวของตนสดใสมีชีวิตชีวา น้ำเสียงเฟิงเซียนโม
ย่อมจะอ่อนลงไปด้วย

"ท่านดา เรื่องทางตระกูลเฟิงจัดการเรียบร้อยแล้ว ต้อนรับตำรา
ในคลังเก็บตำราข้าก็อ่านหมดแล้ว ข้าจะออกไปเล่นแล้วนะเจ้าคะ" โมอีเหริน
กล่าวอย่างเรงว่า

"จัดการได้ง่ายหรือ"

"ท่านตาวางใจ ดอกท้อร่วงโรยแล้วเจ้าคะ" นางเฉลอพูดเร็วไป

"หืม?"

"มิใช่ หมายถึงจัดการนอนบ่อนได้เรียบร้อยแล้วเจ้าคะ" ท่านดา
โปรดลื้มคำพูดก่อนหน้าไปด้วย

"จะไปเล่นอะไร"

"เล่นทวงหนี้เจ้าคะ"

"... ทวงหนี้?"

พวกเขาตาทูลานคุยกันเสียงดังฟังชัด แต่มีคนเดียวคนฟังแล้วงุนงงยิ่ง

"เล่นดีๆ ละ" เฟิงเซียนโมกำชับเพียงเท่านี้

คนเดียวคนสี่หน้าชะงักงัน ส่วนเฟิงเซียนนั้นยิ้มแฉ่ง ตะโกนบอกให้
อีเหรินน้อยสู้อยู่ในใจ

"อืม!" โมอีเหรินตอบรับคำหนึ่งอย่างน่ารักกว่าง่าย จากนั้นถึงเอ่ยถาม
อีกอีก "ท่านดา ท่านจะกลับมาหรือยังเจ้าคะ"

"อีกสักพักหนึ่ง มีอะไร"

"ท่านดา ข้าคิดถึงท่านแล้ว" โมอีเหรินพูดอ้อมอ้อม น้ำเสียงนี้ทำให้
คนฟังใจอ่อนระทวยได้เลยทีเดียว

ในบรรดาคนที่ตั้งที่ฟังอยู่ในที่นี้ หากไม่นับเฟิงเซียนโม มีคนหนึ่ง
ใจอ่อนยวบเป็นพิเศษ อีกคนใจเต็นน้อยๆ ในใจมีความรู้สึกสลับซับซ้อน
อันพูดได้ไม่ออกบอกได้ไม่ถูกพรั่งพรูขึ้นมา

ไม่...อีเหริน...ประมุขหวงแห่งตระกูลเฟิง...เขาหลุบตาลง มุ่นคิ้วเล็กน้อย

ส่วนคนสุดท้ายนั้นคิดว่าถ้าลูกศิษย์ของตนพูดกับตนเยี่ยงนี้...หรือ...

คงทนมองไม่ลงเป็นแน่แท้!

"เด็กดี ไปเล่นก่อนไป" ผิวเผินฟังดูเหมือนเฟิ่งเขียนโม้คล้ายจะไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย แต่อันที่จริงน้ำเสียงของเขานุ่มนวลลงกว่าเดิมมาก

"เจ้าคะ" โม้อีเหรินตอบรับอย่างน่ารักกว่าง่าย

"ไม่ต้องเกรงใจ ขอแค่อย่าได้รับบาดเจ็บกลับมาอีกพอ" เฟิ่งเขียนโม้กำชับอีกประโยค

"อ้อๆ ท่านตาก็ต้องระมัดระวังตัว และขอให้ท่านตาเหยียนรักษาตัวด้วยนะเจ้าคะ" นางพุดจบถึงได้ตัดการสื่อสารไป

เฟิ่งเขียนโม้เก็บยันต์สื่อสารลงเรียบร้อยก็เดินกลับไปด้วยสีหน้าสุขุมเยือกเย็น

เฟิ่งเหยียนมองเขาตาเป็นประกายพลางเอ่ยคาดเดา "อีเหรินน้อยคงมิใช่...จะไปเล่นที่ตระกูลไปหลี่กระมัง"

"ไปเล่นที่ตระกูลไปหลี่?" ประมุขหอบางท่านที่ความรู้สึกไวกับคำว่า 'ตระกูลไปหลี่' เองก็เป็นฝ่ายตอบทสนทนาอย่างหาได้ยาก เพราะเขายังไม่ลืมว่าลูกศิษย์ของเขารอดมาจากอาการปางตายได้อย่างไร

เดิมที่เขาอยากจะบั่นคออีกฝ่าย ทว่าลูกศิษย์ของเขายืนยันกรานว่าจะแก้แค้นด้วยตนเอง

มิหนำซ้ำเรื่องที่ลูกศิษย์ใช้ชีวิตตนเองตัดความสัมพันธ์กับไปหลี่เยียนก็เป็นความสมัครใจของอีกฝ่ายเอง ในส่วนนี้ไม่มีความแค้นให้พุดได้

ส่วนความแค้นที่ลูกศิษย์ของประมุขหอบางท่านถูกลักพาตัวมาดินแดนแรกนภานั้นก็ไม่ต้องให้เขาลงดาบแล้ว ดาบของลูกศิษย์เขาจัดการเองได้แน่นอน

"อีเหรินน้อยเคยบอกกับคนตระกูลไปหลี่แล้วว่าเลือดทุกหยดที่ไปหลี่จิ้งหงหลังออกมาเนื่องจากถูกคนตระกูลไปหลี่ทำร้าย ตระกูลไปหลี่

ล้วนต้องชดใช้ด้วยเลือด" เฟิงเขียนตอบด้วยท่าทางกระตือรือร้นยิ่ง

ประมุขหอบางท่านดาลูกวาวขึ้นมาเล็กน้อย "อหังการปานนี้เสีย?"

"ปานนี้นี่ล่ะ" เขาเปล่งวาจาประกาศซึ่งหน้า อีเหรินน้อยของอาจถึงเพียงนี้นี่ล่ะ!

"ดี!"

พฤติกรรมห้าวหาญเยี่ยงนี้เข้ากับนิสัยใจคอของประมุขหอบางท่านเหลือเกิน ลูกศิษย์ของเขาตามีแววโดยแท้

"นางไปตระกุกไปหลิ?" นำแปลก พอคิดถึงว่านางอาจจะประสบอันตราย ด้วยระดับความใจนิ่งของนักกระเบื้องเฟิงเขียนชู่ยังถึงกับรู้สึกพะวักพะวนอย่างอธิบายไม่ได้

"ใช่แล้ว"

"ท่านไม่เป็นห่วง?"

"อืม..." เฟิงเขียนไม่คิดเล็กน้อย "จะปวนตระกุกไปหลิให้แตกในคราวเดียวน่าจะเป็นไปได้ ทว่าการทวงหนี้ เก็บดอกเบี้ยกลับมาสักเล็กน้อยน่าจะทำได้"

"ปลดอภัยหรือไม่" การปล่อยหลานสาวที่ยังเยาว์วัยของตนไปทำทายและทวงหนี้เก็บดอกเบี้ยผู้อื่นถึงถิ่นจะไม่มีปัญหาจริงหรือ

"อีเหรินแม้จะอายุน้อย แต่ผู้ที่เป็นศัตรูนางได้อย่างแท้จริงนั้นข้ายังไม่เคยเห็นมาก่อน"

นึกถึงหลานสาวที่ทั้งเฉลียวฉลาดน่ารัก ทั้งเจ้าเล่ห์แสนกล ชวนให้คนรักใคร่เอ็นดูและก็ชวนให้คนหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกผู้นี้แล้ว เฟิงเขียนไม่เพียงแค่ว่าภาคภูมิใจ แต่ยังประเมินนางสูงอย่างยิ่งด้วย

"อ้อ!" คนในที่นี้ล้วนฟังความหมายเข้าใจแล้ว

ศัตรูสามารถเรียกอีกอย่างได้ว่า 'คู่ต่อสู้' คือผู้ที่มีความสามารถในแต่ละด้านมากพอจะเทียบชั้นกันได้ หรือถึงขนาดเหนือกว่าชั้นหนึ่ง

มิใช่แค่คนอายุเท่ากันหรืออยู่ในรุ่นเดียวกันจะไม่มีใครนับเป็นคู่ต่อสู้ได้ คนที่อายุมากกว่านางและมีพลังยุทธ์สูงกว่านางก็ไม่มีเช่นกัน

"นางแข็งแกร่งปานนั้นเชียว?" ประมุขหอบางท่านถามด้วยความแปลกใจล้วนๆ

"สู้ไม่ได้ แต่อย่างไรก็หนีเอาชีวิตรอดได้ไม่มีปัญหา"

"..." ประมุขหอบางท่านเงยไปแล้ว ตอนแรกพูดเสียของอาจปานนั้น ตอนหลังกลับพูดเรื่องนี้เอาชีวิตรอด ระดับความแตกต่างนี้จะมากขึ้นไปหน่อยแล้ว

"ด้วยอายุของนาง การรักษาศีวิตไว้เป็นเรื่องสำคัญที่สุด" เฟิงเซียนซุ่ย กลับเห็นด้วยกับคำพูดของเฟิงเซียนโม

ถึงแม้ว่าตลอดมาพวกเขาจะมีทัศนะว่า...อ่อนแอได้ทุกเรื่องยกเว้นมาดแพ้ได้ทุกเรื่องยกเว้นศักดิ์ศรี

สู้ไม่ได้ก็ต้องลากอีกฝ่ายลงเหวไปด้วย ห้ามปล่อยให้อีกฝ่ายรอดตัวไปได้

ใช่แล้ว เป็นบุรุษ เป็นผู้ฝึกบำเพ็ญยอมต้องใจเพชรเยี่ยงนี้ ไม่ปล่อยให้เกิดใครมารังแก

หากแต่โมอีเหรินเป็นเพียงเด็กสาวผู้หนึ่ง อีกทั้งฟังจากเสียงก็เป็นเด็กสาวที่นุ่มนวลบอบบางนางหนึ่ง

และบนตัวเด็กสาวนางนี้ก็มีแสงส่องมากเกินไปแล้ว

ไม้ที่สูงใหญ่กว่าไม้อื่นในป่า ลมพัดมาย่อมโค่นลง*

* ไม้ที่สูงใหญ่กว่าไม้อื่นในป่า ลมพัดมาย่อมโค่นลง เปรียบเปรยถึงคนที่โดดเด่นกว่าผู้อื่นซึ่งมักจะเป็นที่อิจฉา และถูกขัดแย้งขัดขานให้เสียพลังได้ง่าย

ก่อนจะเติบโตเต็มที่ การเอาชนะคะคานามีในเรื่องที่นางพึงกระทำ เรื่องมาถึงบัดนี้จะทำตัวไม่เด่นก็ไม่ทันแล้ว การรู้วิธีว่าจะปกป้องตนเอง ในเวลาที่ตกอยู่ในอันตรายอย่างไรคือโจทย์ที่สำคัญที่สุดของนาง

"ในเมื่อไม่ยอมให้นางมีอันตราย แล้วเหตุใดต้องปล่อยให้นางไป ตระกูลไปหลี่"

"ไม่อาจปล่อยให้ความเป็นห่วงกลายเป็นอุปสรรคถ่วงการเติบโต ของนางได้" เฟิงเซียนโมกล่าว

"... ความรู้สึกเป็นห่วงในการเลี้ยงเด็กอันขัดแย้งพรรคนี้ ขออภัยด้วย ที่ประมุขหอบางท่านไม่อาจเข้าใจได้"

"ท่านตั้งใจมาเพื่อเรื่องศึกใหญ่ของตระกูลกับเรื่องหลานสาวท่านกระมัง" ขณะได้รู้จักกันในตอนนั้น แม้จะอยู่ด้วยกันเป็นเวลานาน แต่ก็ เพียงพอที่เฟิงเซียนซู่กับเฟิงเซียนโมจะรู้จักนิสัยของกันและกันได้ระดับหนึ่ง ดูจากรูปแบบการจัดการเรื่องต่างๆ อย่างมีความหยิ่งในศักดิ์ศรี ตามแบบฉบับของผู้แข็งแกร่ง และยังเลือกออกจากตระกูลมาอยู่ด้วยตนเอง โดยไม่ยอมมีส่วนร่วมกับเรื่องในตระกูลง่ายๆ อุปนิสัยของพวกเขาสองคน อันที่จริงเหมือนกันอย่างมาก

ที่เฟิงเซียนโมเข้าร่วมศึกใหญ่ให้ตระกูลเฟิงล้วนไม่มีทางทำเพื่อ เรื่องส่วนตัว ชื่อเสียง หรืออำนาจ

สาเหตุเพียงหนึ่งเดียวก็คือเพื่อหลานสาวของเขา...โมอีเหริน

"ใช่แล้ว" เฟิงเซียนโมพยักหน้า

"ข้าทำอะไรได้"

"แม้บัดนี้หากลุ่มอำนาจใหญ่จะดูเหมือนสู้กันเป็นพัลวัน แต่กำลังรบ ระดับยอดที่แท้จริงอันที่จริงยังมีได้ปรากฏตัว ถูกต้องหรือไม่"

"ถูกต้อง" เฟิงเขียนชู่ยพยักหน้า

ยอดฝีมือชั้นผ่านเคราะห์มิได้หายากในห้ากลุ่มอำนาจใหญ่ แต่พลังแก่นแท้ในหมู่มือชั้นผ่านเคราะห์กลับแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน ยอดฝีมือชั้นผ่านเคราะห์มีแบบผู้เอาดูเผลอประบางเหมือนอย่างของตระกูลเสวียนหมิง

และก็มีที่แทบจะไร้พ่ายเหมือนอย่างเฟิงเขียนชู่ยและอิงฉู่จี

"คนเช่นนี้มีอยู่มากหรือไม่" เฟิงเขียนโม่ถาม

เฟิงเขียนชู่ยคิดเล็กน้อย "น่าจะไม่มีมาก แต่ขอเพียงปรากฏตัวแค่คนเดียวก็อาจจะพลิกสถานการณ์ศึกเดิมได้แล้ว"

อย่างนี้เอง

เมื่อรู้คำตอบที่แน่ชัดแล้ว เฟิงเขียนโม่ถึงได้ถามว่า "เช่นนั้นหากมีคนเช่นนี้ปรากฏตัว ท่านสามารถช่วยคุ้มครองตระกูลเฟิงได้หรือไม่"

ประมุขอบางท่านก็มองเฟิงเขียนชู่ยเช่นกัน

เฟิงเขียนชู่ยออกจากตระกูลเฟิงมาหลายร้อยปี และก็แทบจะไม่ออกท่องดินแดนแวกนภา อาศัยอยู่ในสถานที่อันปกคลุมไปด้วยน้ำแข็งหิมะตลอดวันตลอดเดือนตลอดปี จนใกล้จะทำให้ผู้อื่นลืมการมีอยู่ของเขาไปแล้ว

แม้ว่าไม่นานก่อนหน้านี้เฟิงเขียนชู่ยจะเคยออกจากภูเขาคิมะไปกับเขา และให้ความสนใจความเคลื่อนไหวของดินแดนแวกนภาเนื่องจากข่าวที่เขานำมา

ทว่าหลังจากนั้นพวกเขาก็กลับมายังภูเขาคิมะ ฝึกบำเพ็ญวันแล้ววันเล่าอย่างเรียบง่ายสงบอีกครั้ง

เวลานั้นสถานการณ์ยังมีได้ย่ำแย่เท่านี้ แต่บัดนี้ตระกูลเฟิงตกเป็นรอง

อย่างเห็นได้ชัด

ตระกูลเฟิงตงยาก เฟิงเซียนชู่จะยื่นมือช่วยหรือไม่
กระป๋องซี่ซี่ของแกมแดงที่ไม่แปดเปื้อนโลกก็มานานปีเล่มนั้นยังจะ
ปรากฏตัวบนดินแดนแรกนภาอีกครั้งหรือไม่

ส่วนตัวของประมุขหอบางท่านนั้นตั้งตารอยิ่งยวด

เฟิงเหยียนเองก็ตั้งตารอมากเช่นกัน

เฟิงเซียนชู่พยักหน้าน้อยๆ ภายใต้การจ้องมองของคนทั้งสาม "ได้"

หากแต่เขาพยักหน้าแล้ว ประมุขหอบางท่านกลับรู้สึกไม่ยุติธรรม

"เฟิงเซียนชู่ ท่านตอบเร็วเสียปานนี้ เมื่อก่อนข้าพุดเป็นนาน
สองนานท่านก็ยังไม่ยอมตกลง ความแตกต่างนี้จะมากเกินไปแล้วหรือไม่
ช่างไม่เห็นแก่มิตรภาพนั้ร้อยๆ ปี่ของพวกเราเอาเสียเลย"

"พวกเราไม่มีมิตรภาพอะไรหรือ"

"มิตรภาพจากการตีกันอย่างไรเล่า"

"พรีด..." เฟิงเหยียนสาลักน้ำชาเข้าแล้ว

เฟิงเซียนไม่ยื่นผ้าเช็ดหน้าไปให้ด้วยท่าทางสุขุมเยือกเย็น

เฟิงเหยียนรีบไปเช็ดตนเองจนสะอาดแล้วถึงได้พบว่า... "อาเงิน
ไหนท่านถึงพกของพรรคนี่ด้วย"

"เลี้ยงเด็ก ต้องใช้" ของสิ่งนี้วางอยู่ในแหวนงำของของเขามานาน
มากแล้ว มีหน้าซ้ายังเหลืออยู่จำนวนมากยิ่ง

"..." สามคนที่ไม่เคยเป็น 'พ่อนม' ต่างไม่เข้าใจอยู่เล็กๆ

เนื่องด้วยผู้เฒ่าบ่่าเพ็ญอย่างพวกเขามีคนที่พักผ้าเช็ดหน้าติดตัว...
อยู่น้อยเหลือเกิน ทำให้เฟิงเซียนชู่กับประมุขหอบางท่านต่างลืมนเรื่องที่
พวกเขากำลัง 'สนทนา' กันไปชั่วขณะหนึ่ง

เฟิงเหยียนที่รู้รายละเอียดได้สติกลับมาในเวลาเพียงประเดี๋ยเดียว
 "ก็ถูก ท่านพาอี่เหรินไปอาศัยที่เกาะโมเสวียนตั้งแต่นางอายุได้สามขวบ
 ตอนอี่เหรินน้อยยังเล็กสุขภาพร่างกายไม่ดี สุ่มเสี่ยงจะจากไปได้ทุกเมื่อ..."

เฮ้อ...

พอย้อนนึกถึงตอนแรกที่ได้พบสามพี่น้อง ได้เห็นสภาพของพวกเขา
 เฟิงเหยียนก็พลันรู้สึกเจ็บแปลบในใจอยู่เล็กน้อย

"สามขวบ?" เฟิงเซียนชู่มองเฟิงเซียนโม่พลางชะงักไปเล็กน้อย
 "ท่านคนเดียวพาเด็กน้อยผู้หนึ่งกลับไปอยู่เกาะโมเสวียน? อีกทั้งตอนยังเล็ก
 นางสุขภาพร่างกายไม่ดี?"

"อืม" เฟิงเซียนโม่พยักหน้า ตีมหาพร้อมส่งสัญญาอนุญาตให้เฟิงเหยียนตอบ
 "..."

โยนเรื่องที่เปลื้องน้ำลายและต้องพูดยืดยาวพรรณานี้มาให้ช้า ช้าควร
 รู้สึกดีใจที่ตนเองยังมีประโยชน์ใช้สอยอยู่เล็กน้อยหรือไม่

ทว่าก็ได้ นี่ไม่นับเป็นเรื่องใหญ่อะไร มิหนำซ้ำตัวเองก็เข้าใจเรื่องราว
 ระหว่งนั้นดี เข้าเล่าเองก็ได้

"ตอนนั้นอาเฉินไปเมืองชิงเจิง ได้บังเอิญเจอเซวียนอิ่งกับเซวียนฉี
 พาอี่เหรินน้อยออกมาเที่ยวเล่น..."

เขาเล่าตั้งแต่เรื่องที่ไม่อี่เหรินไม่ได้รับความสำคัญจากสกุลชู่ ได้
 พี่ชายทั้งสองดูแลมาจนโต แล้วต่อมาเขาได้รับชู่เซวียนฉีเป็นศิษย์ อาเฉิน
 ใช้จ่ายลูกกลอนซื้อตัวไม่อี่เหริน นับแต่นั้นบนโลกก็ไม่มีชู่อี่เหรินอีกต่อไป
 มีเพียงไม่อี่เหริน...จากนั้นพอดาหลานกลับไปเกาะโมเสวียนก็ได้เหยียบย่าง
 ออกมาอีกถึงสิบสองปี...

จะว่าไปแล้วการเลี้ยงดูไม่อี่เหรินจนเติบโตใหญ่ก็มีความชอบของเขา

อยู่เช่นกัน!

เขาอยู่ที่ดินแดนเทพยุทธ์ ปกติจะช่วยอาเงินสอดส่องหาของดี จากนั้น
ทุกครั้งที่ส่งของที่อาเงินต้องการไปยังเกาะโมเสวียน เขาเองก็ลำบากมาก

"...โชคดีที่รักษามาแปดปี อาเงินสามารถรักษาอีเหรินจนหายดีได้
ในที่สุด..."

เฟิงเซียนซุ่ยพลันหันไปถามเฟิงเซียนโม "ร่างกายของอีเหริน?"

"อืม" เฟิงเซียนโมตี้มซาอีกหนึ่ง "ถูกพิษตั้งแต่อยู่ในท้องแม่"

"พิษอะไร"

เฟิงเซียนโมตอบเสียงเรียบโดยไม่ได้มองเขา "พิษเดียวกับท่าน"

เฟิงเซียนซุ่ยหน้าเปลี่ยนสี อารมณ์และความพลุ่งพล่านอันอธิบายไม่ได้
เหล่านั้น...

"เซียนซุ่ย?"

เฟิงเซียนซุ่ยหลับตาลง จากนั้นกลับคลี่ยิ้มบางๆ "ที่แท้...ก็เป็นเพราะ
เรื่องนี้"

กระบี่ยักษ์สีทองแกมแดงใจกลางหุบเขาพลันออกจากฝัก ส่งเสียง
ทอดยาวใสเพราะพริ้งออกมา

วืง...

ประมุขหอบางท่านงุนงงแล้ว

ไฉนเฟิงเซียนซุ่ยถึงพลันดูดีใจขึ้นมา...

101

ก่อนออกไปเล่น ต้องทำ 'การบ้าน' ให้เสร็จก่อน
 ดังนั้นหลังจาก 'พริ้วพลอดคำหวาน' ก็ไปหาลี่จิ้งหึงเสร็จสิ้น
 โมอีเหรินจึงตรงเข้าคลังเก็บตำรา เริ่มอ่านตำราอย่างหนัก
 พี่น้องสกุลตัวเองก็มึมนะอ่านตามไปด้วย
 หลังจากอยู่ในคลังเก็บตำราสามวัน ใช้เวลาอีกสองวันหลอมยาแก้พิษ
 สองเตา ยาลูกกลอนประสานพลังสองเตา ตลอดจนผงพิษ ยาพิษ และน้ำพิษ
 แปลกๆ อีกจำนวนหนึ่งแล้ว โมอีเหรินก็รายงานต่อท่านตา
 ครั้นได้รับความเห็นชอบจากท่านตา โมอีเหรินก็พาพี่น้องสกุลอื่นๆ
 พี่งเขียนลั้งกับพวกเฟิงไหวเพยที่ยื่นกรานจะตามไปด้วยออกจากถิ่นตระกูล
 อย่างเงียบเชียบ
 คนทั้งคณะนี้มีเมืองครักซ์เกราะแดงภายใต้การนำของเฟิงไหวเพย
 รวมอยู่ด้วย

สมาชิกหน่วยองค์กรฯ ครั้งหนึ่งร้องอยู่ใฝ้าศาลตระกูล อีกครั้งถูกนางจับใส่เข้าไปในแดนสมบัติแรกนภาเพื่อให้สะดวกต่อการ 'ปฏิบัติกร'

"พวกเราออกมาเจียบๆ เยี่ยงนี้จะดีหรือ" เมื่อออกมาพ้นถิ่นตระกูลแล้ว เฟิงเขียนลั่งถึงได้เกิดจิตสำนึกขึ้นมา

"หรือจะให้ตีฆ้องร้องบอกคนทั้งตระกูลเพื่อให้คนในตระกูลมาส่งดีเล่า" หมอเอี๋เหรินมีสีหน้าลำบากใจเล็กน้อย "ท่านตาเขียนลั่ง ส่วนตัวข้าไม่มีใครนิยมรูปแบบการจากลาทำนองนี้..."

"..." เฟิงเขียนลั่งหวัดจะเหลือตกตาขึ้น

ใครอยากมีคนมาส่งกันเล่า...ไม่ใช่สิ เกือบจะถูกพาออกนอกเรื่องแล้ว

"ความหมายของข้าคือไม่ต้องบอกประมุขเผ่ากับพวกผู้อาวุโสใหญ่สักหน่อยหรือ"

"บอกอะไรเจ้าคะ"

"บอกว่าพวกเราจะไปแล้ว" มีฐานะเป็นประมุขเผ่าตระกูลเฟิงแห่งดินแดนเทพยุทธ์ที่ออกจากตำแหน่งแล้ว เฟิงเขียนลั่งจึงรู้มารยาดี

"เคยบอกไปแล้ว"

"เคยบอกไปแล้ว? เมื่อไรกัน"

"ก่อนไปคลังเก็บตำรา" หมอเอี๋เหรินตอบเต็มปากเต็มคำ นางเคยบอกว่า 'จะไปจากถิ่นตระกูลหลังออกมาจากคลังเก็บตำรา'

อันที่จริงนางยังอยู่นานขึ้นอีกสองวันด้วยซ้ำ วันนี่ถึงเฟิงจะออกมา งานที่ควรมอบหมายก็ได้มอบหมายเรียบร้อยแล้ว เช่นนี้ไม่นับว่าจากมาโดยไม่บอกไม่กล่าวกระมัง

"โชคดีที่ตอนนี้ข้าไม่ใช่ประมุขเผ่าแล้ว" เฟิงเขียนลั่งพลันพุดอย่างติดจะหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

ในที่สุดเขาก็นึกขึ้นได้ว่าในตอนแรกนอกจากเรื่องหลอมโอสถ
ประมุขหวงก็ไม่แยแสงานในตระกูลโดยสิ้นเชิง ล้วนโยนทิ้งให้เขากับ
เหล่าผู้อาวุโสทั้งหมด

เปรียบเทียบกันแล้ว ประมุขหวงในตอนนี้นັังมีการให้คำชี้แนะกว่ามาก!
เฟิงเซียนหมิงโชคดีที่เขามากเหลือเกิน เขาตัดสินใจจะไม่เห็นใจ
คนเหล่านั้นแล้ว

"ท่านอยากเป็นหรือ" โมอีเหรินตาลุกวาว

"ไม่ ขอขอบคุณ" เขาริบบปฏิเสธเป็นการด่วน

"เช่นนั้นตอนนี้..."

"พวกเราไปเลย" เฟิงเซียนลั้งไม่ยอมถูกทิ้งไว้แม้แต่คนเดียว และ
ยังไม่อยากถูกเกณฑ์ไปใช้งานด้วย

"ดีมาก" โมอีเหรินยิ้มตาหยา

ส่วนสองคนที่คลั่งน้องสาวกับอีกหนึ่งหัวหน้าหน่วยของครักษเภาระแดงที่
'ปฏิบัติตามเพียงบัญชาของประมุขหวง' ล้วนไม่มีความเห็นคัดค้านการตัดสินใจ
ของโมอีเหริน

"ออกเดินทางไปเมืองหนานอวี"

โมอีเหรินมีเขี้ยวเงิน ส่วนคนอื่นๆ นั่งอยู่บนตัว 'ฉงหวา' ที่ได้ทำ
พันธสัญญากับลู่เซวี่ยนอั้ง ต่างมุ่งหน้าตรงไปยังเมืองหนานอวีอันเป็น
สถานที่อาศัยของอินทรีคินถิ่น

เมื่อมาถึงสถานที่เลือกอินทรีคินถิ่นในวันนั้น เฟิงหยางเจ้าเมืองหนานอวี
ก็ได้มารออยู่นานแล้ว

"เฟิงหยางคารวะประมุขหวง" ครั้นโมอีเหรินลงมาบนพื้น เฟิงหยาง
ก็กล่าวขึ้นทันที

"ไม่ต้องมากพรี" ไม่อีเหรินไม่ค่อยชิน ทว่าบัดนี้สามารถรับการ
 ทำความเคารพโดยที่รักษาความสงบเยือกเย็นไว้ได้แล้ว หากมองจาก
 ภายนอกก็มองไม่ออกอย่างเด็ดขาดว่านางอึดอัด

ความรู้สึกที่ไม่ว่าไปไหนมาไหนล้วนได้รับการทำความเคารพ...
 นางต้องทำความคุ้นชินอีกสักหน่อย

"เฟิงเซียงลิ่ง เฟิงไหวเพย ฉู่เซวียนอั้ง ฉู่เซวียนฉี" เฟิงหยางพยักหน้าให้
 สี่คนที่เหลือด้วยเช่นกัน ในใจให้อิฉฉาพวกเขาเหลือหลาย

สำหรับคนตระกูลเฟิง สามารถติดตามข้างกายประมุขหวงเซ่นนี้ได้
 นับว่าเป็นเกียรติอันสูงสุด

โดยเฉพาะการผงาดขึ้นมาของประมุขหวงท่านนี้เป็นตำนานเกินไปจริงๆ
 อยู่ข้างกายนางก็ไม่ต้องหวังว่าจะนำเปื้อนแม่แต่น้อย ชีวิตจะต้องสนุกขึ้น
 เป็นแน่แท้...

เขาเองก็อยากติดตามนางบ้าง!

"เฟิงหยาง"

"เจ้าเมือง"

คนทั้งสี่ผงกศีรษะตอบกลับไปดุจเดียวกัน

"ไม่กี่วันมานี้เมืองหนานอวี่มีความเปลี่ยนแปลงใดหรือไม่" ไม่อีเหรินถาม

"มีคนแปลกหน้าจำนวนหนึ่งเข้าเมือง ทว่าเทียบกับเมื่อก่อน ผู้สัญจร
 นับว่าน้อยลงมาก ประมุขหวงวางใจได้ขอรับ ข้าส่งคนไปจับตาคูคนเหล่านั้น
 ไว้แล้ว จะไม่ให้โอกาสพวกเขาได้ลักลอบเข้าไปที่ถิ่นตระกูลแน่นอน" เฟิงหยาง
 ตอบด้วยสีหน้าขึงขัง

"ลำบากท่านแล้ว"

"ไม่ลำบากขอรับ" เฟิงหยางแทบจะยื่นตัวตรงหน้า แสดงความรัก

และเคารพที่เขามีต่อประมุขหวงออกมาอย่างเต็มที่

"เจ้าเมืองเฟิงผ่นคลายหน่อย ประมุขหวงไม่ได้เคร่งครัดปานนั้น และก็ได้ไม่ได้จะบริหารใครด้วย" เฟิงเขียนลั้งกลั่นหัวเราะเอ้ย

เฟิงหยางถลึงตาใส่เขาปราดหนึ่งอย่างไม่สบอารมณ์ รู้ว่าเขาประหม่า ยังจะล้อเขา ซ่างไม่เห็นอกเห็นใจคนในตระกูลด้วยกันเลยจริงๆ

"ท่านตาเขียนลั้งกล่าวถูกต้อง ไม่ต้องประหม่าเกินไป" นางไม่กัดคนจริงๆ

"ขอรับประมุขหวง" เฟิงหยางตอบอย่างเคารพนบนอบทันที

ประมุขหวงมีรูปโฉมเปล่งประกายออกอย่างนั้น จะทำให้คนรู้สึก กระวนกระวายอยู่ตึงๆ ได้อย่างไร... ข้าหลอนไปกระมัง!

โมอีเหรินหันไปหาพี่ชายทั้งสอง "พี่ใหญ่ ข้าจะเข้าไปสักหน่อย อาจจะเป็นเพื่อนพวกมันที่นี้สักสองวัน พวกท่านไปรอข้าที่เมืองหนานอวีเถิด"

ฉงหวาก็จะตามนางไปด้วย

"พวกข้าจะรอเจ้าที่นี้" ฉูเซวียนอั้งไม่แม่แต่จะพิจารณาก็เอ่ยตบนางทันที

สามคนที่เหลือต่างก็พยักหน้าเช่นกัน

"ได้ หากท่านเจ้าเมืองมีธุระก็ไปจัดการก่อนได้ ไม่ต้องอยู่ดูแลแล้ว"

โมอีเหรินพูดจบก็หยิบกระบี่วิเศษใบหนึ่งจากบนตัวมาส่งให้พี่ชายของตน จากนั้นนางก็พาฉงหวาเข้าไปในป่าเขาอันเป็นที่อาศัยของอินทรีคันทิน

เฟิงเขียนลั้งเดินมาด้วยความสงสัยใคร่รู้ "เซวียนอั้ง นั่นคืออะไร"

ฉูเซวียนอั้งใช้ญาณวิเศษกวาดดูกระบี่วิเศษ

"...ของกิน" น้องสาวของข้าซ่าง...ใสใจดีโดยแท้

อันที่จริงพวกเขาไม่ได้กินอะไรแคว้นสองวันก็ไม่เป็นไร แต่โมอีเหรินก็ยังเตรียมอาหารเครื่องดื่มและของใช้ไว้ให้พวกเขา

ใช้กระเป่าพิเศษบรรจุไว้อย่างเรียบร้อย แสดงว่านางเตรียมไว้ก่อนแล้ว!
 ดูเซวียนอึ้งซึ่งใจอยู่นิดๆ อีกทั้งปวดใจอยู่หน่อยๆ
 ไม่กี่วันที่อยู่ที่ถิ่นตระกูล โมอีเหรินยุ่งมากเพียงไรเขารู้ดี แต่นางยัง
 อุตสาห์คำนึงถึงเขากับน้องจี...

บนโลกไม่มีน้องสาวใครดีไปกว่าน้องสาวของเขาอีกแล้ว
 "อีกเดี๋ยวอย่าลืมเรียกข้าด้วย" เฟิงเซียนลั้งตบ่าเขาที่หนึ่งก่อนกำชับ
 ด้วยท่าทางเป็นการเป็นงาน จากนั้นก็ไปเลือกสถานที่กับเฟิงไหวเพย
 เพื่อทำเป็นที่พักชั่วคราวในสองวันนี้ของพวกเขา
 "... ทำน้ำเสียงจริงจังถึงเพียงนั้นเพื่อจะขอกินด้วย?"

ดูเซวียนอึ้งทอดถอนใจอีกคำรบ น้องสาวเก่งเกินไป มักถูกคนคิดถึง
 ทำให้ผู้เป็นพี่ชายเป็นห่วงโดยแท้...
 ห่วงว่าน้องสาวจะถูกผู้อื่นชิงตัวไปเนื่องจากสาเหตุุนานับการในเวลา
 พวกเขาเจอเธอ

สองวันถัดมาโมอีเหรินเดินตามฉงหวาออกมาจากที่อยู่ของอินทรีคืนถิ่น
 ด้วยใบหน้าที่ซีดขาว ก่อนจะถูกดูเซวียนอึ้งอุ้มขึ้นนั่งบนหลังเขี้ยวเงิน
 ออกเดินทางไปจากเมืองหนานอวี

"ไหนจึงปล่อยให้ตนเองมีสภาพเยี่ยงนี้" พี่ใหญ่สกุลลู่พูดกับน้องสาว
 ด้วยน้ำเสียงดูปานนี้เป็นครั้งแรก

"วู้ๆ" เขี้ยวเงินก็เป็นห่วงมากเช่นกัน
 "ข้ามีเรื่องที่ต้องทำ" โมอีเหรินดูท่าทางอ่อนแรงยิ่ง แต่ยังคงยิ้มประจบ
 พี่ใหญ่ หวังให้พี่ใหญ่อย่าโมโห

ดูเซวียนอึ้งอยากจะดูว่านางสักยก แต่ก็ทำไม่ลง

"เป็นเรื่องอะไรกันแน่" คุ่มกับที่แทบจะต้องใช้ชีวิตไปแลก?

"เรื่องนี้..." โมอีเหรินตาลอยเล็กน้อย "พีใหญ่ เรื่องนี้ค่อยบอกท่านทีหลัง
ตอนนี้อย่าเพิ่งถามได้หรือไม่"

อู๋เซวียนอึ้งถลึงตามองนาง

โมอีเหรินแยมยิ้มประจบ

"...ห้ามมีครั้งต่อไป" เขาหักใจดำหนิ้องสาวไม่ลง ได้แต่โมโหกับตนเอง

"ไม่มีแล้วแน่นอนเจ้าคะ" นางเอ่ยรับรอง

คราวนี้เป็นคราวแรกนางจึงอ่อนประสบการณ์อยู่เล็กน้อยอย่าง
เลียงไม่ได้ คราวหน้านางจะต้องทำได้ดีแน่นอน...จะเตรียมตัวเพิ่มขึ้นอีกนิด
ไม่ปล่อยให้ตนเองหมดเรี่ยวแรงจนถูกพีใหญ่จับได้

อู๋เซวียนอึ้งได้ยินคำรับรอง สีหน้าถึงได้อ่อนลงเล็กน้อย ไม่รู้โดยสิ้นเชิงว่า
ในใจของน้องสาวตนกำลังคิดว่าคราวหน้าต้องทำอย่างไรถึงจะ 'ไม่ถูกจับได้'

"พีใหญ่ ข้าอยากเข้าไปฝึกบำเพ็ญที่พื้นฟูร่างกายในแหวนฟูสวรรค์ ท่าน
พาเสี่ยวทุนไปเมืองหนานซิงก่อน"

แหวนฟูสวรรค์ยอมรับโมอีเหรินเป็นเจ้าของ นางอยู่ที่ใด แหวนฟูสวรรค์
ก็อยู่ที่นั่น

หากนางอยู่ในแหวนฟูสวรรค์ แหวนฟูสวรรค์ก็ไม่อาจเคลื่อนที่เองได้

หากแต่มีเสี่ยวทุนอยู่ที่ต่างออกไปแล้ว เสี่ยวทุนเป็นสัตว์พิทักษ์
แหวนฟูสวรรค์ สามารถพกแหวนฟูสวรรค์ไปไหนมาไหนได้เช่นเดียวกัน

ต่อให้นางเข้าไป เสี่ยวทุนก็สามารถอยู่ข้างนอกแทนนางได้ เช่นนี้
ก็จะไม่พัวพันกับพวกพี่ชายแล้ว

และพวกเขาเองก็จะไม่ต้องรอนางให้เสียเวลาดูแลเช่นกัน

"ท่านแม่" เสี่ยวทุนเลื้อยขึ้นมาบนบ่าโมอีเหริน เอาหัวอุกกับแก้มนาง

มันกับนางตัวติดกันทุกเวลาจึงเข้าใจสภาพร่างกายของนางดีที่สุดในที่
 อันที่จริงท่านแม่ของมันไม่ได้รับบาดเจ็บและก็ได้เจ็บป่วย บัดนี้
 เพียงแต่เสียแรงมากเกินไปหน่อย แค่นี้ก็บ้ำเพ็ญ ร่างกายก็ฟื้นฟูกลับมาได้
 หากแต่มันก็รู้สึกทรมานใจยิ่งนัก
 มีหน้าข้าต้องแยกกับท่านแม่เป็นเวลาสองสามวัน มันเองก็ไม่ค่อยชิน
 "เด็กดี เจ้าอยู่กับพวกท่านพี่ ข้าจะรีบกลับออกมา" โมอีเหรินลูบมัน
 พลงกล่าว

"ตกลง" เสียวทูนพยักหน้าอย่างว่างาย ก่อนเลื้อยไปอยู่บนบ่าของ
 ชู่เซวียนอิ่ง

"เจ้าเข้าไปคนเดียวได้จริงๆ หรือ" ชู่เซวียนอิ่งไม่วางใจ เนื่องจาก
 สภาพของน้องสาวในยามนี้ดูชวนให้คนเป็นห่วงเหลือเกินจริงๆ

นับตั้งแต่ น้องสาวไปอยู่กับท่านตาตอนสามชวบเป็นต้นมา เขา
 ก็ไม่เคยเห็นนางมีท่าทางอ่อนแรงอีกเลย

ยามนี้โมอีเหรินสิ้นเรี่ยวอ่อนแรงไปทั้งตัว สีหน้าก็ซีดปานนี้ ทำให้เขา
 นึกถึงสภาพนางในตอนยังเล็กขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

"ไม่มีปัญหา รอข้าสักสองสามวันก็พอแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงเจ้าค่ะ"
 โมอีเหรินเผยรอยยิ้มที่ทำให้พี่ชายสบายใจออกมา จากนั้นทั้งตัวคนก็หายไป
 จากในอ้อมแขนเขา

ชู่เซวียนอิ่งอึ้งงัน น้องสาวคนสำคัญหายตัวไปจากอ้อมแขนเขา
 กะทันหัน! เรื่องนี้กระทบกระเทือนจิตใจมากไปหน่อยแล้ว

"ท่านแม่แค่ไปฝึกบ้ำเพ็ญ ไม่นานก็กลับมา"

เสียวทูนพุดด้วยเสียงอ้อแอ้ก็เลื้อยลงไปได้คอเสื้อชู่เซวียนอิ่ง หลบไป
 นอนหลับแล้ว

"..." ไฉนจึงมีความรู้สึกเหมือนถูกเสี้ยวทუნเดียดฉันทชอบกล
 โมอีเอรินมิได้หายตัวไป เพียงแต่ไปฝึกบำเพ็ญ มิได้หายสาบสูญไป
 เหมือนเมื่อก่อน ไม่ต้องตื่นตูม

เขาเองก็เชื่อว่าโมอีเอรินจะกลับมาอย่างสบายดีและกระปรี้กระเปร่า
 "พี่ใหญ่ อีเอรินเล่า" สามคนที่นั่งอยู่บนหลังฉงหวาก็มองเห็น
 ภาพเหตุการณ์นี้แล้วเช่นกัน จึงสั่งให้ฉงหวาบินมาใกล้ขึ้นอีกนิดทันที
 ก่อนที่ฉู่เซวียนฉีจะเอ่ยถาม

"นางเหนื่อยแล้วจึงไปพักผ่อน"

"ไปพักที่ใด" เฟิงเซียนลิ่งมองข้างหน้าข้างหลัง ไม่เห็นมีคนเลย

"แดนสมบัติแรกนภา" ฉู่เซวียนฉีตอบสั้นๆ ง่ายๆ

"แดนสมบัติแรกนภา" เฟิงเซียนลิ่งพึมพำอยู่ครู่หนึ่ง หลังปล่อยให้
 ฉงหวากับเซี่ยวเงินต่างบินไปตามปกติแล้วถึงได้ถามฉู่เซวียนฉีที่นั่งอยู่กับตนเอง
 "เซวียนฉี เจ้ารู้หรือไม่ว่าแดนสมบัติแรกนภาคืออะไร"

"แดนสมบัติแรกนภา..." ได้ยินว่าเป็นแดนลับของดินแดนแรกนภา
 ในนั้นมีสัตว์อัศจรรย์และสมบัติแปลกประหลาดอยู่นับไม่ถ้วน จะเปิดออก
 ทุกๆ แปดสิบเอ็ดปี สถานที่ที่เปิดออกในแต่ละครั้งล้วนไม่แน่นอน อนุญาต
 ให้เข้าไปเพียงผู้ฝึกบำเพ็ญที่มีพลังยุทธ์ตั้งแต่ขั้นผ่านเคราะห์ลงไปและอายุ
 ไม่เกินห้าร้อยปี ทุกครั้งจะเปิดเป็นเวลาหนึ่งเดือน เมื่อครบเวลา แดนสมบัติ
 จะส่งคนทั้งหมดออกมาเอง จากนั้นก็จะหายไป รออีกแปดสิบเอ็ดปีถึงจะ
 ปรากฏขึ้นอีกครั้ง" เรื่องที่ฉู่เซวียนฉีรู้ก็เป็นความลับที่ไม่ใช่ความลับบน
 ดินแดนแรกนภา

ส่วนเรื่องว่าคนที่เข้าไปในแดนสมบัติจะได้อะไรหรือประสบกับอะไร
 ก็ล้วนขึ้นอยู่กับโชคชะตาทั้งสิ้น

"เมื่อก่อนเคยได้ยินว่าแดนสมบัติแรกนภาเลือกเจ้าของได้?" เฟิงเขียนลั่ง

ถาม

"เรื่องนี้...ดูเหมือนจะไม่เคยได้ยินมาก่อน" ฉูเซวียนฉีไม่ค่อยแน่ใจ

"มิใช่" เฟิงไหวเพยที่อยู่ข้างๆ พูดเสริมขึ้น

แม้จะออกจากศาลตระกูลน้อยครั้งนัก แต่เรื่องแดนสมบัติแรกนภา คนท้องถิ่นที่เกิดและโตในพื้นที่อย่างเฟิงไหวเพยผู้นี้ย่อมจะมีความเข้าใจมากกว่าสองคนทางด้านข้างที่มาจากต่างถิ่น

"เช่นนั้นแดนสมบัติแรกนภายอมรับประมุขหวงเป็นเจ้าของได้อย่างไร"

"เป็นเพราะอิ๋เหรินดี" ฉูเซวียนฉีตอบอย่างปราศจากความลังเล

เฟิงเขียนลั่งหมดคำจะกล่าวไปชั่วครู่ แม้ประมุขหวงจะดีจริงๆ แต่ไม่ต้องเน้นย้ำถึงเพียงนี้ก็ได้อีก คำตอบที่เขาต้องการมิใช่คำตอบนี้!

ข้างเถอะ พูดกับพี่ชายที่คลั่งรักน้องสาวจะมีน้ำอดน้ำทนน้อยไม่ได้ เขาต้องเปลี่ยนคำถามใหม่

"ใครเป็นคนบอกว่าแดนสมบัติแรกนภาสามารถยอมรับเจ้าของได้"

"ข้ามิทราบขอรับ" ฉูเซวียนฉีส่ายหน้า

หลังเขากับท่านตาและพี่ใหญ่มาถึงดินแดนแรกนภาก็มุ่งความสนใจทั้งหมดไปกับเรื่องค้นหาโมอิ๋เหริน ผึกบำเพ็ญ และเล่นงานตระกูลไปหลิกับตระกูลเสวียนหมิง มิได้ให้ความสนใจกับเรื่องที่เกิดบนดินแดนแรกนภามากนัก

ซ้ำเหตุการณ์ที่ทะเลสาบจงโยวก็ไกลาหลเหลือกำลัง หลังจากนั้นโมอิ๋เหรินก็หายสาบสูญไปสามปี ชาวล้อมีสารพัดสารเพ ทั้งจริงทั้งปลอม มิใช่คนที่อยู่ในที่เกิดเหตุเวลานั้นก็ยากจะแยกแยะได้

"แรกสุดน่าจะเป็นตระกูลไปหลิกับตระกูลเสวียนหมิงปล่อยข่าวออกมา

แต่พวกเขาไม่รู้ได้อย่างไรว่าแดนสมบัติสามารถยอมรับเจ้าของได้นั้น เรื่องนี้
ก็"ไม่รู้แล้ว" เฟิงไหวเพยตอบอีกครั้ง

เรื่องเหตุการณ์ที่ได้ประสบในแดนสมบัติและเหตุการณ์ที่เจอกับ
การล้อมสังหารที่ทะเลสาบจิงโยว ที่มาของข่าวลือมาจากเฟิงไหวชินกับ
เฟิงไหวฉีสองพี่น้อง

หลังเกิดเหตุร้ายที่ทะเลสาบจิงโยวเมื่อสามปีก่อน คนทั้งสองเคยกลับไป
ถิ่นตระกูล และก็เคยคุยถึงเรื่องในด้านนอกกับเขา ดังนั้นเฟิงไหวเพยจึงรู้เรื่อง
ส่วนหนึ่ง

"เห็นที่ปัญหาทั้งหมดจะล้นซี้ไปที่ตระกูลไปหลีกกับตระกูลเสวียนหมิง
แล้ว" เฟิงเซี่ยนลิ่งพูดอย่างคล้ายคิดอะไรในใจ

มิน่าข้าเข้ามาหมายแรกเป็นตระกูลเฟิง ถัดมาเป็นภาคีผู้ฝึกตน
เพราะเหตุใด...

"ข้ารู้สึกอยู่ตลอดว่าอู่บัตักยบนดินแดนแรกนภามีคนจงใจผลักดัน
เพียงแต่ข้าเดาไม่ออกว่าจุดประสงค์ของฝ่ายตรงข้ามคืออะไร เพียงเพื่อ
แดนสมบัติแรกนภากระนั้นหรือ"

"แดนสมบัติแรกนภาแค่อย่างเดียวกันก็เพียงพอที่คนจะทุ่มสุดชีวิตแล้ว"
เฟิงไหวเพยก้าว

ความโลภของคนมักจะไม่จำกัด

อย่าว่าแต่แดนสมบัติแรกนภาเลย แค่สุดยอดของวิเศษสักชิ้น
ในแดนสมบัติปรากฏขึ้นยังทำให้คนแย่งชิงกันจนนำสมเพชเวทนาได้

ดังนั้นเพื่อแดนสมบัติ ต่อให้ต้องแลกทั้งดินแดนเข้าสู่เพลิงสงคราม
ก็หาใช่เรื่องแปลกไม่

นับประสาอะไรกับแดนสมบัติแรกนภาที่มีไซสมบัติธรรมดาทั่วไป

การดำรงอยู่ของมันเป็นดังโลกขนาดย่อม

เว้นแต่เรื่องที่ไม่มีมนุษย์อยู่อาศัยถาวร พิษวิเศษอื่นๆ อุบัติวรรค
ธรรมชาติต่างๆ สัตว์วิเศษต่างๆ ไม่เพียงมีมากมายหลายชนิด แม้แต่
ของหายากที่ยากจะให้เห็นสักครั้งบนดินแดนแรกนาก็ยังมีอยู่ในแดนสมบัติ
คลังสมบัติธรรมชาติเช่นนี้ ใครจะไม่หวั่นไหวบ้าง

"พูดได้ถูกต้อง" เฟิงเขียนล้งเห็นด้วยกับคำพูดของเฟิงไหวเฟย แต่เขา
รู้สึกอยู่ตลอดว่าน่าจะมีสาเหตุอื่นอยู่อีก

ฉงหวาบินมาหนึ่งวันเต็ม ขณะตกกลางคืน ฉู่เซวียนอั่งก็หาป่าเขาที่มี
พื้นราบเรียบเพื่อหยุดพัก หลังปรับสภาพรอบด้านเสร็จก็เตรียมตั้งค่ายค้างแรม
ด้วยไม้ไผ่เหรินไม่อยู่ แม้เขี้ยวเงินจะบินได้เร็ว แต่ก็ดูไม่กระฉับกระเฉง
หลังหอดตัวลงก็ไปนั่งบนปากอึกข้างของฉู่เซวียนอั่ง แล้วทำเรื่องเดียวกับเสี่ยวทวน
ที่ซุกอยู่ใต้คอเสื้ออึกข้าง...นอนหลับไป

เฟิงเขียนล้งประเมินระยะทางคร่าวๆ พลังเอ่ยขึ้น "พวกเราเข้าไป
หน่อย"

จากเมืองหนานอวี่ถึงเมืองหนานซิง ต่อให้อินทรีคีนถิ่นบินอย่าง
เต็มกำลังก็ต้องใช้เวลาหนึ่งเดือน

ความจริงแล้วหากโดยสารค่ายกลส่งตัว วันเดียวก็ไปถึงแล้ว ทว่า
พวกเขา...บุรุษสี่คน หมาป่าหนึ่งตัว งูหนึ่งตัว บวกกับอินทรีคีนถิ่น
อีกหนึ่งตัว...

เขี้ยวเงินสามารถย่อขนาดตัวได้ ทุกคนโดยสารค่ายกลส่งตัวได้
ไม่มีปัญหา ยกเว้นอินทรีคีนถิ่น

"ยังคงค่อยๆ บินไปเถิด" ฉู่เซวียนอั่งไม่อาจทิ้งฉงหวาได้

"แต่เวลาเสียเวลาเกินไปแล้ว"

แม้เพิ่งเขียนลงจะไม่รู้ว่าประมุขหวงคิดจะทำอะไร แต่สามารถไปถึงเมืองหนานซิงได้เร็วหน่อยก็ยังคงดีกว่า

จงหวาได้ยืมก็ชักน้อยใจ

อันที่จริงมันบินได้ไม่ช้าแม้แต่ชนิดเดียว กล่าวได้แค่ว่าดินแดนแวกนากว้างใหญ่เกินไป ต่อให้เป็นแค่เขตใจกลางดินแดนทางใต้ก็ยิ่งใหญ่มาก เมืองหนานอวี่กับเมืองหนานซิง เมืองหนึ่งอยู่ค่อนไปทางตะวันออกเฉียงใต้ อีกเมืองอยู่ค่อนไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ ย่อมจะไกลกันมากแน่นอน ต้องบินนานถึงเพียงนั้นกว่าจะไปถึง จะมาโทษว่ามันช้าไม่ได้...

คู่เซวียน้องมองสีหน้าของจงหวาเข้าใจอย่างน่าอัศจรรย์ ด้วยเหตุนี้จึงยกมือลูบมันเบาๆ สองสามที

โชคดีที่เจ้านายมิได้นึกโทษมัน ดังนั้นจงหวาจึงหันหน้าหนี เลิกมองพวกเขาเสีย ทว่าร่างกายยังคงช่วยบังอยู่ปากทางที่ตั้งค่ายที่ค่อนข้างโล่งแจ้ง "นั่งบนหลังจงหวาสามารถฝึกบำเพ็ญได้พอดี"

อย่างน้อยว่าการนั่งอยู่บนหลังนกแล้วถูกพาบินจะเป็นเรื่องสบายจริงๆ โดยเฉพาะจงหวาบินเร็วเท่าไร นั่งบนหลังมันถ้าไม่มีพลังแก่นแท้สักนิด ไม่นานก็จะถูกลมพัดจนสารรูปดูไม่ได้ หรือถึงขนาดตกลงจากกลางอากาศอย่างน่าขายหน้า

เพิ่งไหวเฟยเป็นพวกคลั่งไคล้การฝึกบำเพ็ญ ยามไม่มีงานทำก็จะฝึกบำเพ็ญ ฝึกบำเพ็ญ แล้วยังฝึกบำเพ็ญ

ช่วงเวลาที่ไม่มีใครพูดขณะนั่งอยู่บนหลังจงหวาแทบจะล้วนเป็นเขากำลังนั่งสมาธิ

ไม่ว่าลมแรงเพียงไร เขาก็นั่งอยู่บนหลังจงหวาได้อย่างมั่นคง

ภาพลักษณ์ยังคงไร้ที่ติ

ขอเพียงได้ติดตามประมุขหวง จะเร็วหรือช้า เฟิงไหวเพยไม่ถือสา
แม้แต่น้อย

"อิหรินเป็นคนมอบของขวัญให้พี่ใหญ่ ไม่พาไปด้วยไม่ได้" ฉู่เซวียนฉี
พูดขึ้นเช่นกัน

"ไม่ใช่ข้ารังเกียจว่าของขวัญซ้ำ แต่ข้าหวังว่า...สถานการณ์ศึกจะมีการเปลี่ยนแปลง" เฟิงเซียนลิ่งหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก รู้สึกว่าตนเอง
ดูเหมือนจะกลายเป็นคนเลวไปเสียแล้ว

สวรรคตราบดีที่เขาไม่ได้มีเจตนารังเกียจของขวัญแม้แต่น้อย เพียงแต่
เป็นห่วงว่าสถานการณ์ทางเมืองหนานซิงจะมีการเปลี่ยนแปลงต่างหาก

ข่าวเรื่องประมุขหวงกลับสู่ตระกูลได้แพร่ออกไปแล้ว ข่าวเรื่อง
เฟิงไหวฉีหายดีก็น่าจะปิดบังคนตระกูลไปหลีไม่ได้เช่นกัน

สองตระกูลคุมเชิงและรบกัน แม้ตระกูลเฟิงจะพิทักษ์เมืองอย่างสุดกำลัง
แต่การไม่บุกโจมตีอันที่จริงก็ได้แสดงถึงความตกเป็นรองออกมาแล้ว

หากเวลานี้มีข่าวไม่ดีแพร่ออกไปอีกแม้แต่นิดเดียว เมืองหนานซิง
ก็เป็นไปได้ว่าจะถูกตีแตก เท่ากับว่าแนวป้องกันของดินแดนทางใต้จะเกิด
ช่องโหว่ ตระกูลไปหลีก็จะเร่งเดินหน้าบุกเข้าดินแดนทางใต้

"ท่านตาเซียนลิ่ง ท่านคิดมากไปแล้ว" ฉู่เซวียนฉีกล่าวอย่างมีสติ
"อย่างนั้นหรือ"

"แนวป้องกันเมืองหนานซิงเคยได้รับการจัดวางใหม่ ขณะเดียวกันก็ได้
ส่งคนในตระกูลไปประจำการเพิ่ม พิษของตระกูลไปหลีเองก็ใช้การไม่ได้
อยากจะทำอะไรเมืองหนานซิงก็มีเซวี่เรื่องง่ายอย่างแน่นอน อีกประการหนึ่งคือ
เมืองหนานซิงมีอันตราย แม้ได้พวกเราสี่คนไปเพิ่ม แต่จะสามารถเปลี่ยน

ผลลัพธ์ได้หรือขอรับ"

หากเมืองหนานซิงสถานการณ์คับขันจริง เช่นนั้นพวกเขาสี่คนเร่งรุดไปถึง ผลลัพธ์อย่างดีหน่อยก็คือสามารถช่วยคนในตระกูลได้จำนวนหนึ่งจากนั้นก็...หนีเอาชีวิตรอดด้วยกัน

ส่วนผลลัพธ์อย่างแยห่วยคือชีวิตของพวกเขาจะมีอันตรายไปด้วย พวกเขาช่วยเหลืออะไรไม่ได้มากต่อเรื่องที่ว่าเมืองหนานซิงจะถูกตีแตกหรือไม่

"เอ่อ..." ฉูเซวียนอึ้งพูดได้มีเหตุผลยิ่งนัก เฟิงเซียนลิ่งจุนถ้อยคำจะตอบได้ในทันที

การอนุมานทำนองนี้เขาสมควรจะคิดได้ ผลคือถึงกับถูกความเป็นห่วงทำให้สมองเลอะเลือน

เขาจำได้ว่าเฟิงเซียนไม่เคยบอกว่าเป็นสัญญาณหนึ่งของความชรา...
ไม่จริงใช่หรือไม่!

ใบหน้าของเฟิงเซียนลิ่งเปลี่ยนไปหลายสีทั้งเขียวแดงม่วงขาวในฉับพลัน ฉูเซวียนฉี่เขยิบไปใกล้พี่ชายของตนขึ้นอีกเล็กน้อยอย่างเงิบเงียบ "พี่ใหญ่ ท่านตาเซียนลิ่งเป็นอะไรไป"

"น่าจะเหนื่อยจากการเร่งเดินทางแล้ว" ฉูเซวียนอึ้งตอบโดยหน้าไม่เปลี่ยนสี

ฉูเซวียนฉีกกล่าวทันควัน "ท่านตาเซียนลิ่ง เหนื่อยแล้วจะพักสักหน่อยก็ได้นะขอรับ"

ยามนี้ทางกระโจมเสร็จแล้ว ไม่ต้องฝืนร่างกายต่ออีก ฝืนนานก็ไม่มีรางวัลให้

เฟิงเซียนลิ่งพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

เขียวน้อง เจ้ามีที่ท่าจะเข้าสู่ด้านมืดแล้วจริงๆ ไฉนจึงสามารถใช้สีหน้าที่
ที่เครื่องขริมปານนั้นโกหกตาใสออกมาได้!

เขียวนดี เจ้ามีสีหน้าที่ซื่อสัตย์จริงใจถึงเพียงนี้ แต่กลับกำลัง
พูดค่อนแคะผู้ที่นั่งเป็นตาของเจ้า เช่นนี้ถูกต้องหรือ!

ส่วนเฟิ่งไหวเพย...พอมองไป เอ๊ะ เขาหนีจากตรงนี้ไปนั่งสมาธิต่อ
ในกระโจมตั้งแต่เมื่อไร!

ทุกคนล้วนสงบเยือกเย็นปานนั้น ทำเอาเขาดูเหมือนอารมณ์ร้อน
เป็นพิเศษ

เฟิ่งเขียนลั้งถูกตนเองทำให้กระทบกระเทือนจิตใจในทันที
จะดีจะชั่วก็เป็นประมุขเผ่าที่ดินแดนเทพยุทธ์ ซ้ำยังถูกสองพี่น้องสกุลฉู่
เรียกว่าท่านตาแล้ว เขาสุขุมน้อยกว่าคนหนุ่มๆ หรืออย่างไร!

ยัง...ยังคงไปฝึกบำเพ็ญเถอะ!

ไม่มีพลังแก่นแท้ คิดมากเพียงไรก็เป็นกังวลไปเปล่าๆ

บิณสุดความเร็วในตอนกลางวัน ตกกลางคืนก็พักผ่อน เป็นเพียงนี้
ติดต่อกันสามวัน

วันแรกไม่กี่คนยังมีการสนทนาพาทักกัน แต่ถึงวันที่สองและวันที่สาม
นอกจากฝึกบำเพ็ญแล้วยังคงฝึกบำเพ็ญและฝึกบำเพ็ญ

เฟิ่งไหวเพยนั้นไม่ขอล่ามาถึง ตัวเขาเดิมทีก็พูดไม่มาก พี่น้องสกุลฉู่เองก็
มิใช่คนช่างพูดช่างเอะอะ ติดตามเฟิ่งเขียนโมมาสามปี...ยิ่งสุขุมนหนักแน่น
จนไม่เหมือนคนหนุ่มอายุยี่สิบกว่า

ทางด้านอินทรีคินถิ่น ฉงหว่า พูดไม่เป็นก็เป็นเรื่องปกติยิ่ง
ที่ว่าแม้แต่เขี้ยวเงินตัวนั้นก็ยังไม่ร้องลั่นแอะ

ถึงเวลาดังค้ายามราตรี เฟิงเซียนลั่งมองคนรุ่นหลานทั้งสามที่ต่างคนต่างนั่งสมาธิฟาดงูขึ้นด้วยอารมณ์สะท้อนใจ "อีเหรินไม่อยู่ ไม่มีขวัญกำลังใจ อีเหรินไม่อยู่ แม้แต่กินข้าวก็ไร้รสชาติ อีเหรินไม่อยู่ วันเวลาก็ก็นานไปอย่างยากเย็น"

"หนักถึงเพียงนี้เชียวหรือ"

เสียงย้อนถามอย่างซุกซนดังมา ตามติดมาด้วยเสียงสัตว์ร้องหนึ่งเล็กหนึ่งใหญ่ เสริมด้วยเงาเรียวเล็กสายหนึ่งลอยฟุ้งไป

"วู้!"

"กรู๊ว!"

เงาฟุ้งฉิวไปอยู่บนข้อมือของผู้มาในขณะที่อีกฝ่ายปรากฏกาย ก่อนเปลี่ยนร่างเป็นกำไลข้อมือ

"ท่านแม่!" มันถูไถข้อมือของท่านแม่เล็กน้อย

จากนั้นเงาร่างสี่เงาก็ฟุ้งออกไปเช่นกัน ก่อนจะถูกจับไปกอดไว้ อย่างพอดีพอดี

ต่อจากนั้นก็มီးเสียงสองเสียงดังประสานกัน

"อีเหริน!"

"ประมุขหวง!"

เงาร่างเล็กบอบบางสีม่วงอ่อนที่คั่นเคยปรากฏกาย มองพวกเขาด้วยรอยยิ้มตาหยี

"ท่านตาเซียนลั่ง พี่ใหญ่ พี่เล็ก ไหวเพย ข้ากลับมาแล้ว"

จู่เซวียนอึ้งมองน้องสาวอย่างละเอียด

กระปรีกระเป่าดี สีหน้าดี ท้วทั้งตัวดูดียิ่ง

ไม่ได้ซีดขาว ไม่ได้อ่อนแรง ไม่ได้ไร้ชีวิตชีวา

เวลาสั้นๆ เพียงสามวัน เมืองหนานซิงถูกลอบวางอุบายเล่นงานและ
บุกโจมตีสองครั้ง

แม้จะถูกลอบวางอุบายเล่นงาน เมืองหนานซิงก็พลิกเหตุร้ายให้กลายเป็นดี
ได้ ถูกบุกโจมตีก็สามารถต่อกรศัตรูจนล่าถอยไปได้

หากแต่ความรู้สึกตึงเครียดและความรู้สึกบีบคั้นพรรคนี้ทำให้
คนตระกูลเฟิงที่เฝ้าพิทักษ์เมืองไม่อาจสบายใจได้แม้แต่ยามพักผ่อน

ขณะตกกลางคืน เกิดการลอบโจมตีเป็นเวลาสองชั่วยาม ไม่ง่ายเลย
กว่าตระกูลไปหฺลี่จะล่าถอยไป เฟิงก้งเจ้าเมืองหนานซิงจัดเตรียมความพร้อม
พิทักษ์เมืองใหม่ เฟิงจะกลับมาถึงจวนเจ้าเมือง

"ท่านเจ้าเมือง"

"มีอะไร"

"จนถึงเมื่อครู่นี้มีผู้บาดเจ็บสามหมื่น เสียชีวิตราวหนึ่งหมื่น หายตัวไป
พันกว่า ผู้ที่พิทักษ์เมืองต่อได้ยังมีราวสามหมื่นคน นอกจากนี้สิ่งดำรงชีพ
ต่างๆ ยังสามารถอยู่ได้ถึงสิบวัน หากแต่ยาสำหรับรักษาบาดแผลและแก้พิษ
ชนิดต่างๆ ใกล้จะใช้หมดแล้วขอรับ" ผู้ดูแลใหญ่ของเมืองหนานซิงรายงาน

จำนวนคนที่ประจำการที่เมืองหนานซิงแต่เดิมมีเพียงหนึ่งในสามของ
จำนวนคนที่นับมาเมื่อครู่นี้ เนื่องจากต่อมามีภายหลังเมืองชายแดนถูกตีแตก
คนในตระกูลได้พานายน้อยที่ถูกพิษชอยมาตั้งหลัก กอปรกับต่อมา
ประมุขเผ่าได้ส่งกำลังเสริมมาให้ ถึงได้มีผู้ฝึกจิตมากถึงเจ็ดหมื่นคนร่วมกัน
พิทักษ์เมือง

บัดนี้จำนวนคนพิทักษ์เมืองมีมากกว่าในยามปกติเสียอีก หากแต่
คนตระกูลไปหฺลี่ที่นอกเมืองยังมีอย่างน้อยหกเจ็ดหมื่นคน เป็นจำนวน
เกินสองเท่าของพวกเขา ผู้ดูแลใหญ่คิดอย่างไรก็รู้สึกวุ่นวายขุ่นหน้า

ซักจะมีตมน

ไหนคนตระกูลไปหลี่ถึงได้มีเยอะแยะปานนั้น หรือว่าเวลาปกติจะล้วน
'เร่การผลิตเพื่อตอบแทนตระกูล' กัน!

"นายน้อยเล่า" เฟ็งกังถามอีกครั้ง

"นายน้อยเฟ็งจะกลับมาจากประตูเมืองทิศใต้ บัดนี้เฟ็งจะกลับถึงห้อง
ขอรับ"

"หากนายน้อยไม่ได้กำลังพักผ่อน ก็ไปเชิญเขามาหน่อย"

"ขอรับ" ผู้ดูแลใหญ่กล่าวขอตัว

ไม่ถึงครู่เดียวเฟ็งไหวฉีก็มาถึง

"นายน้อย เชิญนั่งขอรับ" เฟ็งกังเอ่ยทักทายและเชิญเขานั่งลง

"มีเรื่องอะไรกระนั้นหรือ" เฟ็งไหวฉีรับกระดาดาบบันทึกที่เฟ็งกังยื่นให้มา
ด้านบนเขียนจำนวนตัวเลขของการบาดเจ็บล้มตายต่างๆไว้

"ครั้งหน้าขณะตระกูลไปหลี่บุกเมืองอีกครั้ง ข้าคิดจะเปิดการทำงาน
ค่ายกลพิทักษ์เมือง เรื่องป้องกันเมืองต้องมอบให้นายน้อยบัญชาการแล้ว
ขอรับ" เฟ็งกังกล่าว

"ได้ ข้า..." เฟ็งไหวฉีเฟ็งจะเอ่ยปากก็ได้ยินเสียงพลุสัญญาณฉุกเฉิน
ดังอยู่บนท้องฟ้าด้านบนเมืองหนานซิง

ปัง!

เฟ็งกังกับเฟ็งไหวฉีพลันหน้าเปลี่ยนสี

"มาอีกแล้ว!"

ถัดจากนั้นกลับมีเสียงระเบิดที่ดังยิ่งกว่าเสียงพลุสัญญาณ

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

เฟ็งกังหน้าดำไปทั้งหน้าแล้ว "นายน้อย เชิญไปที่ใจกลางเมือง ข้า

จะไปเปิดค่ายกลพิทักษ์เมืองขอรับ" ขณะพูดจบ เขาก็หายตัวไปจากในห้องแล้ว

เพิ่งไหวใจเองก็หมუნตัวหายออกจากห้องไปดู่เดียวกัน

ตั้งแต่เที่ยงคืนจวบจนเช้ามืด เมืองหนานซิงมีเสียงรบราฆ่าฟันดังไม่ขาดสาย

เคิ่ง!

ปัง!

"โฮก!"

เบรื้ง!

เสียงการโจมตีต่างๆ เสียงพายุฟ้าคะนอง เสียงดาบกระทบปะทะกัน อีกทั้งเสียงร้องของสัตว์ร้ายดวงจิตและเสียงอาวุธเวทอาวุธพิเศษต่างๆ ดังมาจากบนฟ้าและบนดินอย่างไม่ขาดสาย

และยังมีคนส่งสัญญาณคอยออกคำสั่งอย่างต่อเนื่อง

"เอาใหม่!"

"หน่วยถัดไปเตรียมพร้อม!"

"ห้ามหยุด!"

"ข้าไม่เชื่อหรอกว่าจะทำลายค่ายกลนี้ไม่ได้!"

เมืองหนานซิงยึดประตูเมืองสี่ด้านเป็นขอบเขต เชื่อมต่อกันเป็นเส้นเดียว ค่ายกลพิทักษ์เมืองเปล่งรัศมีแสงกะพริบวาบ ยืนหยัดอยู่อย่างแข็งแกร่งท่ามกลางการโจมตีอันมากมายมหาศาล

ขณะเดียวกันภายในค่ายกลพิทักษ์เมืองก็ยังมีกระตุ้นเกิดขึ้นพร้อมกันมากมาย

จากประตูเมืองไปถึงถนนกลางเมือง ทั้งสี่ทิศทางล้วนมีคนตระกูลไปหลี
กับตระกูลเฟิงกำลังรบกันอยู่

และไม่ว่าที่ประตูเมืองหรือบนท้องถนนก็ได้มีชีวิตของผู้ฝึกจิต
จำนวนมากถูกทิ้งไว้ มีคราบและกลิ่นของเลือดอยู่ทั่วทุกหนแห่ง

"นายน้อย..." ผู้ดูแลใหญ่มองดูรัศมีแสงค่ายกลพิทักษ์เมืองพลาง
เป็นกังวลเล็กๆ

คิดไม่ถึงว่าช่วงเวลาสั้นๆ ไม่ถึงหนึ่งเค่อตั้งแต่ถูกบุกโจมตีจนกระทั่ง
เปิดค่ายกลพิทักษ์เมืองจะมีคนตระกูลไปหลีบุกเข้ามามากถึงเพียงนี้แล้ว

ตั้งแต่เที่ยงคืนจนจบจนบัดนี้ติดต่อกันสามชั่ววยาม พวกเขาถึงกับล้วน
ไม่สามารถจัดการกับคนสองสามพันคนนี้ได้

หากค่ายกลพิทักษ์เมืองทำงานไม่ทันเวลา ปล่อยให้คนตระกูลไปหลี
กรุเข้ามาได้ทั้งหมด เช่นนั้นเมืองหนานซิงในยามนี้...

"ถ่ายทอดคำสั่ง กวาดล้างศัตรูเหล่านี้ทิ้งอย่างเต็มกำลังให้ได้โดยเร็ว
ที่สุด" เฟิงไหวฉีออกคำสั่งทันที

"ขอรับ!" ผู้ดูแลใหญ่ปราศจากความลังเล แบ่งคนที่เฝ้าอยู่บน
ประตูเมืองไปช่วยล้อมโจมตีในทันใด

ส่วนเฟิงไหวฉีก็มองดูค่ายกลพิทักษ์เมือง คิดว่าด้านนอกยังมี
คนตระกูลไปหลีอีกจำนวนมากยิ่งกว่า ยันต์ขอความช่วยเหลือในมือ
ย่อมนำไปด้วยเปลวเพลิงสี่เหลี่ยมคราม ก่อนจะถูกส่งออกไป...

'เมืองหนานซิง วิกฤตแล้ว!'

102

สถานที่ร่ำรำอันเต็มไปด้วยก้อนหินห่างจากเมืองหนานซิงราวห้าสิบลี้
กลางอากาศพลันปรากฏรอยแยกรอยหนึ่ง
เงาร่างสีม่วงเล็กบอบบางสายหนึ่งลอยออกมาเป็นคนแรก ลอยตัว
ลงพื้นด้วยท่าทางปราดเปรียวประหนึ่งกำลังเต้นรำ

ถัดมาก็เป็นบุรุษสี่คน หนึ่งเหลือง หนึ่งเขียวคราม หนึ่งครามเข้ม
และหนึ่งแดงคล้ำ

บุรุษสี่คนนี้เหมือนว่าถูกบางอย่างผลักออกมาอย่างแรง ต่างเสีย
การทรงตัว ช้ายังมีท่าทางจะตกลงพื้นอยู่รอมร่อ

เคราะห์ดีที่พวกเขาล้วนมิใช่คนธรรมดา ร่างกายตอบสนองได้ไวพอ
ใช้เท้าหนึ่งเหยียบอากาศปิดตัวทันทีตามสัญชาตญาณ ในที่สุดก็นับว่า
มิได้ร่วงคะมำลงพื้นอย่างทุลักทุเลไปกว่านี้

หลังเท้าเหยียบพื้นแล้ว คนทั้งสี่ก็หันไปยังทิศทางแตกต่างกันสี่ทิศ

พร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย ต่างจับสิ่งของที่ช่วยพยุงตัวไว้ได้ไว้ จากนั้นก็ทำ
อาภักปกริยาเดียวกัน...

"แหะ..."

หลังอาเจียนเสร็จ แต่ละคนยังยืนได้ไม่มั่นคงและวิงเวียนศีรษะอยู่
เล็กน้อย

ความแตกต่างอยู่ที่อาการบางคนหนักกว่า บางคนเป็นเบากว่า
เท่านั้นเอง

ครั้นหันไปดูเงาร่างเล็กบอบบางที่ออกมาคนแรกสุด นางกลับ
ไม่มีอาการที่ไม่ดีแม้แต่น้อย

"ถึงเมืองหนานซิงแล้ว" คราวนี้นางคุมทิศทางได้ดี มิได้ไปผิดสถานที่
ทว่า...นางมองบุรุษทั้งสี่ที่ยังมีอาการคลื่นเหียนอยู่ด้วยอาการเป็นห่วง
อยู่เล็กๆ

"พี่ใหญ่ พี่เล็ก ท่านตาเซี่ยนลิ่ง เฟิงไหวเพย พวกท่านยังไหวอยู่กระมัง"

"ไหว...ไหวอยู่" ฉูเซวี่ยนอั้งข่มความวิงเวียนตาลายลง ก่อนตอบ
อย่างสงบเยือกเย็น

"ไหว" ฉูเซวี่ยนฉีตอบเช่นกัน ยังคงเวียนศีรษะอยู่เล็กน้อย

"รู้สึกหัวหนักทำบา ทว่าไม่ได้เป็นอะไรมาก อีกประเดี๋ยวก็หายแล้ว"
เฟิงเซี่ยนลิ่งเดานี่น่าจะเป็นอาการที่ตามมาจากการเคลื่อนไหวที่เร็วเกินไป

"เวียนหัว คลื่นไส้" เฟิงไหวเพยบอกอย่างซื่อตรงยิ่ง

"เสี่ยวทუნ?" โมอีเหรินข้องใจอยู่เล็กน้อย

มุมหนึ่งของกำไลสี่เหลี่ยมข้อมือโมอีเหรินผกขึ้นมา "ท่านแม่ นี่เป็น
ปัญหาของสภาพร่างกาย"

"สภาพร่างกาย?"

"อ้อ พวกเขามีสภาพร่างกายไม่ดี พอเดินทางผ่านมิติจึงปรับตัวได้ไม่ดี ทว่าแค่อาศัยเงินเท่านั้น มิได้กระอักเลือดออกมาก็แสดงว่าสภาพร่างกายของพวกเขา ยังนับว่าไม่เลวแล้ว" เสี่ยวทุนตั้งใจอธิบายยิ่ง

บุรุษทั้งสี่ต่างพูดไม่ออก

นี่คือพวกเขาถูกเตี้ยดฉันท์เข้าแล้วกระมัง

มิหน้าข้ายังถูกงูตัวจิ๋ว...ไม่ถูก นับว่าจิ๋วไม่ได้ ความจริงมันตัวมโหฬาร

สรุปก็คือถูกสัตว์ตัวหนึ่งเตี้ยดฉันท์เข้าแล้ว...

"มีวิธีทำให้ไม่ต้องอาศัยเงินหรือไม่"

"ปรับตัวอีกสองสามครั้งก็ไม่อาศัยเงินแล้ว" เสี่ยวทุนพูดอย่างเริงร่า

บุรุษทั้งสี่อึ้งงัน อีกทั้งพวกเขา รู้สึกได้อย่างลึกซึ้งถึงการประสงคร้าย จากสัตว์บางตัว

ตั้งแต่พวกเขาเกิดมาจนบัดนี้ ไม่เคยอาศัยเงินและเวียนศึกระยะมาเป็นสิบๆ ปีแล้ว วันนี้เป็นประสบการณ์ครั้งแรกเลยทีเดียว แต่หลังจากนี้ถึงกับยังต้องอาศัยเงินอีกสองสามครั้ง...

"อย่างนี้เองหรือ..." โมอีเหรินพิจารณาว่าต่อไปเวลาเร่งเดินทาง ใช้วิธีการอื่นจะดีกว่าหรือไม่

"อีเหริน ไม่เป็นไร ปรับตัวสักหน่อยก็หมดเรื่องแล้ว" ฉูเซวียนอึ้งมองสีหน้านางเข้าใจ จึงเอ่ยปากขึ้น

"ท่านแม่..." เสี่ยวทุนร้องเรียกคำหนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนมาใช้ญาณพิเศษ ถ่ายทอดเสียง

"อืม...อืม...อย่างนี้เองหรือ...เช่นนั้นก็ได้" เพื่อวันข้างหน้า โมอีเหรินจึงเห็นด้วยกับความเห็นของเสี่ยวทุน

เสี่ยวทุนพอใจแล้วก็พุกกลับลงไปเป็นกำไลต่อ

เวลานี้รู้เขยีนฉีค้อยยังชั่วแล้ว เขาจึงหยิบน้ำในแหวนงำของออกมา ทำความสะอาดตนเอง แล้วถึงค่อยเดินมาตรงหน้าน้องสาวพลางเอ่ย "วางใจได้ พวกข้าไม่เป็นไร"

"ข้าก็ไม่เป็นไร" เฟิงไหวเพยกกล่าวดูจเดียวกัน จากนั้นก็เหลือบมองสภาพแวดล้อมโดยรอบปราดหนึ่งก่อนจะให้ข้อสรุป "ที่นี่คือเนินหินร้าง ห่างจากเมืองหนานซิงราวห้าสิบลี้"

ที่นี่มีพายุทรายพัดแรง ต้นไม้มีไม่มาก แต่กลับมีก้อนหินทั้งเล็กทั้งใหญ่ สรรพัดแบบอยู่จำนวนมาก

เนื่องจากดูสภาพกร้างเปล่าเปลี่ยวยิ่ง และก็ไม่มีเหมาะที่คนจะอยู่อาศัย จึงได้ตั้งชื่อตรงๆ ว่า 'เนินหินร้าง'

"พวกเรามาถึงเมืองหนานซิงแล้ว?!"

เฟิงเซียนลั่งเองก็เดินมาหา แล้วทำการแยกแยะสถานที่เล็กน้อย... ทว่าเขาไม่เคยมา แยกแยะไปก็เสียแรงเปล่า เขาสนใจสิ่งที่ปรากฏขึ้นกลางอากาศนั้นมากกว่า

"ประมุขหวง เมื่อครุ่นนี้คืออะไร"

"คือ 'แหวมิติ' วิชากระบี่ที่ฆ่าตระหนักรู้ขณะอยู่กลางความแจ้งว่าง" ไม่อี่เหรินมิได้ปิดบัง

"แหวมิติ?" ชื่อนี้ทำให้เห็นภาพดีโดยแท้

หากแต่ความเป็นจริง... เห็นอกว่าจินตนาการของเฟิงเซียนลั่งเสียอีก เดิมที่เขาเห็นว่าเขาจะโดยสารค่ายกลส่งตัวมายังเมืองหนานซิง ผลคือประมุขหวงชักกระบี่หิมะแดงออกจากฝัก ก่อนตัวนางจะกระโดดเข้าไปในรอยแยกสีดำอันแปลกประหลาดที่จู่ๆ ก็ปรากฏขึ้น

จากนั้นพวกเขาสี่คนเองก็กระโดดตามเข้าไปโดยไม่คิดพิจารณา

โดยสิ้นเชิง

ในด้านความรู้สึกนั้นเหมือนว่าแค่กระโดดเข้าไปก้าวเดียว ก้าวถัดมาก็ออกมาแล้ว จากนั้นพวกเขาก็วิ่งเวียนอาเจียนจนตาพร่าเลือน

แค่นี้ก็ถึงเมืองหนานซิงแล้ว เร็วกว่าค่ายกลส่งตัวเสียอีก และก็เป็นการล้มมากกว่าค่ายกลส่งตัวด้วย

เสียก็แต่พวกเขาต้องอาเจียนจนภาพลักษณะเสียหายเกินไปหน่อย

"นี่เจ้าคะ" โมอีเหรินพลันนึกถึงยาที่นางมีอยู่ชั้นใต้ จึงแจกจ่ายให้คนละเม็ดทันที

"ช่วยเรื่องอะไรหรือ" เฟิงเซียนลิ่งกลืนเสร็จจึงได้ถาม

"ทำให้พวกท่านหายวิงเวียนหายคลื่นเหียน"

ตอนก่อนโดยสารค่ายกลส่งตัวก่อนหน้านี้ นางเคยให้พวกพี่ชายกิน พวกเขาถึงมิได้มีอาการใดๆ ตามมาหลังจากโดยสารค่ายกลนัก

"เช่นนั้นโยไม้อาออกมาเร็วกว่านี้" เฟิงเซียนลิ่งกลืนยาเสร็จแล้ว ไม่ว่าความรู้สึกไม่สบายอะไร ความวิงเวียนต่างๆ และความคลื่นเหียนต่างๆ ก็ล้วนหายเป็นปลิดทิ้งจริงๆ

"ข้าลืมน" โมอีเหรินกะพริบตา สีหน้าบริสุทธิ์ไร้ความผิด

"..." คนฟังคำตอบนี้พลันรู้สึกคันกำปั้นยับๆ

เฟิงเซียนลิ่งเพิ่งอยากจะตัดพ้อต่อว่าสักหน่อย กลับพลันมองไปยังทิศทางเมืองหนานซิงด้วยความตกใจ เห็นเปลวเพลิงสีเขียวครามพุ่งตรงขึ้นฟ้า กลายเป็นวิหคเพลิงสีเขียวครามตัวหนึ่งระเบิดออกกลางอากาศ

เฟิงเซียนลิ่งกับเฟิงไหวเพยต่างหน้าเปลี่ยนสี

"นั่นคือสัญญาณขอความช่วยเหลือพิเศษเฉพาะตัวเฟิงไหวฉี!"

"เมืองหนานซิงมีวิกฤต!"

"พวกเรารีบไป..."

"ประเดี๋ยวก่อน" โมอีเฮรินปล่อยญวนวิเศษไปสำรวจแล้ว สถานการณ์
ของเมืองหนานซิงปรากฏอยู่ในการรับรู้ของโมอีเฮรินทั้งหมด

พอมาถึงก็เจอเข้ากับเหตุการณ์ใหญ่ ช่าง...ดีเสียนี้กระไร!

โมอีเฮรินยกมือปล่อยคนของหน่วยองครักษ์เกราะแดงและเชี่ยวชาญเงิน
ออกมาในพริบตา

"พี่ใหญ่ พี่เล็ก ท่านตาเซียนลิ่ง และพี่เฟิงไหวเฟย พวกท่าน
พาหน่วยองครักษ์เกราะแดงแยกกันไปสองทาง จากนั้น..." โมอีเฮริน
มอบหมายภารกิจอย่างรวดเร็ว

บุรุษทั้งสี่ฟังจบก็ล้วนพยักหน้า

"อีเฮริน แล้วเจ้าเล่า" ฉูเซี่ยนอิ่งเอ่ยถาม

โมอีเฮรินยิ้ม เป็นรอยยิ้มประเภทที่ติดจะเจ้าเล่ห์เพทุบาย "ข้าจะพา
เชี่ยวชาญเงินตรงเข้าเมืองเจ้าค่ะ"

"เจ้าคนเดียว..."

"พี่ใหญ่วางใจได้ พอเรื่องในเมืองคลี่คลายเรียบร้อย ข้าก็จะ
ออกจากเมืองมาสมทบกับพวกท่าน" โมอีเฮรินยิ้มกล่าว

นี่เป็นแค่การเรียกน้ำย่อย เชิญตระกูลไปหลีเต๋ริยมตัวรับการต้อนรับ
จากตระกูลเฟิงได้เลย!

อาศัยญวนวิเศษผสานกับสัมผัสรับรู้ของเสี่ยวทุน โมอีเฮรินวาดกระบี่
ออกไป ก่อนลอดผ่านรอยแยกไปอีกครั้ง

เสี่ยวเวลาถัดมา ตัวนางก็มาเฝ้าอยู่ในตรอกเล็กไม่ไกลจากเฟิงไหวฉีแล้ว
ในตรอกไม่มีคน มีเพียงกลิ่นคาวเลือดจุนก็๊กและศพนอนอยู่หลายศพ

"ฮ่า!"

"เฟิงไหวฉืออยู่ที่ใด!"

"ไม่ต้องคิดหนี!"

โครม!

ตูม!

ในเวลาเดียวกันก็ยังมีภารกิจตีมาจากนอกเมืองไม่ขาดสาย ต่างมุ่งเป้าไปที่ค่ายกบพิทักษ์เมือง

โมอิเหรินปล่อยเชี้ยวเงินออกไปอีกครา "เชี้ยวเงิน คุ่มครองเฟิงไหวฉือ" พอพูดจบ นางก็หายตัวไปจากที่เดิมแล้ว

หอคอยที่เขตกลางเมืองห่างไปร้อยก้าวเป็นสถานที่สังเกตการณ์ที่ดีที่สุดในเมืองหนานซิง และก็เป็นทำเลบัญชาการที่ดีที่สุดเช่นกัน

มองเห็นศัตรูที่ฝ่าเข้ามากำลังจะถูกกำจัดจนสิ้นอยู่รอบร่อ กลับคิดไม่ถึงว่าไม่กี่คนที่ยังเหลือรอดอยู่จะใช้ยาเพิ่มพลังยุทธ์พร้อมกัน ก่อนจะระเบิดตนเองฝ่าการโอบล้อมพุ่งปรี่เข้าหาเฟิงไหวฉืออย่างไม่เสียดาชีวิต

พวกเขาตายกันหมดก็ไม่มีเป็นไร แต่สามารถสังหารเฟิงไหวฉือได้ก็คุ้มค่าแล้ว!

พวกเขาพุ่งตัวไปอย่างไม่กลัวตายโดยที่มัวมีความเชื่อเยี่ยงนี้ ถึงขนาดที่สลัดการป้องกันทิ้งทั้งหมดเพื่อจะเพิ่มความเร็วด้วยซ้ำไป

ถึงแม้จะมีบาดแผลเต็มตัว พวกเขาก็มองข้ามไปโดยสิ้นเชิง เอาแต่วิ่งตะบึงเข้าหาเฟิงไหวฉือ

ไม่ถึงครู่เดียวพวกเขาก็มาถึงทางเข้าของหอคอยกลางเมืองและพุ่งตัวขึ้นไปข้างบนแล้ว

คนที่เฝ้าป้องกันอยู่ข้างกายเฟิ่งไหวฉีต่างลงไปรับศึกแล้ว แต่เฟิ่งไหวฉี กลับมองดูรัศมีแสงของค่ายกลพิทักษ์เมืองกะพริบวูบวาบอย่างอ่อนแสงลง ทุกที

เขาหลับตาลง "จะจบลงแค่นี้แล้วหรือ"

ในยามนี้เองที่ด้านหลังกลับพลันมีเสียงความเคลื่อนไหวผิดปกติดังมา "เฟิ่งไหวฉี ตายเสียเถอะ!" อีกฝ่ายตะโกนจบ การโจมตีสายหนึ่ง ก็ซัดมาจากทางเข้าในเวลาเดียวกัน

เฟิ่งไหวฉีไม่แม้แต่จะขยับตัว เตาโอสถที่มีขนาดสูงกว่าร่างกายของผู้ใหญ่เล็กน้อยใบหนึ่งกลับพลันปรากฏขึ้นที่ด้านหลังเขา ขวางการโจมตีจากผู้มาใหม่ไว้

"ก่อนจะฆ่าคนยังอุตส่าห์ตะโกนนำมา เจ้าย่อมต้องตายก่อนอย่างไม่ต้องสงสัย" เฟิ่งไหวฉีพูดจบก็หันหลังกลับไป พร้อมกันนั้นเขาก็ส่งประกายกระบี่สายหนึ่งออกมา

มันปาดถูกคอหอยของผู้มาพอดิบพอดี

"อ้าก!" อีกฝ่ายตาลง ทั้งตัวคนล้มลงกับพื้นและตายไปเช่นนี้

ถัดมาติดๆ ดาบวายุระลอกหนึ่งพลันจู่โจมมาจากด้านข้าง เชื้อนครูดุ ที่วิ่งออกมาจนล้มลงสิ้น

"อะไรนะ!"

"เอ่อ..."

"อ้าก!"

โครม!

เฟิ่งไหวฉีเฟิ่งกำลังจะตั้งท่าป้องกันด้วยความตื่นตะลึง ก็เห็นรัศมีแสงสีเงินสายหนึ่งพุ่งลงไปตรงทางเข้าแล้วเฝ้าอยู่ตรงนั้น คอยอ้าปาก

พันดาบวายุออกไปหลายชุดเป็นระยะ

ถึงแม้จะตัวเล็กๆ แทบไม่ต่างจากลูกแมว หากแต่เวรดาของมันเป็นคนละเรื่องกับลูกแมวโดยสิ้นเชิง

"เจ้าคือ...เขี้ยวเงิน?" เฟิงไหวฉีจำได้อย่างไม่ถนัดตายนัก

เขี้ยวเงินเจียดเวลาหันมามองเขาปราดหนึ่ง สายตาดูเหมือนติดจะไม่พอใจ จากนั้นก็หันกลับไปพันดาบวายุอีกครั้ง

"อ้าก!"

ตึงๆ...

เสียงคนล้มลงพื้นอีกหลายคน อเนจอนาถเหลือหลาย

เฟิงไหวฉีได้ยินแล้วเป็นต้องหดคอ

เฮ้อ...หรือว่าเขี้ยวเงินจะกำลังโมโหซ้ำอยู่

ทว่ามันอยู่ที่นี้ก็แสดงว่า...

"ประมุขหวงมาแล้ว?! ใช่หรือไม่!"

"อาวู้..." เขี้ยวเงินพลันเปล่งเสียงหอนดังไปทั่วทั้งเมือง

ค่ายกมลพิทักษ์เมืองที่เดิมที่หม่นแสงจนใกล้จะหายไปพลันมีแสงสีสายหนึ่งวาบผ่านในชั่วพริบตา นั้น จากนั้นก็หายไปราวกับไม่เคยดำรงอยู่ แต่มันกลับบังการโจมตีทั้งหมดเอาไว้

"นายน้อย!" องครักษ์ตระกูลเฟิงกรูกันขึ้นมาทั้งหมด

พอเห็นว่าเฟิงไหวฉีปลอดภัยดี คนทั้งหลายโล่งอก

แต่ครั้งแล้วก็มองเห็น...ลูกสุนัขขนเงินที่ตัวเท่าลูกแมวตัวหนึ่งกำลัง

เฝ้าพิทักษ์ปากทางเข้าหอคอยกลางเมืองด้วยท่าทางองอาจผึ่งผาย

หากมิใช่ยามนี้ไม่ใช่เวลาเหมาะสม พวกเขาคงได้หัวเราะออกมาจริงๆ

ลูกสุนัขตัวน้อยตัวหนึ่ง ให้ทำสีหน้าท่าทางองอาจผึ่งผายเพียงไร

ก็ยังคงไม่มีพลังคุกคามแม้แต่บ่อย

ให้ความรู้สึกแคว่ว่าน่ารักยิ่ง

"สถานการณ์ในเมืองเป็นอย่างไรบ้าง"

"ไม่มีปัญหาแล้วขอรับ ผู้ดูแลใหญ่ได้จัดให้คนลาดตระเวนในเมืองแล้ว"

องครักษ์กล่าวตอบ

เมื่อครู่นี้พวกเขาสังหารคนตระกูลไปหลี่ที่บุกรุกเข้ามาไปสิ้นซาก ส่วนพวกที่ฉวยโอกาสบุกฝ่ามาที่นี่...ก็ล้วนนอนกองอยู่ข้างล่างแล้ว พวกเขาต่างเห็นกันหมด

แต่ดูเหมือนจะ...ไม่ใช่ฝีมือของนายน้อย...

"วู้!" เขี้ยวเงินพลันส่งเสียงร้องขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะบินหายไป

"เขี้ยวเงิน!" เฟิงไหวฉีทำท่าจะตามไปทันที แต่ก็เอ่ยปากสั่งก่อน

"พวกเจ้าอยู่ที่นี้ จับตาดูสถานการณ์ในเมือง หากเจอผู้บุกรุกอีกก็ไม่ต้องยุ่งมือสังหารทิ้งได้เลย!"

"ขอ..." ยังไม่ทันจะตอบรับ นายน้อยก็หายตัวไปแล้ว

ในเวลาเดียวกันตระกูลไปหลี่ยังคงโจมตีเมืองอย่างต่อเนื่อง

"หยุด!"

หลังโจมตีติดต่อกันสิบระลอก ไปหลี่ฉางยวนก็ออกคำสั่ง "ธนูพลังวิเศษเตรียมพร้อม"

เขายกมือก่อนตวัดลง "ยิง!"

ธนูที่ถูกใส่พลังวิเศษเข้าไปร่วมพันคัน ลูกศรแต่ละดอกล้วนแผ่ด้วยพลังทำลายล้างรุนแรง จากกลางอากาศจรดพื้นดิน กระจ่างไปยังประตูเมืองทิศตะวันตกอย่างบดขยี้ทุกด้าน

ปังๆปังๆปังๆ...

บนค่ายกลพิทักษ์เมือง บนกำแพงเมือง ลูกศรพลั้งวิเศษระเบิด
อย่างไม่ขาดสาย ทำเอาคนตาค้างหูอื้อไปตามๆ กัน

ค่ายกลพิทักษ์เมืองคลอนแคลนใกล้จะพังทลาย

ได้เห็นตระกูลไปหลิ้มารุกรานอย่างแท้จริง พวกเขาถึงเพิ่งได้รู้ว่า
ประมุขเผ่าประเมินสถานการณ์ไว้ต่ำเกินไปจริงๆ

นี่แค่หกเจ็ดหมื่นคนเสียที่ใด มากกว่านั้นแทบจะเท่าตัวแล้ว!

"หัวหน้า ใกล้จะยันไม่ไหวแล้วขอรับ!"

"ผู้ฝึกจิตในอาณัติตระกูลเพิ่งทั้งหมดจงฟังคำสั่ง ต่อให้ตายก็ต้อง
หยุดศัตรูไม่ให้เข้าเมืองให้ได้!"

"ขอรับ!" ผู้ฝึกจิตทั้งหมดที่เฝ้าพิทักษ์ประตูเมืองทิศตะวันตก
ต่างตะโกนตอบ

"รักษาตำแหน่ง เตรียมพร้อม!"

"ขอรับ!"

ทั้งบนและล่างประตูเมืองทิศตะวันตก แม้จะถูกเสียงระเบิดและ
เสียงแตกร้าวดังกระหึ่มทำเอาใจประหวั่นพรั่นพรึง แต่การป้องกันเมืองยังคง
ไม่เสียระบบระเบียบ

คราวนี้ตระกูลไปหลิ้มแทบจะบุกโจมตีด้วยกำลังทั้งหมด พวกเขา
ล้วนรู้ว่าค่ายกลพิทักษ์เมืองอาจจะใกล้หมดฤทธิ์อยู่รอมร่อ เมืองหนานชิง
ก็อาจจะรักษาไว้ไม่ได้ หากแต่ไม่มีใครคิดจะล่าถอย

ถึงจะต้องพลีชีพ แต่หากพวกเขาฝืนยันไว้ยาวนานขึ้นหนึ่งเค่อ คนข้างหลัง
และคนอื่นๆ ที่อาจจะหนีออกไปได้ก็จะมีโอกาสรอดนานขึ้นหนึ่งเค่อเช่นกัน

พวกเขาถอยไม่ได้

ปังๆปังๆ...

ธนูพลังวิเศษยังคงยิงมาอย่างต่อเนื่อง รัศมีแสงของค่ายกลพิทักษ์เมือง
อ่อนลงไปทุกทีๆ ในที่สุด...

อีกแค่ครั้งเดียว! ไปหลีกนางยวนสีหน้าเปล่งประกาย "ยิง!"

พื้ๆพื้ๆ...

ธนูพลังวิเศษยิงออกไปอีกครั้งอย่างเต็มกำลัง

ลูกศรยิงมาถึงบนค่ายกลพิทักษ์เมืองก็ระเบิดออก...

ค่ายกลพิทักษ์เมืองกลับพลันมีรัศมีแสงปรากฏวาวบ ขวางลูกศร
ทั้งหมดไว้พร้อมกับระเบิดแสงสะท้อนกลับไปอย่างรุนแรงยิ่งกว่า
เปรี๊ยะ...

ไปหลีกนางยวนหน้าเปลี่ยนสี "เป็นไปได้อย่างไร!"

ค่ายกลพิทักษ์เมืองถึงกับสมบูรณ์ดีแล้ว?!

คนทั้งหลายล้วนรู้กันดีว่าค่ายกลพิทักษ์เมืองบนดินแดนแควนภา
ในปัจจุบันล้วนแต่เป็นสมบัติที่เหล่าบรรพบุรุษเหลือทิ้งไว้ตั้งแต่ร่วมหมื่นไปจน
เกินหมื่นปีก่อน พอใช้งานหนึ่งครั้ง อานุภาพก็จะลดลงไปหนึ่งส่วน

และหลังจากหกกกลุ่มอำนาจใหญ่ของมนุษย์แยกกันอยู่กับ
อาณาจักรสัตว์ บนดินแดนนี้แทบจะไม่เคยเกิดการกระทบกระทั่งใหญ่โต
ดังนั้นค่ายกลพิทักษ์เมืองจึงถูกเก็บรักษาไว้ดังเดิมตลอดมา...จวบจนปัจจุบัน

หากแต่เนื่องจากวิชาค่ายกลขาดการสืบทอด ถึงแม้ค่ายกลพิทักษ์เมือง
จะไม่ถูกใช้งาน อานุภาพที่มันสำแดงออกมาได้และระยะเวลาที่คงสภาพอยู่ได้
ก็ลดน้อยถอยลงมาโดยตลอด

ไปหลีกนางยวนคำนวณแล้วว่าจำนวนคนของพวกเขาสามารถบดทับ
ตระกูลเฟิงได้

ต่อให้มีค่ายกลพิทักษ์เมือง พวกเขาก็ยังมีสัตว์วิเศษและอาวูทธิเศษ
สารพัด ขอเพียงถูกจังหวะและมีเวลาเพียงพอ จะต้องสามารถตีเมืองหนานซิง
แตกได้อย่างแน่นอน

บัดนี้เหลืออีกแค่ก้าวเดียว ทว่าค่ายกลพิทักษ์เมืองกลับมีสภาพสมบูรณ์ดี
แล้วว?

"นี่มันเรื่องอะไรกัน" สีหน้าของไปหลี่ฉางยวนไม่อาจใช้แค่คำว่า
'ไม่น่ามอง' มาพรรณนาได้เลยทีเดียว

ตระกูลเพิงมีความสามารถซ่อมแซมค่ายกลพิทักษ์เมืองได้อย่างไร
ไม่ใช่สิ หากมีคนซ่อมแซมได้ก็คงไม่รอมาจนถึงบ้านนี้ หรือว่าจะมีผู้อื่น
มาซ่อมแซมค่ายกลพิทักษ์เมือง

คนผู้นี้เป็นใคร!

"เรื่องนี้..." ผู้อาวูทธิรองสามคนที่ติดตามข้างกายเขาก็ตะลึงลาน
ดูจเดียวกัน

ในเวลานี้เอง...

ตูม!

"ฟว...โฮก..."

ไปหลี่ฉางยวนหันหน้าขวับกลับไปก็มองเห็นแสงเพลิงโชติช่วง
"เกิดอะไรขึ้น"

"ทิศทางนั้น...เป็นที่ตั้งค่ายของพวกเรา?!"

เกิดเรื่องแล้ว? เหตุใดไม่มีใครส่งข่าวมา

โครม!

เคี้ยง! เคี้ยง! โครม...

เสียงต่อสู้ลุ่มนึ่งยิ่งกว่าเดิม

"เป็นเขตเตรียมความพร้อม!"

เขตเตรียมความพร้อมสำหรับแบ่งกลุ่มบุกโจมตีต่อเนื่องถึงกับ
ถูกลอบโจมตีด้วยเช่นกัน มีหน้าซำผ่ายตรงข้ามก็มีการเตรียมตัวมา
อย่างเห็นได้ชัด คอยเป่าลมแรงบดบังสายตาอย่างไม่ขาดสาย

ส่วนพวกเขาที่บุกโจมตีโดยอาศัยช่วงซุลมุน

เวลาเพียงไม่กี่นาที คนตระกูดไปหลีกก็ล้มลงไปหลายสิบคนแล้ว

"ข้าจะไปดูหน่อย" ผู้อาวุโสรองคนหนึ่งเหินกายออกไปในทันใด

"ข้าจะกลับมา" หลังผู้อาวุโสใหญ่พยักหน้า ผู้อาวุโสรองอีกคน
ก็อ้อมกลับไปทันทีเช่นกัน

เขตเตรียมความพร้อมสับสนอลหม่านไปหมดแล้ว ครั้นผู้อาวุโสรอง
มาถึงก็ใช้พลังเปล่งเสียงตะโกนลั่นทันที

"อยู่ในความสงบ! ถอยหลบไป! ห้ามวุ่นวาย!"

คนตระกูดไปหลีกถอยหลบไปตามลำดับ แต่ยังคงมีอีกหลายร้อยคน
ถูกขัดขวางไว้

"เป็นใคร!" ผู้อาวุโสรองตวาดถาม

"ผู้อาวุโสรอง...ฮึก!"

"ระวัง!"

"อย่าถอยหลัง!"

"รับศึก!"

เคร็งคร้าง...

"วืด..."

"พวกเจ้า..." ผู้พูดกล่าวยังไม่ทันจบกระบี่ก็แทงเข้าที่ตัว เลือดสดๆ

ไหลทะลัก

รัศมีกระป๋องน้ำหวานสองสายตัวดกवाद

คนหลายร้อยนั้นก็ถึงกับค่อยๆ ลดลง...ไม่ใช่สิ ถูกสังหารต่างหาก!

ผู้อาวุโสรองมีสีหน้าเข้มขึ้น "รีบช่วยคน!"

"ขอรับ"

"แต่ว่า..." อีกฝ่ายรอดเร็วเกินไป พวกเขาหมดหนทางเข้าใกล้ได้
โดยสิ้นเชิง

ผู้อาวุโสรองหรีตามอง เดิมทียังนึกว่าอาภรณ์สีแดงท่ามกลาง
ความขุลมุนเหล่านั้นแอบยิ้มด้วยเลือด แต่ครั้นคนค่อยๆ น้อยลง เขาถึงได้
พบว่า...นั่นเป็นอาภรณ์เปื้อนเลือดเสียที่ใด เป็นคนพวกนั้นสวมชุดสีแดง...
ไม่ถูก สวมเสื้อเกราะสีแดงต่างหาก ซ้ำอยู่ภายใต้แสงยังจะสะท้อนแสงสีทอง
ออกมาหน่อยๆ ด้วย

เสื้อเกราะเช่นนี้เขาคุ้นต้ายิ่ง "หน่วยของครักซ์เกราะแดง?"

องครักซ์ชั้นยอดของตระกูลเฟิง!

"พวกเขามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร"

แต่ก็พิกลนัก องครักซ์เกราะแดงหน่วยหนึ่งไม่ได้มีคนน้อยปานนี้ แล้ว
คนที่เหลือแล้ว

"มีทราบขอรับ พวกเขา...จู่ๆ ก็โผล่ออกมา" ผู้ตอบยังเสียวสันหลัง
ไม่หาย

ขณะกำลังพักเอาแรงแล้วลืมตาขึ้นมาก็คพบว่ากระป๋องเล่มหนึ่งกำลังจะ
แทงมาที่ตนเองแล้ว อีกแค่นิดเดียวเขาก็ได้เดินทางไกลไปยมโลกแล้ว
เวลาชั่วพริบตากำหนดความเป็นความตายพรครั้งต่อไปให้เป็นผู้ฝึกจิตก็ยัง
ขวัญผวาเช่นกัน

"จู่ๆ ก็โผล่มา?" ผู้อาวุโสรองขมวดคิ้ว "รอบข้างล้วนเป็นคนของพวกเขา พวกเขาปะปนเข้ามาได้อย่างไร"

"เรื่องนี้..."

"พวกมันคิดจะหนีแล้ว!" ยามนี้เองพลันมีคนตะโกนขึ้น

ผู้อาวุโสรองมองไป คนตระกูลเฟิงที่สวมเสื้อเกราะสีแดงเหล่านั้น ทำท่าจะหนีไปจริงๆ

"ขวางพวกมันไว้ อย่าปล่อยให้มันไปแม้แต่คนเดียว!"

"ฉงหวา!" หน่วยของครีทซ์เกราะแดงมีคนเปล่งเสียงในที่สุด

ฉงหวา?

ผู้อาวุโสรองยังไม่ทันตระหนักอะไรได้ก็พลันมีพายุหมุนสูงเกือบครึ่งท้องฟ้าจู่โจมมา มันม้วนกวาดทั้งเขตเตรียมความพร้อมด้วยพลาสมาภาพอันบ้าคลั่ง

"อ้าก!"

"นั่นคือ..."

"รีบสลายตัว!"

"อ้าก..." มีคนถูกดูดเข้าไปแล้ว

"อย่าหนี! จัดการสลายมัน!"

พีวูว โครม ตูม...

ผู้อาวุโสรองเองก็ซัดคาถาสลายวายุออกไป

พายุหมุนหายไปในที่สุด

หากแต่คนที่ถูกดูดขึ้นไปกลางอากาศก็ตกลงมาอย่างกะทันหันด้วยเช่นกัน

ผู้อาวุโสรองซัดพลังปราณที่แผ่ด้วยพลังปฐมออกไปอีกหลายสาย

ทำให้คนเหล่านั้นไม่ถึงขั้นร่วงดิ่งลงมา

เห็นสภาพไม่เอาไหนที่มีทั้งตีนกลั้วอีกทั้งวิ่งเวียนจนดิ่งสติกลับมาไม่ได้
ของพวกเขาแต่ละคน ผู้อาวุโสรองก็รู้สึกเพียงว่ามีเพลิงโทสะกลุ่มหนึ่ง
แล่นขึ้นมาที่อก

"ดูพวกเจ้าสิ ยังเหลือสภาพของผู้ฝึกจิตขั้นจิตเทพอยู่หรือไม่ ต่อให้
มีพายุหมุนมา แต่นั่นมีอะไรน่าหวาดหวั่น ก็แค่ถูกดูดขึ้นไปกลางอากาศ
จะลนลานอะไร! แค่หาหนทางลงมาก็สิ้นเรื่องแล้ว มีอะไรให้นำต้นตมวุ่นวาย!"

คนพวกนี้มีการตอบสนองยามเผชิญหน้ากับศัตรูแย่งกันไป ไม่แปลก
ที่ผู้อาวุโสใหญ่จะเพียงจัดให้พวกเขาปรับหน้าที่จับกลุ่มโจมตีอยู่นอกเมือง
ไม่ให้พวกเขาไปตีเมืองจริงๆ

นำจับไปฝึกใหม่โดยแท้!

"คนของหน่วยองค์กรกระแแดงเล่า" พอด่าจบ ผู้อาวุโสรองถึงได้ถาม

"ดูเหมือน...หายไปแล้วขอรับ..."

เวลานี้ไหนเลยจะยังมีคนสวมเสื้อกระแสีแดงอะไรอยู่อีก! ไม่รู้ว่า
หนีไปไหนได้ตั้งนานแล้ว

ผู้อาวุโสรองหน้าดำทะมึนไปทั้งหน้าแล้ว

ถูกผู้เฒ่ามาก่อวนอีกทั้งสังหารคนอย่างกำเร็บเลิบसानถึงในถิ่นของ
พวกเขา หน้าของตระกูลไปหลบหนีว่าถูกโยนลงพื้นแล้วเหยียบซ้ำเหยียบที่เดียว!

สีหน้าของผู้อาวุโสรองเปลี่ยนจากดำเป็นเขียวทันควัน ทั้งเขียวทั้งดำ
เหมือนกับถูกตบหน้าหลายสิบครั้งมิลิด

ถูกลอบโจมตีบนถิ่นของตนเองในขณะที่ตีเมือง คนถูกสังหารแล้ว แต่
อีกฝ่ายถึงกับยังล่าถอยไปได้อย่างปลอดภัยไร้การบาดเจ็บ อีกทั้งสุดท้าย
ยังทิ้งพายุหมุนลูกหนึ่งไว้ป่วนพวกเขาจนทำอะไรไม่ถูกอีกด้วย

หน้าของตระกูลไปหลิไม่เหลือแล้วจริงๆ!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3brAmTh>